

கற்பனை வளம்

RESERVE
24811
09
CAN

கலாநிதி
ஆ.கந்தையா

RESERVE

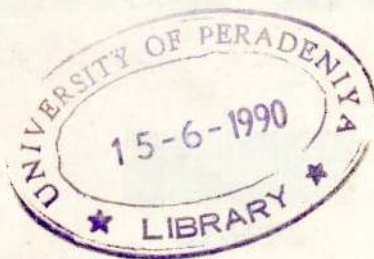
UNIVERSITY OF PERADENIYA
15-6-1990
LIBRARY

376193

RESERVE

878183

பேரன்புக்குரிய
டாக்டர் மு. வ. அவர்களுக்கு
இந்நூல்
காணிக்கையாகும்.

சென்னை

சென்னை, 1911

சென்னை

சென்னை

RESERVE

கற்பனை வளம்

Karpanai Valam

376193

KANTAIYA, A.

கலாநிதி ஆ. கந்தையா

எம். ஏ. (சென்னை), பிஎச். டி. (இலண்டன்).

கல்விச் சேவை ஆணைக்குழு உறுப்பினர்

சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்,

இலங்கைத் திறந்த பல்கலைக்கழகம்

1984

376193

உரிமை பதிவு

முதற் பதிப்பு: ஒக்டோபர் 1984.

விற்பனை உரிமை: ஆசிரியருக்குரியது.

விலை: ரூபா 20/-

Copy right reserved

Katpanai Valam

by

Dr. A. Kandiah

First Edition Oct. 1984

Printed at Thirumakal Press, Chunnakam

முன்னுரை

உடலின் இயக்கத்துக்கு உயிர் காரணமாகின்றது. உயிர் நீங்கும்பேது உடலின் இயக்கமும் அற்றுப்போகின்றது. கவிதையின் உயிர் துடிப்புக்கு உதவியாக இருப்பது உணர்ச்சி. உணர்ச்சியுள்ள கவிதைகள் உயிருள்ள கவிதைகளாக மிளிரும். கவிஞரின் வெற்றிக்கு உணர்ச்சிக்கு மேலாகக் கற்பனைவளம் வேண்டற்பாலது. கவிஞன் உணர்ந்த உணர்ச்சியையும் அனுபவித்த அழகின்பத்தையும் கண்ணாற் கண்டு மகிழ்ந்தவற்றையும், மற்றையோரையும் முழுமையாகவும் தெளிவாகவும் உணரச் செய்கின்றான்; அனுபவிக்க வைக்கின்றான்; கண்டின்புறுமாறு காட்டுகிறான். இவற்றையெல்லாம் கவிஞன் தன் கற்பனை வளத்தாற் செய்து வாகை சூடக் காணலாம்.

கவிஞன் தன் கற்பனையால் நம்மைப் புதியதோர் உலகிற்கு அழைத்துச் செல்கின்றான். அங்கே காணாதவற்றைக் கண்டின்புற வைக்கின்றான்; புரியாதவற்றைப் புரிய வைக்கின்றான்; தெளிவில்லாதவற்றைத் தெளிவுபடுத்துகிறான்; மண்ணிலே நின்று விண்ணிலே பறக்கின்றான்; விண்ணிலே பறந்து திரிந்தபின்னர், மண்ணிற்கு வருகின்றான். அருவப் பொருளை உருவப்பொருளாகக் காட்டுகின்றான். உருவப் பொருளை அருவப் பொருளாக மாற்றுகின்றான். பொருள்களையும் நிகழ்ச்சிகளையும் உற்று நோக்கி அவற்றின் உண்மைத் தன்மைகளை உலகத்தார்க்கு உணர்த்துகின்றான். கற்பனை உலகிற்கு நம்மை அழைத்துச்சென்று நமது உணர்ச்சியைத் தட்டியெழுப்புகின்றான்; துன்பத்தை மறந்து இன்பத்தில் திளைக்கச் செய்கின்றான்; இன்பத்தை இழந்து துன்பத்தில் மூழ்கடிக்கச் செய்கின்றான். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக விரிந்து பரந்து கிடக்கும் இயற்கைப் படைப்புகளிலுள்ள அமரத்தன்மையை உணர்த்தி நம் உள்ளத்தை உருக வைக்கின்றான்; உடலை நெகிழச் செய்கின்றான்.

இவற்றையெல்லாம் தமிழ் இலக்கியத்திற் பரக்கக் காணலாம். அச் சிறப்புகளைப் பலர் பலவாறு கண்டு இன்புறுவதோடு, மற்றையவர்களும் கண்டின்புறச் செய்துள்ளனர்.

என் உள்ளத்தைத் தொட்ட சில கற்பனைகளை இந் நூலில் எடுத்துரைக்கத் துணிந்தேன்.

ஒருவர் எடுத்துரைப்பதை இன்னொருவர் வேறொரு வகையாக எடுத்துச் சொல்லலாம். ஆகவே, இந்நூலில் நான் கண்டு கூறிய கற்பனைகள் சிலருக்கு வெறும் செய்திக் கோவைகளாகவே அமையக்கூடும்; சிலருக்குக் கசப்பான கற்பனைகளாகக் காணப்படலாம்.

“ புலவரின் உணர்ச்சி வேடிக்கையாகவும் விளையாட்டாகவும் அமையும்போது ஆழ்ந்த பண்புகளற்ற நிலையற்ற வெறுங் கற்பனைகள் தோன்றும். புலவரின் உணர்ச்சி ஆழ முடையதாகவும் உயர்வுடையதாகவும் அமையும்போது நிலை பெற்ற விழுப்பமுடைய கற்பனைகள் தோன்றும் ” என்றார் டாக்டர் மு. வ. அவர்கள். அவர் கூறிய இக் கருத்தை மனத்திருத்தி இந் நூலில் இடம்பெறும் கற்பனை வளத்தைக் காணுமாறு கலையன்பர்களை வேண்டுகின்றேன்.

டாக்டர் ஓளவை நடராசன் பச்சையப்பன் கல்லூரியில் என்னோடு படித்தவர். அழகு தமிழில் இனிமையாகப் பேசும் நாவன்மை படைத்தவர். அறிஞராகவும், ஆற்றல்மிக்கவராகவும் ஓளவை நடராசன் தமிழகத்திலே இன்று திகழ்கிறார். அன்னாரின் வாழ்த்துரை இந்நூலை அணிசெய்கின்றது. அவருக்கு எனது உளங்கனிந்த நன்றி.

இக் கட்டுரைகளை ஒப்பு நோக்கி உதவிகள் செய்த திரு. வி. வீக்ரேறியா அவர்களுக்கும், திரு. இ. சுந்தரலிங்கம் அவர்களுக்கும் என் நன்றி என்றும் உரியது.

குறைந்த காலத்தில் சிறந்த முறையில் இந் நூலை அச்சேற்றி உதவிய சுன்னாகம் திருமகள் அழுத்தகத்தாருக்கும் என் நன்றியைக் கூறிக்கொள்கிறேன்.

கலாநிதி ஆ. கந்தையா

“ நடனூலயம் ”,

4, 40 ஆவது ஒழுங்கை,

கொழும்பு - 6,

20-08-84.

வாழ்த்துரை

டாக்டர் ஓனவை நடராசன், எம். ஏ., எம். லிட., பி.எச். டி., டி. லிட.

அரசு செயலாளர்,

தமிழ் வளர்ச்சி - பண்பாட்டுத்துறை,

தமிழக அரசு

வியப்புணர்ச்சியை விளைவிக்கும் கற்பனைகள் இலக்கியங்களுக்கு இன்றியமையாதன. கற்பனைகள் இல்லை என்றால் இலக்கியங்கள் வெறுஞ் செய்திக் கோவைகளாகவே அமையும்.

கற்பனை என்பது ஒன்றில் மற்றொன்றைக் காண்பது; ஒன்றினை மற்றொன்றாய்க் காண்பது. இஃதோர் ஒப்புமைத்திறன்; ஒப்பாய்வுக்கலை. பவளவாய், முத்துப்பல், தளிர்மேனி, பிஞ்சுக்கரம் எனப் பேச்சு வழக்கிலேயே உவமைத்திறம் ஒளிர்கின்றது. நாவுக்கரசர், மாணிக்கவாசகர் எனப் பெயர்களிலேயே கற்பனை எழில் கலந்து காணப்படுகின்றது.

நம்மைச் சூழ எத்தனை எத்தனையோ இயற்கைக் காட்சிகள் இயங்குகின்றன. எனினும் அவை எல்லோருடைய உள்ளத்தையும் தொடுவதில்லை. எல்லோருடைய பார்வையிலும் படுவதில்லை. கற்பனைத்திறம் படைத்தவர்கள் எங்கும் அழகினைக் காண்கின்றார்கள்; புதுமையைப் பார்க்கின்றார்கள். அந்தக் காட்சிகள் அவர்தம் கவிதைகளில் இடம்பெற்று இறவாப் பெருநிலையினை எய்துகின்றன.

எங்கோ ஒரு காட்டில் மலர்ந்த முல்லை மலர்கள் இலக்கியங்களில் இதழ் விரித்துச் சிரிக்கின்றன, காலைக் கதிரொளி கவிதையுலகில் பொன்னாய் உருகித் தேனாய் ஓடுகின்றது. வெண்ணிலவு பாலாய்ச் சொரிகிறது.

நினைக்கின்ற அளவு சொல்வதும், சொல்கின்ற அளவுக்குச் செய்வதும் இயலாத ஒன்று.

“நினைப்பதாகச் சிந்தை செல்லும்
எல்லே ஏய வாக்கினால்
நினைத்தனையும் ஆவதிவ்லே”

என்பார் மாணிக்கவாசகர். நினைவின் அளவினைச் சுட்டிக் காட்டத் துணைசெய்வன கற்பனைகளே.

கவிஞர்களின் கவிதை வண்ணத்தினால் இலக்கியங்களில் பரந்து கிடக்கும் கற்பனை வளங்களை எல்லாம் ஒருங்கு தொகுத்து இனியதொரு மணியாரமாக வழங்குகின்றார் கலாநிதி ஆ. கந்தையா அவர்கள்.

பொன்னும் மணியும் முத்தும் பவளமும் அருளிலை நன் கலம் அமைக்கும்காலே ஒருவழிப்பட்டு தோன்றியாங்குப் பல்வேறு இலக்கியக்காட்சிகள் இந்நூலில் ஒருங்கிணைந்து பெருமகிழ்வு செய்கின்றன. பேரின்பம் நல்குகின்றன.

இந்நூலினைப் படிக்கும்போது செந்தமிழ் நல்விளக்கு உள்ளத்தில் ஒளிக்கின்றது. தெங்கின் பழம் வீழத் தேமாங்கனி சிதறிக் கமுகின் குலைகளை உதிர்க்கின்றது. வேழம் வீழ்த்த விழுத்தொடைப் பகழி வேகம் குறைந்து மெலியும் வரிசை புலனாகின்றது.

பிடியூட்டிப் பின்னுண்ணும் களிறும், சுனைவாய்ச் சிறுநீரை உண்பதுபோல நடிக்கும் இளமானும், பெடையுண்ணக் காத்திருக்கும் வண்டும் மாந்தர் உலகுக்குக் காதலின் மாண்பைக் காட்டுகின்றன.

இப்படிப் பல்வேறு காட்சிகள் நண்பரின் கலைவளத்தினால் புதுமெருகோடு புனையப்பட்டிருக்கின்றன.

பல்வேறு புலவர்களின் கற்பனைக் கண்ணோட்டத்தில் காணப்படும் வேறுபாடுகளைச் சுட்டிக்காட்டும்வகையில் அவற்றிடையே ஓர் ஒப்பாய்வையும் கலாநிதி கவிஞர் வரைந்துள்ளார்.

இந்த அரிய தொகுப்பினை அளிக்கும் கலாநிதி கந்தையா அவர்கள் பச்சையப்பன் கல்லூரிப் பாசறையில் என்னோடு பயின்றவர்கள். தமிழக வரலாற்றில் — தமிழ்த் திருநாட்டின் கல்விவளர்ச்சியில் — கருத்து மறுமலர்ச்சியில் — பச்சையப்பனுக்குத் தனியிடம் உண்டு. எங்களுக்கு அஃதோர் புதிய தமிழ்ச்சங்கமாக வாய்ப்பளித்தது. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் — இலக்கிய மரபினில் புதுமைசேர்ந்த பேரறிஞர் மு. வரதராசனார் அவர்களின் தலைமுறைக்கும், அவர்களால் உருவாக்கப்பட்டு இன்று பல்வேறு களங்களில் தமிழ் வளர்க்கும் பேராசிரியர்களுக்கும் அவ்வகையில் தமிழ்கெழீஇய தனிப் பெருமிதம் உண்டு. அந்தப் பெருமிதங்கொண்ட புலவர் குழுவில் ஒருவராகிய திருவாளர் கந்தையா அவர்களின் புலமையும் பெருமையும் எளிமையும் இனிமையும் இந்நூலில் ஒருங்கிணைந்து மிளிர்வதில் வியப்பேதுமில்லை.

பண்பும் அமைதியும் பரிவும் பூண்ட கலாநிதி கந்தையாவின் எழுத்தில் அமைதிப்புலன் இழைந்து திகழ்வது இயல்பு.

பல்வேறு நூல்களைத் தமிழ்மக்களுக்கு நல்கி செந்தமிழ் நலமும், சிந்தனைவளமும் பெருக்கும் கலாநிதி கந்தையா அவர்களின் கற்பனைவளமும் கலை நலமும் சிறந்து விளங்க வாழ்த்தி மகிழ்கின்றேன்.

ஒளவை நடராசன்

14-08-84

பதிப்புரை

கலாநிதி ஆ. கந்தையா அவர்கள் சென்னைப் பச்சையப் பன் கல்லூரியில் டாக்டர் மு. வ. அவர்களின் நன் மாணவனாகத் திகழ்ந்த காரணத்தினாலே தமிழ் வளர்க்கும் பணியில் இன்றும் நன்கு ஈடுபட்டிருப்பது மிகவும் வரவேற்கப்படக் கூடியதாகும். தாமே “திருக்கேதீஸ்வரம்”, “மலரும் மணமும்”, “இலக்கியவளம்”, “உள்ளத்தனையது உயர்வு” ஆகிய பல இலக்கியப் படைப்புகளை ஆக்கி சங்க இலக்கியங்களை இனைய சந்ததியினருக்கு அறிமுகஞ் செய்து அவர்களையும் இலக்கியத் துறையில் ஈர்க்கவைக்கும் பணி மிகவும் வரவேற்கவேண்டியதொன்றாகும்.

தமிழ்ப்பற்றும் இலக்கிய ஆர்வமும் கொண்டு விளங்கும் கலாநிதி கந்தையா அவர்களின் ‘கற்பனை வளம்’ என்னும் இந்நூலை அச்சேற்றுவதில் நாம் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறோம். தமிழ் வாசகர்கள் இந்நூலைப் பயின்று இலக்கிய இன்பம் காண்பதோடு இவ்வாசிரியரின் ஏனைய நூல்களுக்கு அளித்த ஆதரவைப்போன்று இந்நூலுக்கும் அளிக்குமாரும் வேண்டுகின்றோம்.

பதிப்பாசிரியர்

உள்ளே

1.	சுடர் விளக்கு	1
2.	வளனும் வலியும்	10
3.	வானினும் உயர்ந்தது	19
4.	கூவின கோழி	28
5.	ஆடின கொடிகள்	37
6.	ஈருடலும் ஒருயிரும்	48
7.	குணதிசைக் கதிரவன்	56
8.	வானிடைக் கதிரவன்	63
9.	அந்திப் பொழுது	71
10.	குடதிசைக் கதிரவன்	79
11.	வானிடை வெண்ணிலா	89
12.	கவிஞனின் கண்ணீர்	101
13.	கிளிகள் கிளர்ந்த மொழிகள்	109

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

1. சுடர் விளக்கு

பண்ணிரு ஆழ்வார்களில் முதலாழ்வார் என்று போற்றப் பெறுபவர்கள் பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார் ஆகிய மூவராவர். இவர்கள் மற்றைய ஆழ்வார்களிலும் காலத்தால் முற்பட்டவர்கள். இம் மூவரும் அருளிச் செய்தவை முதல் மூன்று திருவந்தாதிகள் ஆகும். முதலாழ்வார் மூவருடைய அந்தாதிகளின் தோற்றத்தோடு தொடர்பான கதை ஒன்று பரம்பரையாக நிலவி வருகின்றது. அந்தக் கதை முதலாழ்வார்களின் உள்ளப் பாங்கைப் புலப்படுத்துவது; உயர்ந்த தத்துவப் பொருளைத் தன்னகத்துக் கொண்டது.

மாலை நேரம் ; திருகோவலூர் வீதியில் ஒருவர் சென்றுகொண்டிருந்தார். அப்போது மழை பெய்யத் தொடங்கியது; மழையோடு பெருங் காற்றும் வீசியது. வீதியிற் சென்றுகொண்டிருந்த பெரியவர் ஒருவர் ஒரு வீட்டு வாயிலிலே மழைக்கு ஒதுங்கினார். அந்த வீட்டின் சொந்தக்காரர் மழைக்கு ஒதுங்கிய வரைக் கண்டு இரக்கம் கொண்டார். வீட்டில் இடம்கொடுத்துதவ விழைந்தார். “ உள்ளே வாருங்கள், இந்த இடைக் கழியில் ஒருவர் படுத்து உறங்கலாம் ” என்று சொன்னார். அப் பெரியவர் உள்ளே சென்று இடைக்கழியிற் படுத்துக்கொண்டார்.

மழை தொடர்ந்து பெய்துகொண்டிருந்தது. அப்போது இன்னொருவர் மழைக்கு ஒதுக்கிடம் தேடி அங்கே வந்தார். “ தங்குவதற்கு இடம் உண்டோ? ”

என்று கேட்டார். உள்ளே இருந்தவர் “இடம் இருக்கிறது. ஆனால் ஒருவர் இருக்கலாம்; இன்னொருவர் படுக்கலாம். அந்த அளவிற்கே இடம் உண்டு” என்று சொல்லி வந்தவருக்கு இடம்கொடுத்தார்.

மழை பலமாகப் பெய்யத் தொடங்கியது. வேறொருவர் அங்கே வந்தார். உள்ளே இருவர் இருப்பதைக் கண்டார். தயக்கத்தோடு, “நானும் உங்களோடு உள்ளே தங்கலாமா?” என்று கேட்டார். உள்ளே இருந்த இருவரும், “தங்குவதற்கு இடமுண்டு. ஒருவர் படுக்கலாம். இருவர் உட்காரலாம். நீங்களும் உள்ளே வந்தால் மூவரும் எழுந்துநிற்க இடமுண்டு. உள்ளே வாருங்கள்” என்று கூறி வந்தவரை வரவேற்றனர்.

மழை தொடர்ந்து கொட்டத் தொடங்கியது. இருள் சூழ்ந்தது. அப்போது திடீரென இன்னொருவர் அங்கே வந்தார். மூவர் நின்றன்கொண்டிருந்த அந்த இடத்திலே நாலாவதாக வந்தவரும் நுழைந்து கொண்டார். அவ்வாறு நுழைந்தவர் யார்? அவரே இடராழி நீக்கும் சுடராழியான்.

முதலாவதாக வந்தவர் பொய்கையாழ்வார்; இரண்டாவதாக வந்தவர் பூதத்தாழ்வார்; மூன்றாவதாக வந்தவர் பேயாழ்வார். பொய்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த முதல் திருவந்தாதியின் முதற்பாட்டும் பூதத்தாழ்வார் அருளிச்செய்த இரண்டாந்திருவந்தாதியின் முதற்பாட்டும் ஒரு வகையில் ஒப்புமை உடையன. இவ் வருட்பாடல்கள் நாராயணன் மேற் கொண்ட ஆராத அன்பினால், பக்திப் பரவசமான நிலையில் உள்ள முருகிப் பாடப்

பட்டவை; விழுமிய பத்திப் பிரவாகமும் இறை யுணர்வோடு கூடிய கற்பனை வளமும் நிறைந்தவை.

ஆலயத்திலே திருவிளக்கு ஏற்றுகின்றோம். இறைவனின் திவ்விய திருமேனி திருவிளக்கொளியிலே தொழுவோர்க்குத் தோன்றுகின்றது. அப்பெருமானைக் கண்களாற் கண்டு, காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி அடியார்கள் வணங்குகின்றனர். ஏழை ஒருவன் தன் கையிலுள்ள பணத்துக்கு ஏற்ப விளக்கை ஏற்றுகின்றான். பணம் படைத்தவன் ஆயிரம் அகல் விளக்குகளை ஏற்றுகின்றான். அதாவது பணத்தின் அளவுக்கேற்ப, ஏற்றுகின்ற விளக்குகளில் எண்ணிக்கையும் அமைகின்றது. ஒரு விளக்கை ஏற்றி இறைவனைத் தொழுகின்றவனும் இறைவனின் திருமேனியைக் கண்டு மனவமைதியைப் பெறுகின்றான். ஆயிரம் விளக்கை ஏற்றி அலங்காரம் செய்கின்றவனும் இறைவனின் திருவுருவத்தைக் கண்டு மனவமைதியைப் பெறுகின்றான். ஆனால் இறைவனைப் பொறுத்தவரையில், அவன் விருப்பு வெறுப்பு இல்லாதவன். ஒரு விளக்கேற்றிய ஏழைக்கும் அருள் பாலிக்கின்றான்; ஆயிரம் விளக்கேற்றிய செல்வனுக்கும் அருள் செய்கின்றான்.

பொய்கையாழ்வாரும் பூதத்தாழ்வாரும் இறைவனுக்கு ஏற்றிய திருவிளக்குகள் புதுமையானவை. பணத்தைக் கொண்டு அவர்கள் திருவிளக்கை ஏற்றவில்லை. மலர் மாலைகளைக் கட்டி இறைவனின் திருவடிகளில் சூட்டவுமில்லை. ஆயின், திருவிளக்கை ஏற்றுவதற்கு வேண்டிய தகளியையும், நெய்யையும்,

திரியையும் அவர்கள் தேடிப் பெற்றுக்கொண்ட முறையிலே புதுமையைக் காண்கின்றோம். இறைவன் மேல் அவர்கள் கொண்ட நீங்காத போன்றவை அவை புலப்படுத்துகின்றன.

கதிரவனின் பேரொளி

முதல் அந்தாதியின் முதலாவது பாட்டுப் பொய்கையாழ்வார் ஏற்றிய திருவிளக்கைச் சித்திரிக்கின்றது. பொய்கையாழ்வார் ஏற்றிய திருவிளக்கு ஏழையும், பணக்காரனும் ஏற்றிய விளக்குகளைப் போன்றதன்று. இதுவரைக்கும் எவருமே ஏற்றுத் திருவிளக்காக அது விளங்குகின்றது. பொன்னும் பொருளும்மின்றி, அன்பும் அருளும் நிறைந்த உள்ளத்தால் ஏற்றப்பட்ட திருவிளக்காக அது மிளிர்கின்றது. அவ்விளக்கு என்றுமே அணையாதது. அஃது உலகம் உள்ளளவும் எரிந்துகொண்டே இருக்கின்ற தூண்டா விளக்காகும்.

திருவிளக்கை ஏற்றுவதற்கான தகளி ஒன்றை வாங்குவதற்காகப் பொய்கையாழ்வார் பொன்னையும் பொருளையும் நாடவில்லை. அத்தகளிக்காக அவர் எங்குமே அலைந்து திரியவுமில்லை. கற்பனை உலகிலே நின்று பத்திக் கண்களால் மண்ணையும் விண்ணையும் நோக்கினார். வையம் விளக்கேற்றுவதற்கு உகந்த தகளியாகத் தோன்றியது. எனவே, வையத்தைத் தகளியாகத் தமது கையிலே தாங்கினார்.

வையம் என்ற தகளிக்கு நெய் வேண்டுமே! அந்தப் பெரிய தகளிக்கு நெய்யை எங்கே பெறுவது? விலைக்குத்தான் அதனை வாங்க முடியுமா?

பத்திக் கண்களாற் பரந்து கிடந்த கடலைப் பொய்கையாழ்வார் பார்த்தார். தான் கையிலே ஏந்தியவையம் என்ற தகளிக்கு ஏற்ற நெய், கடல்நீரே என்று முடிவு செய்தார். தமது கையிலிருந்தவையம் என்ற தகளியிற் கடல் நீரை நெய்யாக வார்த்தார்கள். தகளி நிறைந்தது; பொய்கையாரின் உள்ளமும் மகிழ்ச்சியாற் பொங்கி வழிந்தது.

விளக்கை ஏற்றுவதற்குத் திரி வேண்டும் அல்லவா? வையம் என்ற விளக்குக்கு அளவான திரியை எங்கே தேடுவது? தேடித்தானும் பெற்றுக் கொள்ள முடியுமா? பொய்கையாழ்வார் பத்திக் கண்களால் வானத்தில் நின்ற கதிரவனைக் கண்டார். வையம் என்ற தகளியிலே கதிரவனைத் திரியாக இட்டார். அது பேரொளிவிட்டு எரிந்தது. இறைவனுடைய ஆலயத்திலே அவ்விளக்கை ஏற்றி வைத்தார். அந்தப் பேரொளியிலே திருமாலின் திருவுருவம் தெரிந்தது. பத்திப் பரவசமாகி அப்பெருமானுடைய திருப் பாதங்களிலே சொல்லாலே தொடுக்கப்பட்ட மாலையைச் சூட்டி வணங்கினார்.

வையந் தகளியா வார்கடலே நெய்யாக
வேய்ய கதிரோன் விளக்காகச் — செய்ய
சுடராழி யானடிக்கே சூட்டினேன் சோன்மாலை
இடராழி நீங்கவே யென்று.¹

இவ்வாறு பொய்கையாழ்வார் திருவிளக்கை எதற்காக ஏற்றினார்? மக்களின் துன்பம் நீங்கவேண்டுமென்ற ஆர்வத்தால் ஏற்றினார். நாம் இறைவனுக்கு ஏற்றுகின்ற விளக்குச் சுயநலத்துக்காக ஏற்றப்படுவது; பொய்கையாழ்வார் ஏற்றிய

திருவிளக்கோ பொது நலத்துக்காக ஏற்றப்பட்டது. தன்னலத்தைக் கருதாது, மக்களின் நலத்தையே கருதி அவர்களின் இடராழி நீங்கச் சுடராழியா னுக்கு ஏற்றப்பட்ட விளக்கு அதுவாகும்.

காலை நேரத்திற் கடலையும் அதிலிருந்து உதய மாகும் கதிரவனின் பேரொளியையும் பொய்கையாழ்வார் கண்டு அனுபவித்தார். அவருடைய பத்திக் கண்களுக்கு நிலவுலகம் ஓர் அகலாகத் தோன்றியது. கடல்நீர் நெய்யாகத் தெரிந்தது. கதிரவன் எரிகின்ற சுடராகக் காட்சி கொடுத்தான். பத்திப் பெருக்கோடு பரவசமான நிலையில், ஆராத அன்போடு அந்த விளக்கை இறைவனுடைய ஆலயத்திலே ஏற்றிவைத்தார். ஞானத் தமிழாகிய சொன்மாலை யை அவனுடைய திருப்பாதங்களிலே சூட்டினார். மக்களின் துன்பம் நீங்க உள்ளமுருகி அப்பெருமானின் இன்னருளை வேண்டித் துதித்தார்.

சிந்தையின் பேரொளி

பூதத்தாழ்வார் அருளிச்செய்த இரண்டாந் திருவந்தாதியின் முதற்பாடல் அவர் நாராயண னுக்கு ஏற்றிய திருவிளக்கைப் பற்றியது. ஒரு வகையிற் பொய்கையாழ்வார் ஏற்றிய விளக்கைப் போன்றது. நாராயணனுக்கு விளக்கேற்றப் பூதத் தாழ்வார் அலையவில்லை; பணம் இல்லையே என்று கவலை கொள்ளவுமில்லை. பத்திப் பெருக்கோடு தமது உள்ளத்தில் இருந்தவற்றைக் கொண்டு பரமனுக்குத் திருவிளக்கு ஏற்றினார், அவ்விளக்கு என்றும் அணையாதது. உயிர்கள் உள்ளளவும் எரிந்துகொண்டே இருக்கின்ற விளக்கு அதுவாகும்.

நாராயணனுக்குத் திருவிளக்கு ஏற்றப் பூதத் தாழ்வாரின் உள்ளம் விழைந்தது. தமது உள்ளத்தில் இயற்கையாகவே இருந்த அன்பு என்ற அகலைத் தமது கையிலே தாங்கினார். உருவம் இல்லாதது அந்த அன்பு விளக்கு; அஃது உலகத்திலும் பெரியது. சிலரிடத்தில் அரிதாயிருக்கும்; சிலரிடத்திற் பெரிதாயிருக்கும். எனினும், அஃது அளவிட முடியாத தொன்று.

அந்தப் பெரிய விளக்கிற்கு நெய்யை எங்கே பெறுவது? உலகத்தில் அதனைப் பெற முடியுமா?; ஆனால் அதனைப் பூதத்தாழ்வார் தமது உள்ளத்திலே இருக்கக் கண்டார். அதுவே இடைவிடாத பத்தியால் இயங்கும் ஆர்வம். எனவே, தாம் கையிலே தாங்கிய அன்பு என்ற அகலில், ஆர்வம் என்ற அந்த நெய்யைப் பெய்தார்.

அந்த விளக்கிற்குத் திரி வேண்டுமே? அதனை எங்கே தேடிப்பெறுவது? உலகத்தில் அது கிடைக்கக் கூடியதா? எனினும் உலகத்திற் கிடைக்க முடியாத அதனைப் பூதத்தாழ்வார் தமது அகத்திலேயே இருக்கக் கண்டார். அதுவே ஆனந்தம் என்ற சிந்தை. எனவே, அன்பு என்ற கையில் ஏந்திய தமது விளக்கிற்கு 'இன்புருகுஞ் சிந்தையைத்' திரியாகக் கொண்டார். அப்போது அவ்விளக்கு ஞானச்சுடர் விட்டு எரிந்தது. அந்த ஞானச்சுடரிலே நாராயணனின் தோற்றத்தைக் கண்டார். அப்போது பூதத்தாழ்வாரின் ஆன்மா உருகி ஞான சொருபத்தை அடைந்தது.

அன்பே தகளியா யார்வமே நெய்யாக
இன்புருகுஞ் சிந்தை யீடுதிரியாய் — நன்புருகி
ஞானச் சுடர்விளக் கேற்றினேன் நாரணற்கு
ஞானத் தமிழ்புரிந்த நான்.”

உள்ளத்தில் ஏற்றிய இந்தத் திருவிளக்கிலே திருமாலின் திருவுருவத்தைத் தமது உள்ளத்திலே கண்டு பூதத்தாழ்வார் பேரானந்தங் கொண்டார். இங்கே ‘அன்பு’ என்பது பத்தியைக் குறிக்கின்றது. பத்தியானது இடைவிடாமல் நெய் போல ஒரு தாரையாக இயங்கும் ஆர்வம். ‘இன்பு’ என்பது ஆனந்தம். சிந்தையானது உருகி ஆனந்தமாகின்றது. எனவே, உள்ளத்தில் அன்பைத் தகளியாகவும், ஆர்வத்தை நெய்யாகவும், ஆனந்தமாக உருகுகின்ற சிந்தையைத் திரியாகவும் கொண்டு திருவிளக்கைப் பூதத்தாழ்வார் ஏற்றினார்.

‘நன்பு’ என்றால் ஞானம் என்று பொருள். ‘நன்புருகி’ என்றால், ஆன்மா உருகித் தன் ஞான சொரூபத்தை அடைந்தது என்று பொருள்படும். ‘நாரணற்கு’ என்ற பதம் ‘மத்திய தீபமாக’ அமைந்துள்ளது. ‘நாரணற்கு ஞானத் தமிழ் செய்த நான்’ என்றும், ‘நாரணற்கு ஞானச்சுடர் விளக்கு ஏற்றினேன்’ என்றும், ‘நாரணற்கு’ என்ற பதத்திற்கு இரண்டு பக்கத்தையும் சேர்த்துப் பொருள் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

“என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன், தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமாறே” என்ற திருமூலரின் கூற்றை, நாரணற்கு ஞானத்தமிழ் புரிந்ததாகப் பூதத்தாழ்வார் கூறுவதுடன் ஒப்பு நோக்கற்பாலது.

இதுவரையில், ஆழ்வார்கள் இருவர் நாராயணனாகிய இறைவனைத் திருவிளக்கேற்றி வழிபட்ட முறையைக் கண்டோம். வையத்தைத் தகளியாகவும், பெருகி நிற்கின்ற கடலை நெய்யாகவும், பேரொளி வீசுகின்ற கதிரவனை விளக்காகவும் கொண்டு பொய்கையாழ்வார் வழிபட்டார். உலகம் உள்ளவும் அவர் ஏற்றிய விளக்கு எரிந்து கொண்டிருக்கும். வையமும், கடலும், கதிரவனும் கண்களாற் காணக்கூடியவை.

அன்பைத் தகளியாகவும், ஆர்வத்தை நெய்யாகவும், ஆனந்தமாக உருகுகின்ற சிந்தையைத் திரியாகவும் கொண்டு விளக்கேற்றிப் பூதத்தாழ்வார் திருமாலை வழிபட்டார். நாரணற்கு ஞானத்தமிழ் செய்தேன் என்றும், ஞானச்சுடர் விளக்கு ஏற்றினேன் என்றும் அவர் புளகாங்கிதம் கொள்கின்றார். ஆன்மாக்கள் உள்ளவையும் அவர் ஏற்றிய விளக்கு எரிந்துகொண்டிருக்கும். அன்பும், ஆர்வமும், சிந்தையும் கண்களாற் காணமுடியாதவை.

குறிப்பு :

1. பொய்கையாழ்வார் அருளிச் செய்த முதல் திருவந்தாதி, செய். 1.
2. பூதத்தாழ்வார் அருளிச் செய்த இரண்டாந் திருவந்தாதி, செய். 1.

2. வளனும் வலியும்

இக்கட்டுரையிற் கவிநயத்திற்கு இரண்டு பாடல் களைத் தெரிந்து கொள்கின்றோம். சீவகசிந்தாமணியி லிருந்து ஒரு பாடல்; புறநானூற்றிலிருந்து இன்னொரு பாடல். சீவகசிந்தாமணிப் பாடல் காலத் தால் பிந்தியது. புறநானூற்றுப் பாடல் காலத்தால் முந்தியது; இவை இரண்டிற்குமிடையே ஒரு வகையான ஒற்றுமையையும் உறவையும் ஊன்றி நோக்குவோர் இனிது காண்பர். காலத்தால் வேறு பட்ட கவிஞர்கள் இருவர் பாடிய இந்த இரண்டு பாடல்களையும் தனித்தனி ஆராய்வோம்.

குன்றுத வளன்

முதலிற் சீவகசிந்தாமணிப் பாடலைப் பார்ப் போம். சீவகசிந்தாமணியைச் செய்தவர் திருத்தக்க தேவர் என்னும் பெரும்புலவர். இவர் கற்பனை வளனும் கவித் திறனும் வாய்ந்தவர். இப்புலவர் ஏமாங்கத நாட்டு இயற்கை வளனைக் கவின்பெறப் பாடியுள்ளார். இவருடைய பாடல்கள் ஏமாங்கத நாட்டு இயற்கை எழிலைப் படம்பிடிக்கின்றன; இயற்கை நிகழ்ச்சிகளை அழகாக வருணிக்கின்றன.

ஏமாங்கத நாடு நீர்வளமும் நிலவளமும் வாய்ந்தது. அங்கு வாவினளும் சோலைகளும் பழ மரக் காடுகளும் காணப்பட்டன. ஏமாங்கத நாட்டுச் சோலையிலே தென்னைகளும் கமுகுகளும் நெருங்கி வளர்ந்து காட்சி கொடுத்தன. மா, பலா, வாழை என்பன சேர்ந்து வளர்ந்து செழித்து நின்றன.

எனவே, ஏமாங்கத நாட்டிலே தென்னையும் கமுகும்
மாவும் பலாவும் வாழையும் நிறைந்த பல சோலை
கள் எழில் மிக்கு விளங்கின.

சீவகனுடைய கதையைக் காப்பியமாகச் செய்த
திருத்தக்கதேவர், கற்பனைக்கண்களால் ஏமாங்கத
நாட்டையும் அந்நாட்டிலுள்ள சோலைகளையும் பார்த்
தார். அங்கே தென்னைகள் உயர்ந்து வளர்ந்து
நின்றன. அவைகளில் முற்றிய தேங்காய் நெற்று
கள் தொங்கின. இன்னும், செழித்து வளர்ந்த
கமுகுகளும் அவைகளிற் குலைகுலையாகத் தொங்
கும் பாக்குகளும் பரந்து வளர்ந்த பலாமரங்களும்
அவற்றிற் பழுத்துத் தொங்கும் பலாப்பழங்களும்
காணப்பட்டன. இவ்வளவா? மாவும், வாழையும்
பழங்களால் நிறைந்து விளங்கின. இவ்வாறு
தென்னை, கமுகு, பலா, மா, வாழை என்பன நிறைந்த
ஏமாங்கத நாடு திருத்தக்கதேவரின் கற்பனைக்
கண்களுக்குக் களிப்பைக் கொடுத்தது. கவிதை
யுள்ளத்திற்கு நல்லுணர்வை அளித்தது.

சீவகசிந்தாமணி ஆசிரியர் அந்தச் சோலையைச்
சிறிது கூர்ந்து நோக்கினார். அப்போது தென்னை
மரத்திலிருந்து தேங்காய் ஒன்று ஒடிந்தது. ஒடிந்த
தேங்காய், அந்தத் தென்னை மரத்தின் கீழே நின்ற
கமுக மரத்திலிருந்த பாக்குக் குலைகளைத் தாக்கியது,
அதனால் குலைகள் சிதறுண்டன; பாக்குகள் படபட
என்று கீழே விழுந்தன. கமுக மரத்துக் குலைகளைச்
சிதறச் செய்த பின்னர், அந்தத் தேங்காய் கீழே
வேகமாய் வந்தது. அங்கே பலா மரம் ஒன்று
நின்றது. அந்தப் பலா மரத்திலிருந்த பலாப்

பழத்தைத் தேங்காய் பிளந்தது. பிளப்புண்ட பலாப் பழத்திலிருந்து சுளைகள் சிதறுண்டு கீழே விழுந்தன. இவ்வளவுடன் அந்தத் தேங்காய் நின்றதா? பலா மரத்தின் பக்கத்தே நின்ற மா மரத்திலிருந்த பழங்களைச் சிதறச் செய்தது; பின்னர் மா மரத்தின் கீழே நின்ற கதலி வாழையின் குலையை மோதிக் கதலிப் பழங்களைச் சிந்தியது. இவை யாவும் ஒரே நொடிப்பொழுதில் நடந்தவையாகும்.

திருத்தக்கதேவர் சோலையை மேலும் கீழும் பார்த்து வியந்தார். கவிஞனின் கவிதையுள்ளம் வீறுகொண்டெழுந்தது. கற்பனைக் கண்களாற் கண்ட காட்சியைக் கவிதையாகத் தீட்டினார்.

காய்மாண்ட தேங்கின் பழம்வீழக் கமுகி னேற்றிப் பூமாண்ட தீந்தேன் றெடைகீறி வருக்கை போழ்ந்து தேமாங் கனிசி தறி வாழைப் பழங்கள் சிந்தும் ஏமாங் கதமென் றிசையாற் றிசைபோய துண்டே. 1

தென்னையிலிருந்து விழுந்த தேங்காய் கமுக மரக் குலைகளைத் தாக்கியது; பலாப் பழத்தைப் பிளந்தது; மாம் பழங்களைச் சிதறியது; வாழைப் பழங்களைச் சிந்தியது.

தேவரின் கற்பனை வரம்பு கடவாதது. உயர்ந்து வளர்ந்த தென்னைகளின் கீழே கமுகுகளும் பலா மரங்களும் அவைகளின் பக்கலில் மா மரங்களும், அவற்றின் கீழே வாழைகளும் வளர்ந்து நிற்பது இயற்கையாகும். தென்னையிலுள்ள தேங்காய் விழுந்து அதன் கீழே நிற்கும் மரங்களிலுள்ள பழங்களைச் சிதறடிப்பதும் இயல்பானது. எனவே,

ஏமாங்கத நாட்டிலுள்ள பழமரச் சோலையிலே தேவர் கண்டு தீட்டிய காட்சி இயற்கையானது; எழில் மிக்கது.

இந்த இயற்கை நிகழ்ச்சியில் இன்னுமொரு சிறப்பையும் நாம் காணலாம். கமுக மரம் பலா விலும் உயரமானது. மா மரம் பலாவிலும் சிறியது. இவையாவற்றிலும் தென்னை மரம் உயரமானது. எனவே, கவிஞன் தென்னை, கமுகு, பலா, மா, வாழை என்பனவற்றை ஒன்றன் கீழ் ஒன்றாக உயரத்தின்படி கண்டான்; தேங்காய் விழுந்த முறையையும் விளக்கினான். தேங்காய் கமுகில் விழுந்து, பின்னர் பலாப்பழத்தைக் கீறி, அதன்பின்னர் மா மரத்திலிருந்த பழங்களையும் வாழையிலிருந்த குலையையும் தாக்கிய முறை இயற்கையாகவே நிகழ்வதாகும்.

இனி, விழுந்த தேங்காய் பழ மரங்களைத் தாக்கிய வகையைப் பார்ப்போம். கமுக மரத்திலிருந்த குலைகளைத் தேங்காய் கீறியது; பலாப்பழத்தைப் போழ்ந்தது; மாம்பழங்களைச் சிதறியது; வாழைப் பழங்களைச் சிந்தியது. பாக்குக் குலைகளைக் கீறி, பலாப் பழத்தைப் போழ்ந்து, மாப் பழங்களைச் சிதறி, வாழைப் பழங்களைச் சிந்தித் தேங்காய் கீழே விழுந்த முறையைக் கவிஞன் பாடியுள்ள முறை பாராட்டுதற்குரியதாகும். எனவே, சிந்தாமணி ஆசிரியர் ஏமாங்கத நாட்டுச் சோலையிற் கண்டு தீட்டிய பாடல் படித்துப் படித்துச் சுவைக்கக் கூடியதாகும்; ஏமாங்கத நாட்டின் வளனை எழிலுற வருணிப்பதாகும்.

குறையாத வலி

அடுத்தபடியாகப் புறநானூற்றுப் பாடலைப் பார்ப்பாம். புறநானூறு சங்க இலக்கியங்களில் ஒன்று. இந்நூலில் புறத்தைப் பற்றிய நானூறு பாடல்கள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. புறம் வீரத்தைப் பற்றிக் கூறுவது. நாம் தெரிந்துகொண்ட பாடல் ஒரி என்ற மன்னனின் வீரத்தைப் பற்றியே பேசுகின்றது. இன்னும் வரம்பு மீறாத கற்பனையையும், வளம் நிறைந்த கவிநூட்பத்தினையும் இப்பாடலிற் கண்டு அனுபவிக்கலாம்.

சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்த புலவர்களில் வன் பரணரும் ஒருவர். இவர் கற்பனை வளனும் கவித்திறனும் உடையவர். இவர் பாடிய பல பாடல்கள் சங்க நூல்களிற் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் ஒரு பாடல் புறநானூற்றில் வல்வில் ஓரியின் வீரத்தைப் பாராட்டிப் பேசுகின்றது. இப்பாடலின் வாயிலாக வன்பரணரின் கற்பனை வளனையும் கவித்திறனையும் இனிது கண்டுகொள்ள முடிகின்றது.

கொல்லி மலையை ஆண்டவன் வல்வில் ஓரி. கொல்லிமலை பலா, கருவாழை முதலிய கனியுடை மரங்கள் நிறைந்தது. அம்மலையை ஆட்சி செய்த வல்வில் ஓரி, கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவன்; இசைத்துறையில் மிக்க ஈடுபாடுடையவன்; வில்லாண்மை நிறைந்தவன்; இவனைக் கபிலர், கல்லாடர், வன்பரணர் முதலியோர் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளனர்.

ஒருநாள் வல்வில் ஒரி வேட்டையாடுவதற்குக் கொல்லி மலையைச் சார்ந்த காட்டுவழியே போய்க் கொண்டிருந்தான். அப்போது அங்கே யானை ஒன்றைக் கொல்வதற்குப் புலியொன்று பதுங்கி யிருப்பதை அவன் கண்டான். உடனே அவன் தனது வலிமிக்க வில்லில் அம்பைத் தொடுத்தான்; குறிபார்த்து யானைமேல் எய்தான். அவன் விட்ட அம்பு யானையை வீழ்த்தியது; பின்பு பதுங்கி யிருந்த புலியின் வாயிற் பாய்ந்து ஊடுருவிச் சென்றது. அதன்பின்பு அந்த அம்பு வழியில் நின்ற கலைமானை உருட்டி, அண்மையில் நின்ற காட்டுப் பன்றியையும் வீழ்த்தியது. இறுதியாக அயலி லிருந்த புற்றிற் கிடந்த உடும்பின் உடலிலே தைத்துக் கீழே விழுந்தது. அவ்வழியே பாணர்ச் சுற்றத்தோடு சென்றுகொண்டிருந்த பரணர் இதனைக் கண்டார். வியப்புற்று நின்றார். ஓரியின் வில்லாண்மையைப் பாடிப் பரிசில் பெற அவரின் உள்ளம் விழைந்தது. ஓரியின் வில்லாண்மை பரணரின் வாயிற் பாட்டாக உருவெடுத்தது:—

“வேழம் வீழ்த்த விழுதோடைப் பகழி
 பேழ்வா யுழுவையைப் பேரும்பிற் துறீஇப்
 புழற்றலைப் புகர்க்கலை யுருட்டி யுற்றலைக்
 கேழற் பன்றி வீழ வயல
 தாழற் புற்றத் துடும்பிற் சேற்றும்.”

இவ்வாறு ஓரியின் வில்வீரத்தைப் பரணர் பாராட்டிப் பாடினார். அப்போது, மானின் தசையை யும், மதுவையையும், தன் மலையிற் கிடைத்த பொன்னையும் பரணருக்குப் பரிசாக ஒரி அளித்து மகிழ்ந்தான்.

இனிப் பரணர் பாடிய பாடலில் அமைந்துள்ள சிறப்புகளைப் பார்ப்பாம். ஓரியின் அம்பு முதலில் யானையையும், பின்னர் புலியையும், அதன் பின்னர் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக மாணையும் பன்றியையும் உடும்பையும் தாக்கியது. இங்கே வன்பரணர் உருவத்தில் அவற்றின் தோற்றத்திற்கேற்ப அந்த விலங்குகளை நிரையாக நிறுத்தினார். இறுதியில் உருவத்திற் சிறிதான உடும்பைக் காட்டினார். இங்கே ஒரே திசையில் யானை, புலி, மான், பன்றி, உடும்பு என்பனவற்றில் வல்வில் ஒரி விட்ட அம்பு முதலில் வலிமை நிறைந்த யானையைக் கொன்றது. அதன்பின்னர், கொடிய புலியைச் சாகடித்தது. இறுதியில் மாணை உருட்டி, பன்றியை வீழ்த்தி, உடும்பில் தைத்துக் கீழே விழுந்தது. எனவே, உருவத்திற்கும் வலிமைக்கும் ஏற்ப ஐந்து மிருகங்களையும் ஒரே திசையில் வரிசையாகக் காட்டி, ஓரியின் அம்பு பாய்ந்த முறையையும் புலப்படுத்திய பரணரின் கற்பனைத்திறன் பாராட்டுதற் குரியதாகும்.

மேலும், ஓரியின் வில்லிலிருந்து அம்பு புறப்பட்டபோது மிகவும் வேகமாகப் புறப்பட்டது. புறப்பட்ட வேகத்தில் அது வேழத்தைத் தைத்துக் கீழே விழுத்தியது. அப்போதும் அந்த அம்பின் வேகம் குறையவில்லை. புலியைக் கொல்வதற்கு அதன் திறந்த வாயினுள் அம்பை எய்தல் வேண்டும். ஏனைய இடத்தில் அம்பு தைத்தால் புலி எளிதில் இறக்காது. எனவே, ஒரி வேழத்தை வீழ்த்தக்

கூடியதாகவும், அதன் வாயினூடே பாயக்கூடியதாகவும் குறி வைத்து அம்பை எய்தான். அம்பு பின்னர் புலியின் வாயினூடே ஊடுருவியதும் அதன் வேகம் சிறிது தணிந்தது. எனவே, அந்த அம்பு புள்ளிமாளை உருட்டியது; பன்றியை வீழ்த்தியது; இறுதியில் வேகம் குறைந்ததும் உடும்பின் உடலிலே தைத்துக் கீழே விழுந்தது. வேகம் குறைந்த படியால் உடும்பின் உடலை ஊடுருவ அந்த அம்பால் முடியவில்லை. அதனால் அம்பு கீழே விழுந்துவிடுகின்றது.

இன்னும் இப்பாடலில் மற்றுமொரு சிறப்பையும் பார்க்க முடிகின்றது. வில்லிலிருந்து புறப்பட்ட அம்பின் வேகம் போகப் போகக் குறைந்துவிடுவது இயற்கையாகும். அதனால் அம்பு சமாந்தரமாகப் பாய்வதில்லை. மேலிருந்து கீழ்நோக்கிச் சரிந்து பாய்வதே அதன் இயல்பாகும். இங்கே ஓரி விட்ட அம்பும் உயரமான யானையை வீழ்த்திய பின்னர், பதிந்து பதிந்து சென்று இறுதியில் உடும்பைத் தைத்துக் கீழே விழுந்துவிடுகின்றது. இந்த நுட்பத்தையும் பரணர் தமது பாடலில் அழகாக அமைத்துக் காட்டியுள்ளார். இவ்வாறு ஓரியின் வில்லாண்மையைப் பரணர் பாராட்டிய முறை படித்துப் படித்துச் சுவைக்கக் கூடியதாகும்.

இதுவரை ஒரே வகையான இரண்டு பாடல்களின் நயத்தினைச் சுவைத்தோம். தென்னை, கமுகு, பலா, மா, வாழை என்பனவற்றை மேலிருந்து

கீழே நேராக நிறுத்தித் திருத்தக்கதேவர் பாடிய பாடலைப் பார்த்தோம். அதன்பின்னர் யானை, புலி, மான், பன்றி, உடும்பு என்பனவற்றை ஒரே திசையில் நிரையாக நிறுத்தி வன்பரணர் பாடிய புறநானூற்றுப் பாடலையும் கண்டோம். முன்னையதில் ஐந்து மரங்களைக் கண்டோம். பின்னையதில் ஐந்து விலங்குகளைப் பார்த்தோம். மேலும், தேவர் பாடலிலே தேங்காய் விழுந்தபோது நடந்ததையும், வன்பரணர் பாடலில் ஓரியின் வில்லிலிருந்து புறப்பட்ட அம்பால் நிகழ்ந்ததையும் நோக்கினோம். ஒன்று இயற்கையாய் நடந்தது. இன்னொன்று ஓரியின் வில்லாண்மையால் நிகழ்ந்தது. இவையிரண்டும் ஆய்வோர்க்கு இன்பம் பயப்பனவாகும்.

குறிப்புகள் :

1. சீவகசிந்தாமணி, நாமகவிலம்பகம், செய். 2.
2. புறநானூறு, 152 : 1 — 5.

3. வானினும் உயர்ந்தது

காதல் வாழ்வு மனிதவினத்துக்கு மட்டும் உரியதன்று. பறவைகளும் காதலாற் கட்டுண்டு வாழ்கின்றன. மிருகங்களும் காதல் வாழ்வு வாழ்ந்து இன்பம் காண்கின்றன. பகுத்தறிவற்ற பறவைகளினதும் மிருகங்களினதும் காதல் வாழ்க்கை உற்று நோக்குவோரின் உள்ளத்தைத் தொடவல்லன; ஆறறிவு படைத்த மக்களுக்கு அறிவுரைகளாக அமைவன.

காதலன் தன் காதலிமேற் கொண்ட ஆழ்ந்த அன்பைப் பல அகப்பாடல்கள் அழகாகச் சித்திரிக்கின்றன. மனிதர்களிடையே மட்டுமன்றி, மிருகங்களிடையேயும் பறவைகளிடையேயும் இவ்வகை இயல்பு உண்டு எனப் புலவர்கள் எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர். ஆறறிவற்ற உயிரினங்களிடையே கண்ட காதல் வாழ்வின் பண்பைப் புலவர்கள் வருணிக்கின்ற மூன்று இடங்களைப் பார்ப்போம்.

பிடியூட்டிப் பின்னுண்ணும் களிறு

முதலிற் பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ கண்ட காட்சியை நோக்குவோம். பாலை நிலம், மணல் நிறைந்த பாதை, இலையுதிர்த்திய மரங்கள், காய்ந்து கருகிய செடிகள், வற்றிய சுனைகள், வெடிப்புகள் நிறைந்த நிலம், அங்கே இரண்டு யானைகள் கன்று ஒன்றுடன் சென்றன. கன்று முன்னே செல்ல, களிறும் பிடியும் பின்னே நடந்தன. கனல் பறக்கும் வெயிலால் அவை களைத்து விட்டன. எனவே தண்ணீர்த் தாகத்தால் இங்கும் அங்கும் அலைந்தன.

யானைக்கன்று தண்ணீர்த் தாகத்தாலே தவித்தது; நடக்க முடியாது அல்லற்பட்டது. அதனைப் பார்த்துத் தந்தையும் தாயும் வேதனை அடைந்தன; கன்றின் தாகத்தைத் தணிக்கத் தண்ணீர் தேடிப் பாலை நிலமெங்கும் அலைந்தன. சுனைகள் யாவும் வற்றி வரண்டு காணப்பட்டன. நக்கி எடுப்பதற்குத்தானும் நீரற்ற அந்தச் சுனைகள் அவைக்கு ஏமாற்றத்தையே அளித்தன. இளங்கன்று அல்லவா? இளைத்துவிட்டது. நடக்க முடியாது தள்ளாடியது.

இறுதியாக, வற்றி வரண்ட சுனை ஒன்றிலே கொஞ்சம் தண்ணீர் இருக்க அவை கண்டன. யானைக் கன்றுக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சிக்கு அளவே யில்லை. நீரைப் பருக ஒடிச் சென்று சுனையில் இறங்கியது. சுனையிலிருந்த நீருள் சுற்றிச்சுற்றி நடந்தது. துதிக்கையால் நீரை வாரி வாரி நானூ பக்கமும் வீசியது. வாரி இறைத்த நீர் அதன் உடம்பெல்லாம் பட்டது. பின்னர் கலங்கிய நீரை யானைக்கன்று பருகித் தாகம் தணித்தது.

எஞ்சியிருந்த நீர் தனக்கும் தன் மனைவிக்கும் போதாது என்பதைக் களிறு உணர்ந்தது. எனவே, என்ன செய்யலாமென எண்ணியது. தானே அந்தத் தண்ணீரைப் பருக எண்ணாமல் தன் காதலிக்கு அளித்து இன்பங்காண எண்ணியது. சுனையில் எஞ்சியிருந்த நீரை மனைவியைக் குடிக்கவிட்டது. பெண் யானை அந்தத் தண்ணீரைப் பருகித் தனது தாகத்தைத் தணித்துக்கொண்டது.

பெண் யானை குடித்து முடிந்த பின்னரும் சுனையிலே கொஞ்சம் நீர் எஞ்சியிருந்தது. அந்த நீரைக் குடித்துத் தனது தாகத்தை ஓரளவு தணித்துக் கொள்ளலாம் என்று ஆண் யானை கருதியது. நீரிலே துதிக்கையை விட்டு அதனை உறிஞ்சிக் குடிக்கத் தொடங்கியது.

துடியடிக் கயந்தலை கலக்கிய சின்னீரைப் பிடியுட்டிப் பின்னுண்ணும் களிறு.’

என்று கடுங்கோ என்ற புலவர் யானைகளின் காதல் வாழ்க்கையைச் சொல்லோவியமாகத் தந்ததுள்ளார்.

தமிழ் மக்களிடையே அன்று இருந்துவந்த நற்பண்புகளையே கடுங்கோ என்ற புலவர் யானைகளின் வாழ்க்கை வாயிலாக எடுத்துக்காட்ட விழைந்தார். குடும்பத்திற் குழந்தைகளுக்கே முதலிடம்; சிறப்பாகத் துன்பமான கட்டங்களில் அவர்களின் நலனே முதலிற் பேணப்படும். அதன்பின்னர் குடும்பத் தலைவன் தன் மனைவியின் நலனில் அக்கறை காட்டுவான். இவ்வழக்குத் தமிழ் குடும்பங்களுக்கு மட்டுமன்று, மனித குலத்துக்கே உரிய தொன்று. “ஆண்களோடு பெண்களும் சரிநிகர் சமானமாக வாழ்வம் இந்த நாட்டிலே” என்று பாரதி பாடியிருப்பினும், பெண்களுக்கு ஆண்களிலும் பார்க்கப் பலவிடங்களில் முதலிடம் அளிக்கின்ற நற்பண்பு தமிழ் மக்களிடையே இருந்து வந்தது; இன்றும் இருந்து வருகின்றது.

கள்ளத்தின் ஊச்சங் கலை

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் ஒன்று ஐந்திணையம்பது. இதனை மாறன் பொறையனார் என்ற புலவர் இயற்றினார். இவர் பாலை நிலத்திலே நிகழ்ந்த காதற் காட்சி ஒன்றைக் கவின் பெறப் பாடல் ஒன்றிலே தந்துள்ளார்.

பொருள் தேடச் சென்ற தலைவனின் பிரிவைப் பொறுக்க முடியாமல் தலைவி வேதனையடைந்தாள். அதனைக் கண்ட தோழி, தலைவிக்கு ஆறுதல் கூறினாள். தலைவன் சென்ற பாலை நிலத்தின் இயல்பினை அவளுக்கு எடுத்துரைத்தாள். பாலை நிலத்திலே இணைபிரியாது துன்பத்திலும் இன்பங் காணும் இரண்டு மான்களின் காதல் வாழ்வைத் தலைவிக்குத் தோழி எடுத்துக் கூறினாள்.

பாலைவனம்; அங்கு நீரும் இல்லை நிழலுமில்லை. ஆண் மானும் பெண் மானும் இரை தேடி அலைந்து இறுதியிலே தப்பித் தவறிப் பாலை நிலத்திற் கால் வைத்துவிட்டன. கொடிய வெயில். கதிரவன் தன் செங்கதிர்களை நிலமெங்கும் பரப்பினான். கால் வைத்து நடக்கமுடியாத அளவிற்குக் கொடிய வெம்மையாக நிலம் இருந்தது.

பாலை நிலத்தில் நடந்து சென்ற கலைமானும் பிணைமானும் வெப்பந் தாங்க முடியாமல் தவித்தன. நிற்க நிழலுமில்லை; ஒதுங்கப் புதரும் இல்லை. தாகத்தாலே தவித்த அவை, தண்ணீர் தேடிப் பாலை நிலமெங்கும் அலைந்தன. கானலை நீரெனக் கருதிக் கடிதே சென்று ஏமாந்தன.

இறுதியில் அந்த இரண்டு மாண்களும் சிறிய சுனை ஒன்றைக் கண்டன. அச்சுனையில் கொஞ்ச நீர் மட்டும் இருந்தது. அந்த நீரும் கலங்கலாகக் காணப்பட்டது. சுனையிலிருந்த அந்த நீர், ஒரு மாணுக்குத்தானும் போதாது. ஆனால், அவைகளின் நீர் வேட்கைக்கோ அளவேயில்லை. அந்த இரண்டு மாண்களும் சுனையிலே நீரைப் பருக ஆவலோடு இறங்கின. “நாம்கொண்ட தாகமோ பெரிது. ஒரு வருக்கே போதாத இந்த நீரை எப்படிக் குடிப்பது” என்று ஆண் மான் எண்ணிப் பெண் மாண்பு பார்த்து, “என் அன்பே! சுனையிலுள்ள நீரோ கொஞ்சம். நாம்கொண்ட தாகம் பெரிது. ஆகவே, நீ மட்டும் இங்கே இருக்கும் நீரைப் பருகு. நான் வேறொரு நீர்ச் சுனையைக் கண்டு பருகுவேன்” என்று கூறிற்று.

அப்போது பெண் மான் “பேரன்பே! நீ பருக வில்லையானால் நானும் இந்த நீரைப் பருகப்போவ தில்லை” என்று வருத்தத்தோடு சொல்லியது.

அப்போது ஆண்மாணுக்கு வேறொரு எண்ணம் எழுந்தது. “நீரைக் குடிக்காமல் நீரைப்பருகுவது போல் நீரின்மீது வாயை வைத்துப் பாசாங்கு செய் வோம். அப்போது என் காதலி நீரைக் குடித்துத் தன் தாகத்தைத் தணித்துக்கொள்வாள் அல்லவா? என்று எண்ணி, “கண்ணே! வருக நாம் இருவருமே ஒன்றாக இந்த நீரைப் பருகுவோம்” என்றது. ஆண் மான் கூறியதை உண்மை யெனப் பெண் மான் நம்பியது.

இரண்டு மான்களும் நீரைப் பருகத் தொடங்கின. நீர் குடிப்பதுபோல் ஆண்மான் பாசாங்கு செய்துகொண்டிருந்தது. அப்போது பெண் மான் நீரைப் பருகித் தன் வேட்கையைத் தணித்தது.

கனைவாய்ச் சிறுநீரை யெய்தாதேன் றேண்ணிப் பினைமா னினிதுண்ண வேண்டிக் — கலைமாத்தன் கள்ளத்தி லூச்சுஞ் சுரமென்பர் காதல ருள்ளம் படர்ந்த நெறி.²

வெயில் நிறைந்த கொடிய பாலைவனத்திலும் இணைபிரியாது, தலைவியின் இன்பமான வாழ்வே தன் வாழ்வின் இன்பம் என்று கருதி வாழ்கின்ற கலைமானின் வாழ்க்கை மக்களுக்கு நல்லதோர் எடுத்துக்காட்டாகும் அல்லவா?

பெடையுண்ணக் காத்திருக்கும் பொறிவண்டு

இனி, நளவெண்பாவில் இடம்பெறும் வருணனை ஒன்றை நோக்குவோம்.

நள்ளிரவிற காட்டிலே ஒரு பாழ் மண்டபத்தில் நளனும் தமயந்தியும் உறங்கினர். நளன் விழித் தெழுந்தான். கலியின் வலியால் அக் காட்டிலே தன்னந் தனியாகத் தமயந்தியை விட்டுவிட்டு நீங்கினான். தமயந்தியைப் பிரிந்த நளன், பிரிவுத் துன்பத்தால் வேதனையடைந்தான். வழியிலே அவன் கண்ட நிகழ்ச்சிகள் அவனை மேலும் துன்பத்தில் ஆழ்த்தின.

புன்னை மரங்களில் மலர்கள் மெல்ல மெல்ல இதழ்விரித்து நறுமணம் பரப்பின. அங்கே வண்டுகள் பண்கள் பாடித் திரிந்தன. அப்போது புன்னை மலர் ஒன்றிலே இரண்டு வண்டுகள் அமர்ந்திருப்பதை நளன் கண்டான். புள்ளிகளையுடைய ஆண் வண்டு புன்னைப் பூவின் நறுந்தாதைத் தன் கால்களால் கிண்டியது. அதன் பக்கலிற் பெண் வண்டு அமர்ந்து தன் காதலனின் செயலைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தது. பூவின் மகரந்தத்தைக் கால்களால் கிண்டியபின், ஆண் வண்டு அதிலிருந்த தேனைக் குடிக்கவில்லை. தன் காதலியை அன்போடு பார்த்து, “அன்பே! பூவிலுள்ள தேனை முதலிலே நீயே பருகு; அதன் பின்பு நான் பருகுவேன்” என்றது. பாலை நிலத்திலே பெண் மான் ஒன்று நீரைத் தான் முதலிலே குடிக்க மறுத்ததைக் கண்டோம். ஆனால் புன்னைப் பூவிலே நாம் காணும் காட்சி வேறுபட்டது.

பூவிலுள்ள நறுந்தாதைக் கால்களாற் கிண்டிய ஆண் வண்டு, தன் காதலி அந்தப் பூவிலுள்ள தேனை உண்ணும்வரை காத்திருந்தது. பெண் வண்டு தேனைப் பருகியது. அதனைப் பார்த்து ஆண் வண்டு மகிழ்ந்தது. காதலியின் இன்பத்திலே காதலன் இன்பங் காண்கின்றான். இந்த நிலையினையே வண்டுகளின் வாழ்க்கையிற் புகழேந்தியார் கண்டார்.

புன்னை நறுந்தாது கோதிப் போழிவண்டு கள்ளிப் பெடையுண்ணக் காத்திருக்கும்—இன்னருள்கண்டஞ்சினான் ஆவி அழிந்தான் அறவுயிர்த்து நெஞ்சினான் எல்லாம் நினைந்து.”

பெடை வண்டு தேன் உண்ணாது இருப்பதைக் கண்டு, புன்னைப் பூவின் நறுந்தாதைக் கால்களாலே கிளறியபின் அதிலுள்ள தேனைத் தன்னுடைய காதலி பருகும் வரைக்கும் ஆண் வண்டு காத்துக்கொண்டிருப்பதை நளன் கண்டான். பெண் வண்டின் மேல், ஆண் வண்டு கொண்டிருந்த வற்றாத அன்பைக் கண்டு நளன் வியந்தான். “ஓர் அஃறிணை உயிரினம் தன் காதலியின்பால் இவ்வாறான வானினும் உயர்ந்த அன்பினைக் காட்டி வாழ்கின்றது. ஆனால், நிழல் போல என்னை விடாது தொடர்ந்து வந்து காணிலே ஆறுதலளித்த தமயந்தியைக் கொடிய விலங்குகள் வாழும் காட்டிலுள்ள பாழ் மண்டபத்தில் நள்ளிரவில் விட்டுப் பிரிந்தேனே! இவ்வண்டுக்குரிய அன்பில் ஒரு கூறுதானும் என்னிடத்தில் இல்லையே!” என்று நளன் எண்ணி அஞ்சினான்; பெருமூச்செறிந்தான்.

இங்கே மூன்று காட்சிகளைக் கண்டோம். ஒன்றிலே பாலை நிலத்திலே உள்ள சுனை ஒன்றில் யானைக் கன்று கலக்கிய நீரினைக் காதலியைக் குடிக்கவிட்டு எஞ்சியதைக் குடித்துக் களிப்படைந்த ஆண் யானையின் பெருந்தகு நிலையைக் கடுங்கோ என்ற புலவர் எடுத்துக் காட்டக் கண்டோம். மற்றையதில் சுனை ஒன்றிலேயிருந்த கொஞ்ச நீரைத் தான் பருகவேண்டும் என்று எண்ணாது ஒரு கலைமான் அந்த நீரைத் தன் காதலி பருகித் தாகம் தணியவேண்டும் என்று எண்ணி நீரைக் குடிப்பது

போலப் பாசாங்கு செய்கின்ற வானினும் உயர்ந்த காதலின் சிறப்பை மாறன் பொறையனார் என்ற புலவர் புகழ்ந்து பாடக் கேட்டோம். இறுதியாகப் புன்னைப் பூவிலுள்ள தேனைக் காதலியைக் குடிக்க விட்டுப் பார்த்திருக்கும் பொறிவண்டின் புளகாங்கிதத்தைப் புகழேந்தியார் எடுத்துரைக்கப் பார்த்தோம்.

இவற்றுள் எவரின் காதல் வாழ்வு உயர்ந்தது? பிடியூட்டிப் பின்னுண்ணும் களிஞ்? கள்ளத்தின் ஊச்சும் கலையா? பெடையுண்ணக் காத்திருக்கும் பொறிவண்டா?

குறிப்புகள்:

1. கலித்தொகை, பாலைக் கலி, 10: 8-9.
2. ஐந்திணை ஐம்பது, 38.
3. நளவெண்பா, கலிநீங்கு காண்டம், 20.

4. கூவின கோழி

அதிகாலையிற் கதிரவன் கீழ்த்திசையில் உதயமாகின்றான். அப்போது சேவல்கள் கூவுகின்றன. கம்பனும் புகழேந்தியாரும் வாழ்ந்த காலத்திலும் அதிகாலையிற் கதிரவன் உதயமானான். சேவல்களும் கூவின. கதிரவன் உதிப்பதும் சேவல்கள் கூவுவதும் இயற்கையாக நிகழ்பவை.

கம்பனும் புகழேந்தியாரும் இந்த நிகழ்ச்சிகளைத் தத்தம் காப்பியங்களிற் புகுத்தி வருணித்துள்ளனர். இப்பெரும்புலவர் இருவரையும் சமகாலத்தவரெனத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியர் கூறுவர். ஒரேகாலத்தில் வாழ்ந்த இரு பெரும்புலவர்கள் காலே நிகழ்ச்சிகள் இரண்டினை எடுத்தாண்டு, சோகச் சுவையோடு வருணிக்கின்ற துன்பமான கட்டங்கள் ஆய்வோர்க்கு இன்பந்தருவனவாகும்.

“வீரிப்ப போன்றன கோழியே”

கூனியின் சூழ்ச்சியாற் கைகேயி மனம் மாறுபட்டாள். அலங்கோலமான நிலையிற் படுக்கையிற் கிடந்தாள். அப்போது; இராமனின் பட்டாபிடே கத்தைப்பற்றி எடுத்துரைக்கத் தசரதன் அங்கே வந்தான். கைகேயி அலங்கோலமாகப் படுக்கையிற் கிடப்பதைக் கண்டான்; திகைத்து நின்றான்.

“நிகழ்ந்தது என்னை? யாரேனும் உனக்குத் தீங்கிழைத்தார்களா? அவ்வாறாயின் அவர்களுக்கு நான் செய்யப்போவதைப் பார்” என்று கூறிக் கைகேயியைத் தேற்றினான்.

“என்மீது உங்களுக்கு உண்மையாகவே அன்புளதாயின், அன்று எனக்குத் தருவதாகக் கூறிய இரண்டு வரங்களையும் இன்று எனக்குத் தாருங்கள்” என்று கைகேயி கேட்டாள்.

கைகேகியியின் வஞ்சனையை அறியாத தசரதன், “இராமன்மேல் ஆணை, நீ அன்று வேண்டிய வரங்களை இன்றே தருகின்றேன்” என்றான்.

“என் மகன் பரதன் நாடாளவேண்டும். உன் மகன் இராமன் காடாளவேண்டும்” என்று கைகேயி.

தசரதன் முர்ச்சித்துக் கீழே விழுந்தான். அவன் நா உலர்ந்தது; மனம் தளர்ந்தது; கவலை மிகுந்தது. வேற்படை பாய்ந்த வேழம்போல் வருந்தினான்.

இதுவரையிலே தன் புதல்வனிலும் பார்க்க இராமனிடத்து அன்பு பாராட்டிவந்த கைகேயி, அவனைக் காட்டிற்குப் போகவும் தன் மகனை நாடாளவும் வேண்டியது தசரதனுக்கு விபரீதமாக இருந்தது. எனவே, அவளைப் பார்த்து, “நீ திகைத்து விட்டாயா? அல்லது வஞ்சமுடையோர் உன் மனத்தை மாற்றிவிட்டனரா” என்று வினவினான்.

மன்னவனே! நான் திகைப்பு அடையவுமில்லை; கொடியவர்கள் என்னிடம் வந்து வஞ்சனையாக எதையும் சொன்னதுமில்லை. முன்பு கொடுப்பதாகச் சொன்ன வரங்களை, இன்று நீ கொடுத்தாற் பெற்றுக்கொள்வேன். இல்லையேற் பழி உன்னைச் சேர இறந்து மடிவேன்” என்றான். “வசைத்திறன் நின் வயினிற்கு மாள்வெ னென்றான்.” கூரிய இக்கொடிய

வார்த்தைகளைக் கேட்ட தசரதன் முர்ச்சித்தான்; விழுந்தான்; பெருமூச்சுவிட்டான்; கையோடு கையைப் புடைத்தான்; உதட்டைக் கடித்தான்; மனம் புழுங்கி விம்மினான்; நெய்யில் நெருப்புப் பட்டாற்போல நெஞ்சுழிந்து வருந்தினான்.

கைகேயியிடம் இரந்து கேட்போம் என்று தசரதன் எழுந்தான்; சமாதானப்படுத்த எண்ணி அவள் காலில் விழுந்து, “பெண்ணே! என் கண்களை வேண்டுமானாலும் கேள், கொடுத்துவிடுகின்றேன். என் உயிரை விரும்பினாலும் இதோ தந்துவிடுகின்றேன். மண்ணைப் பெற்றுக்கொள். என் மைந்தனைக் காட்டுக்கு அனுப்பாதே” என்று இரந்து அழுதான்.

மீண்டும் மீண்டும் அதனையே தசரதன் வேண்டினான். “கொடுத்த வரத்தைக் கேளாதொழி என்று கூறுகின்றாய். அஃது அறமாகுமா?” என்று கல் நெஞ்சம் படைத்த கைகேயி கேட்டாள். அப்போது, பேரிடி விழுந்த மலைபோல மண்ணிடை வீழ்ந்தான் மன்னவன். பின்னர் அவளைப் பார்த்து; “பெண்ணே! நீ கேட்ட வரத்தைத் தந்தேன். என் மகன் வனம் செல்வான்; நான் வானுலகஞ் செல்வேன்; நீ பழியாகிய கடலிற் பரதனுடன் அழுந்துவாய்” என்று துன்பம் பெருகக் கூறினான். துன்பத்தில் அழுந்தினான்; உணர்வு நீங்கினான்; செயலற்றுக் கிடந்தான். கைகேயியும் “நினைத்ததை நிறைவேற்றினேன்” என்ற இறுமாப்பில் அயர்ந்து அமைதியாகத் தூங்கினான்.

கடைசி யாமம் கழிந்து, விடியற்காலே வந்தது. அப்போதும் தசரதன் உணர்விழந்து கிடந்தான். சேவல்கள் சிறகடித்துக் கூவின. கம்பன் கற்பனை உலகிலே நின்று தசரதன் உணர்விழந்து கிடப்பதையுங் கண்டான். சேவல்கள் சிறகடித்துக் கூவுவதையும் கேட்டான். துன்பத்தில் உழல்சின்ற தசரதனின் அவலநிலை கம்பனின் உள்ளத்தை உறுத்தியது. வேதனை பொறுக்க முடியாத நிலையிற் கைகளாலே தன் வயிற்றில் அடித்து அடித்து ஆறுதலடையலாமா என்று அவன் எண்ணினான். ஆனால், சிறகடித்துக் கூவிய கோழியைக் கண்டபோது, தான் கருதியதையே அதுவும் செய்வதாக அவன் கவிதை உள்ளம் கருதியது.

கைகேயியின் செயலாலே தசரதன் மனங்கலங்கினான்; புலம்பி அழுதான். தசரதன் அடைந்த இந்தத் துன்பத்தைச் சேவல்கள் கண்ணூரக் கண்டன. துயரந் தாங்கமாட்டாமல் வருந்தின. துன்பத்தைப் பொறுக்க முடியாத நிலையிற் சிறகுகளாலே தமது வயிற்றில் அடித்து அழுதனவெனக் கம்பன் கவிதையைச் செய்தான்.

எண்ட ருங்கடை சேன்ற யாம
மியம்பு சின்றன வேளையால்
வண்டு தங்கிய தோங்கன் மார்பன்
மயங்கி விம்மிய வாரேலாங்
கண்டு நெஞ்சு கலங்கி யஞ்சிறை
யான காமர் துணைக்கரங்
கொண்டு தம்வயி றேற்றி யேற்றி
விளிப்ப போன்றன கோழியே.¹

தசரதனுடைய அல்லலைக் கண்டு கோழிகள் துன்பப்படுவதாகக் கம்பன் கற்பனை செய்தான். உண்மையிற் கம்பன் தன் உள்ளத்தில் உண்டான துன்பத்தைக் கோழியின் செயலிலே ஏற்றிக் கூறி ஆறுதலடைந்தான் என்றே கூறவேண்டும். துன்பத்தைக் பொறுக்க முடியாமல் தன் வயிற்றிலே கைகளால் அடிப்பதற்குப் பதிலாகக் கோழிகளைச் சிறகுகள் என்ற கரங்களாலே அவற்றின் வயிற்றிலே அடிக்க வைத்துக் கம்பன் தன் துன்பத்தைப் போக்கிக் கொண்டான். இன்னொரு வகையாகக் கூறின், தன் உள்ளத்தில் உண்டான துன்பத்தைக் கோழியின் செயலிலே ஏற்றிக் கூறி ஆறுதலடைந்தான்.

இன்னொரு சிறப்பினையும் இச்செய்யுளிற் காண்கின்றோம். கைகேயியின் மாளிகையில் அன்று இரவு நிகழ்ந்தவற்றை எவரும் அறியார். வரன்முறை தவறிப் பரதனுக்கு முடிசூட்டக் கைகேயி வஞ்சனையாக வரங்களைப் பெற்றபின்னர், துன்பத்தில் உழந்த தசரதனின் அவல நிலையைச் சேவல்கள் மட்டும் கண்டு கலங்கின. எனவே, இரவு கழிந்து அதிகாலை வந்ததும் தசரதனின் அவல நிலையை அயோத்திமாநகர மக்கள் எல்லோரும் வந்து காணுமாறு, அவை கூவி அழைப்பதாகக் கம்பன் கற்பனை செய்தான். தசரதனுடைய துன்பத்தைக் கண்டு கலங்கிய சேவல்கள், தமது வயிற்றிற் சிறகுகளால் அடித்துக் கொண்டதோடு; மற்றைய மக்களையும் வந்து காணுமாறு விளித்தன வெனக் கவிஞன் கூறுகின்றான். ஆறறிவில்லாத சேவல்கள் ஆறறிவுடைய மக்களை விளித்து அழைக்கின்ற கட்டம் உள்ளத்தைத் தொடக்கூடியதாகும்.

பொழுது புலர்வதும் சேவல்கள் கூவுவதும் அன்றாட நிகழ்ச்சிகள். எலினும், அன்று பொழுது புலர்ந்தபோது சேவல்கள் சிறகடித்துக் கூவியதற்குச் சிறப்பான காரணங்களைக் கம்பன் காட்டுவது புதுமையானது. தசரதனுடைய துன்பத்தைக் கண்டு, சேவல்கள் கலங்கித் துன்பத்தைப் பொறுக்க முடியாது சிறகுகளாலே தமது வயிற்றிலே அடித் தனவென்பது ஒன்று. தாம் துன்பம் அடைந்த தோடு மற்றவர்களையும் தசரதனின் துன்பத்தைக் காணுமாறு சேவல்கள் கூவி அழைத்தனவென்பது இன்னொன்று. எனவே, பொழுது புலர்ந்தபொழுது சேவல்கள் கூவியதற்கான காரணங்களைக் காட்டி அவற்றைக் கவிதையிலே எடுத்தாண்டுள்ள கம்பனின் கவித்திறன் கவின்மிக்கதாகும்.

“கூவின கோழிக் குலம்”

புட்கரனோடு சூதாடி நளன் நாடு நகர்களை இழந்தான்; தமயந்தியோடு நாட்டை விட்டுக் காட்டுக்குச் சென்றான். இரவு வந்தபோது இருவரும் பாழடைந்த மண்டபம் ஒன்றிலே தங்கினர். தமது நிலையை நினைத்து நினைத்துத் தமயந்தி கலங்கினாள். தமயந்திக்கு ஆறுதல் கூறினான் நளன். அப்போது தமயந்தி தன்னை மறந்து உறங்கி விட்டாள்.

தமயந்தி தன்னுடன் வருவதால் அவளுக்கு நேரப்போகும் துன்பங்களை எண்ணி எண்ணி நளன் கலங்கினான். எனவே, அவளைக் காட்டிலே விட்டுச் செல்ல எண்ணினான். இருவரும் அணிந்திருந்த

ஒரே ஆடையை வாளால் நளன் அரிந்தான்; நள்ளிரவிலே தமயந்தியைப் பாழடைந்த மண்டபத்தில் உறங்கவிட்டுப் பிரிந்து சென்றான்.

தமயந்தி விழித்தெழுந்தாள். மன்னனைக் காணாது கலங்கினாள். கண்ணீர் பெருக்கிக் கதறினாள். தரையாகிய படுக்கையைத் தன் கைகளாலே தடவினாள். நளனைக் காணாது, “ஐயோ” என்று அலறிக்கொண்டு அப்பாற்போய்க் கீழே வீழ்ந்தாள். வேடன் விட்ட அம்பினால் ஆற்றாது வருந்திக் கீழே விழும் மயில்போலக் கூந்தலிலிருந்த வண்டுகள் பறந்தோட, கண்ணீர் தாரை தாரையாகப் பெருகிக் காதுகளின் பக்கலில் வழிந்தோட, அழுதுகொண்டு கீழே விழுந்தாள்.

இவ்வாறு தமயந்தி துன்பப்படுவதைப் புகழேந்தியார் கற்பனையிலே கண்டு கவலை கொண்டார். புகழேந்தியாரின் உள்ளம் கவலைக்கடலிலே தத்தளித்தது. தமயந்தியின் துன்பத்தைக் கண்டு பொறுக்க முடியாது, தமது வயிற்றிலே கைகளால் அடித்துக்கொள்ள வேண்டும்போலப் புகழேந்தியாருக்குத் தோன்றியது போலும்! அப்போது சிறகடித்துக் கூவிய சேவல்களின் குரல் அவர் செவிகளில் வீழ்ந்தது. எனவே, தமது உள்ளத்திலெழுந்த கவலையைக் கோழிகளின் செயலிலே ஏற்றிக் கூறித்தம் துன்பத்தைப் போக்க எண்ணினார். கம்பனுடைய உள்ள நிலையைப் போலவே புகழேந்தியாருடைய மனநிலையும் அமைந்ததை இங்குக் காண முடிகின்றது.

காரிருளிலே தமயந்தி புலம்பி அழுவதைச் சேவல்கள் கண்டன; கலங்கின. சிறகுகள் என்ற கையாலே தமது வயிற்றிலே அடித்து அடித்துக் கூவின. “கொடிய இருளிலே தமயந்தி துன்பப் படுகின்றாளே! இருள் நீங்கினால் அவள் துன்பங் குறையுமன்றோ” என்று எண்ணிக் கதிரவனை “வா! வா!” என்று அழைப்பனபோற் சேவல்கள் கூவின.

தையல் துயர்க்குத் தரியாது தம்சீறகாம் கையால் வயிறலைத்துக் காரிருள்வாய் — வெய்யோனை வாவுபரித் தேரேறி வாவென் றழைப்பனபோல் கூவினவே கோழிக் குலம்.²

தமயந்தியினுடைய துன்பத்தைக் கண்டு கோழிகள் துன்பப்படுவதாகப் புகழேந்தியார் கூறுகின்றார். ஆனால், தமயந்தியின் துன்பத்தைக் கண்டு வேதனைப்பட்டவர் புகழேந்தியாரே ஆவார். எனவே தமது உள்ளத்திலெழுந்த துன்பத்தைப் போக்கக் கோழிகளின் செயலிலே தமது எண்ணத்தை ஏற்றிக் கூறி ஆறுதலும் அமைதியும் அடைந்தார். இன்னொரு வகையாகக் கூறின், துன்பத்தைப் பொறுக்க முடியாமல், தமது வயிற்றிலே அடித்துக்கொள்வதற்குப் பதிலாகக் கோழிகளை அவைகளின் சிறகுகள் என்ற கரங்களே அவற்றினை வயிற்றில் அடிக்க வைத்துப் புகழேந்தியார் தமது துன்பத்தைத் துடைத்துக் கொண்டார். தசரதனுடைய துன்பத்தைக்கண்டு அதனைப் பொறுக்க முடியாது வேதனை கொண்டு கம்பன் தன் துயரத்தைத் துடைத்துக் கொண்டது போன்று, புகழேந்தியாரும் தமது துன்பத்தைப் போக்கிக் கொண்டார்.

கம்பனுடைய வருணனைக்கும் புகழேந்தியா
ருடைய வருணனைக்குமிடையே வேறுபாடொன்றை
யும் அவதானிக்க முடிகின்றது. தசரதனுடைய
துன்பத்தைக் கண்ட வீட்டுச் சேவல்கள் துயரந்
தாங்க மாட்டாமல் தமது சிறகுகள் என்ற கைகளி
னாலே தமது வயிற்றிலடித்து விளித்தனவெனக்
கம்பன் வருணிக்கின்றான். தமயந்தியின் துயரத்
தைப் பொறுக்க முடியாத காட்டுச் சேவல்கள் தமது
சிறகுகள் என்ற கைகளாலே தமது வயிற்றில்
அடித்துக் கதிரவனை “வா! வா!” என்றழைப்பன
போல் கூவினவெனப் புகழேந்தியார் வருணிக்கின்
றார். வீட்டுக் கோழிகள் விளித்தன; காட்டுக்
கோழிகள் கதிரவனை அழைத்தன.

குறிப்புகள் :

1. கம்பராமாயணம், கைகேயி சூழ்வினம் படலம்,
செய். 47
2. நளவெண்பா, கலித்தொடர் காண்டம், 115.

5. ஆடின கொடிகள்

தன்னுரிமை பெற்றிலங்கும் ஒரு நாட்டின் மேல் மாடங்கள் தோறும் குறிக்கோள் உருவம் எழுதிய கொடிச் சீலைகள் அசைந்தாடக் காணலாம். மாவிந்த நகரத்து மாடங்களிலும் கொடிகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. மிதிலை மாநகரத்து மதில்களிலும், மாளிகைகளிலும் கொடிகள் அசைந்தாடின; மதுரைமாநகரத்து மாட மாளிகைகளிலும் கொடிகள் அசைந்தாடின. குறிக்கோள் பொறித்த கொடிச் சீலைகள் கட்டப்படும் வழக்கு அன்றும் இருந்தது; இன்றும் இருக்கின்றது.

சுயம்வரம் முடிந்தது. தமயந்தியை அழைத்துக் கொண்டு நளன் புறப்பட்டான். சோலைகளிலே இயற்கை எழிலைக் கண்டு இருவரும் இன்புற்றனர். பொய்கைகளிலே நீராடி மகிழ்ந்தனர். ஊடியும் கூடியும் மகிழ்ந்தனர். இவ்வாறு புதுமண வாழ்வில் இன்புற்று மகிழ்ந்த இருவரும் மாவிந்த மாநகரத்தை அணுகினர். மாவிந்த மாநகரத்தின் மாடங்களிற் கொடிகள் அசைந்தாடிக் கொண்டிருந்தன.

வான்தோய நீண்டயர்ந்த மாடக் கோடிநுடங்கத் தான்தோன்றும் மற்றித் தடம்பதிதான் — வான்தோன்றி வில்விளக்கே பூக்கும் விதர்ப்பநா டாளுடையான் நல்விளக்கே எங்கள் நகர்.¹

என்று மாவிந்த மாநகரைத் தமயந்திக்கு நளன் அறிமுகஞ் செய்து வைத்தான்.

இப்பாடலில் அசைந்தாடுங் கொடிகளை மட்டும் புகழேந்தியார் குறிப்பிட்டார். வாணை முட்டுகின்ற மாடங்களிற் கொடிகள் கட்டப்பட்டிருப்பதையும் அவை காற்றிலே அசைந்தாடுவதையும் புகழேந்தியார் வருணித்தாரேயன்றிப் புதுமையாக எதையும் அவர் குறிப்பிட்டாரல்லர். எனினும் மாநகரத்தைக் கண்டபோது அசைந்தாடுங் கொடிகளே அவரின் கண்களுக்கு முதற்கண் தெரிந்தன.

அசைந்தாடும் கொடிகளை நாமும் காண்கின்றோம்; கவிஞர்களும் காண்கின்றனர். கவிஞர்களின் கண்களுக்குத் தோற்றுவதுபோல, அவை நம் கண்களுக்குத் தெரிவதில்லை. சாதாரண கண்களுக்கு அசைந்தாடுகின்ற வெறுங் கொடிகளாகவே தெரியும்; ஆனால், கற்பனைக் கண்களுக்கு அவை 'வா' என்று அழைப்பன போலவும், 'வரவேண்டாம்' என்று தடுப்பன போலவும் தோன்றும்.

இவ்வாறு அமையும் கொடிகளைப் பற்றிய இரண்டு வருணனைகளை நோக்குவோம். கம்பராமாயணத்தில் இடம் பெறுவது ஒரு வருணனை; சிலப்பதிகாரத்தில் வருவது இன்னொரு வருணனை. கம்பனின் வருணனை காலத்தாற் பிந்தியது; இளங்கோவின் வருணனை காலத்தால் முந்தியது. இந்த இரண்டு வருணனைகளுக்குமிடையே ஒற்றுமையும் உண்டு; வேற்றுமையும் உண்டு. வேறுபட்ட காலங்களில் வாழ்ந்த இரு பெருங் கவிஞர்களின் வருணனைகளும் ஆய்வோர்க்குத் தெவிட்டாத இன்பத்தைத் தருவன.

‘வா!’ என்று அழைப்பான

விசுவாமித்திரன் வேள்வி செய்யத் தொடங்கினான். வனத்திலே நடந்த அந்த வேள்வியை இராமனும் இலக்குவனும் காத்து நின்றனர். வேள்வியை அழிக்க அரசுக்கர் சேனை திரண்டது. முனிவர்கள் அரசுக்கு அஞ்சி நடுங்கினர். இராமனை அடைந்து “அஞ்சன வண்ணநின் அபயம் யாம்” என்றனர். அரசுக்கரை அழித்து முனிவர்களுக்கு இராமன் அபயங்கொடுத்தான். வெற்றியாக வேள்வி முடிந்தது. வானவர் பூமழை பொழிந்தார்; மண்ணவர் கண்மழை பொழிந்தார்.

வேள்வியை வெற்றியோடு முடித்த விசுவாமித்திரன், இராமனையும் இலக்குவனையும் அழைத்துக்கொண்டு மிதிலை மாநகரத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டான். மூவரும் சோனை நதியை அடைந்தனர். பின்னர் கங்கையைக் கண்டனர். சோலைகளின் எழிலையும் களனிகளின் சிறப்பையும் கண்டு மகிழ்ந்தனர். ஆறுகளைக் கடந்தனர். குளங்களைப் பார்த்தனர். இவ்வாறு இயற்கை வளங்களைக் கண்டின்புற்றுச் செல்லும்போது மிதிலை மாநகரத்தின் மதிற்புறத்தே இராமனின் கால் வண்ணத்தால் அகலிகையின் சாபம் நீங்கியது. அதன் பின்னர் விசுவாமித்திரன் முன்னே செல்ல, இராமனும் இலக்குவனும் அவன் பின்னே நடந்து மிதிலை மாநகரத்துக்குச் சென்றனர்.

மிதிலை மாநகரத்தின் மதில்களின் மேல் கொடிகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. அவை காற்றிலே அசைந்தாடிக் கொண்டிருந்தன. இராமன் மிதிலைக்கு

வருவதை வரவேற்பதுபோல அவை அசைந்தாடின. இராமனை “வா வா!” என்று அழைப்பன போல அவை கம்பனின் கற்பனைக் கண்களுக்குத் தெரிந்தன. கற்பனையிலே கண்ட அக்காட்சியை,

மையறு மலரி னீங்கி
யான்செய்மா தவத்தின் வந்து
செய்யவ னிருந்தா ளென்று
செழுமணிக் கோடிக ளென்றுங்
கைகளை நீட்டி யந்தக்
கடிநகர் கமலச் செங்க
ணையனை யொல்லை வாடுவென்
றழைப்பது போன்ற தம்மா.”

என்று கம்பன் வருணித்துள்ளார்.

வரலென மறுப்பன

இனி, இளங்கோவடிகளாரின் வருணனையைப் பார்ப்போம். மாதவியை விட்டுக் கோவலன் பிரிந்தான். கண்ணகியிடம் விரைந்து வந்தான். பைந்தொடியாளின் வாடிய மேனியும் வருத்தமும் கண்டான். “நம் குலத்தவர் கொடுத்த மலைபோலும் பெரிய பொருட்குவைகள் யாவற்றையும் தொலைத்தேன். இலம்பாடு நாணுத் தரும் எனக்கு” என்று வேதனையோடு சொன்னான். அப்போது கண்ணகி, “என் சிலம்புகள் இரண்டு இங்கே இருக்கின்றன. அவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்” என்றாள். அப்போது கண்ணகியின் முகத்திலே புன்முறுவல் தோன்றியது. கோவலனின்மேல் கொண்டிருந்த தளராத காதலை அவளின் அந்தப் புன்முறுவல் அப்படியே எடுத்துக் காட்டியது.

“இழந்த கலன்களோடு தொலைத்த பொருளையும் தேடத் துணிந்தேன். மதுரை நகருக்குச் சென்று பொருள் தேடுவேன்” என்று கோவலன் கண்ணகியைத் தேற்றினான். அப்போது கோவலனின் உள்ளத்திலே உறைந்து கிடந்த களங்கமும் கவலையும் அவன் முகத்திலே தெரிந்தன. கண்ணகியை அழைத்துக்கொண்டு கோவலன் மதுரை மாநகரத்துக்குப் புறப்பட்டான்.

புகாரைவிட்டுப் புறப்பட்ட கோவலனும் கண்ணகியும் கவுந்தியடிகளின் துணையோடு மதுரையை நோக்கி நடந்தனர். நாடு கடந்தனர்; காடு கண்டனர். மாங்காட்டு மறையோனைச் சந்தித்து அவன் வாயிலாக வழியின் இயல்புகளை அறிந்தனர். பகல் நேரத்தில் வெயில் கடுமையாக இருந்தது. எனவே நிலா வெளிச்சத்தில் வழி நடந்தனர். பொழுது புலர்ந்ததும் பகற் பொழுதில் ஓடத்தின் உதவியால் வைகை நதியைக் கடந்தனர். இனிய மலர் செறிந்த சோலையையுடைய வைகை நதியின் தென்கரையைச் சென்று சேர்ந்தனர்.

மதுரை மாநகரம் அவர்களின் கண்களுக்குத் தெரிந்தது. மதுரை மாநகரத்து மாடங்களின்மேற் கொடிகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. அவை காற்றிலே அசைந்தாடிக்கொண்டிருந்தன. கோவலனையும் கண்ணகியையும், ‘மதுரைக்கு வரவேண்டாம்!’ என்று தடுப்பனபோல இளங்கோவடிகளின் கற்பனைக் கண்களுக்கு அவை தோன்றின. கற்பனைக் கண்களாற் கண்ட அக்காட்சியை இளங்கோவடிகள்,

போருழந் தேடுத்த வாரையீ னேடுங்கோடி
வாரலென் பனபோன் மறித்துக்கை காட்ட³

என்று வருணித்துள்ளார்.

மிதிலை மாநகரத்திலே கட்டப்பட்டிருந்த
கொடிகள் இராமனை 'வா! வா!' என்று அழைப்பன
போல அசைந்தாடின. மதுரை மாநகரத்திலே
கட்டப்பட்டிருந்த அழகிய கொடிகள் கோவலனையும்
கண்ணகியையும் மதுரைக்கு 'வரவேண்டாம்'
'வரவேண்டாம்' என்று தடுப்பனபோல அசைந்
தாடின. முன்னையவை 'ஒல்லை வா' என்று அழைத்
தன. பின்னையவை 'வாரல்' என்று தடுத்தன.

மிதிலையில் இராமனும் சீதையும் ஒருவரை
யொருவர் கண்டு காதல் கொண்டனர். திருப்பாற்
கடலிற் பிரிந்தவர்கள் மிதிலையிலே கூடினர்.
"பிரிந்தவர் கூடினாற் பேசல் வேண்டுமோ".
இராமனுக்கும் சீதைக்கும் கோலாகலமாகத்
திருமணம் நடந்தது.

மிதிலை மாநகரத்தில் இராமன் அடையப்
போகின்ற இந்தச் சிறப்புக்களையெல்லாம் முன்
கூட்டியே கம்பன் தெரிந்திருந்தான். எனவே, விசுவா
மித்திரருடன் இராமன் மிதிலை மாநகரத்தை அண்
மித்தபோது, இராமனையும் பார்த்தான்; மிதிலை
மாநகரத்து மாடங்களிலே அசைந்தாடிய கொடி
களையும் நோக்கினான். அசைந்தாடும் கொடிகள்
இராமனை வருக! வருக! என அழைப்பன போல
அவன் கற்பனைக் கண்களுக்குத் தோன்றின.

இனி, மதுரையில் நடந்தவற்றை நோக்குவாம் மதுரையிலே கோவலன் கொலையுண்டான். கண்ணகி தன் காதற் கணவனை இழந்தாள். பாண்டிய மன்னன் முன்னே சென்று வழக்குரைத்தாள். உண்மையை உணர்ந்த அரசன் அரசு கட்டிலில் விழுந்து உயிர் துறந்தான். கோப்பெருந்தேவியும் உடனிறந்தாள். கண்ணகியின் சினத்தால் மதுரை மாநகரம் எரிந்து சாம்பரானது.

இந்தத் துன்பமான நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் இளங்கோவடிகள் முன்கூட்டியே அறிந்திருந்தார். எனவே, கோவலனும் கண்ணகியும் மதுரை மாநகரத்தை அணுகியபோது, அவர்களையும் பார்த்தார்; மதுரை மாடங்களிலே அசைந்தாடிய கொடிகளையும் நோக்கினார். அசைந்தாடிய கொடிகள் கோவலனையும் கண்ணகியையும் மதுரைக்குள் வரவேண்டாம்! வரவேண்டாம்! என்று தடுப்பனபோல அவரின் கற்பனைக் கண்களுக்குத் தெரிந்தன.

இன்றொரு சிறப்பினையும் இவ்வருணனைகள் வாயிலாகத் தெரிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

மிதிலை மாநகரிலே இராமன் அடையப்போகின்ற சிறப்புக்களை எண்ணி எண்ணிக் கம்பனுடைய உள்ளம் களிப்படைந்தது. அதாவது, இராமன் வில்லை வளைத்துச் சீதையைத் திருமணஞ் செய்யப்போவது அவனுக்கு அளவில்லாத மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. எனவே, மிதிலை மாநகரத்தின் மதிற் புறத்தில் இராமன் வந்தபோதே அவனை வரவேற்க வேண்டுமெனக் கம்பனின் உள்ளம் விழைந்தது.

தன்னை மறந்து தன் கைகளை நீட்டி இராமனை வருக! வருக! என்று வரவேற்க நினைத்தான். ஆனால் அவ்வாறு செய்வது காப்பியத்துக்குப் பொருந்தாதே என்று எண்ணினான். எனவே, தன் கைகளை நீட்டி இராமனை வா! வா! என்று அழைப்பதற்குப் பதிலாக மிதிலை மாநகரத்து மாளிகைகளிலே கட்டப் பட்டிருந்த கொடிகளைக்கொண்டு இராமனை ‘ஒல்லை வா!’ என்று அழைத்துத் தன் உள்ளத்தில் எழுந்த மகிழ்ச்சியைக் கம்பன் வெளிப்படுத்தினான்.

அடுத்தமைந்த பாடல் இக்கருத்தினை இனிது வலியுறுத்துகின்றது.

“ சீதாபிராட்டியைத் திருமணஞ் செய்துகொள்வதற்கு வேறெவரும் தகுதியற்றவர் என்பதை நினைந்து, அறக்கடவுளே தூதுபோய் மணஞ்செய்து வைக்கவல்ல அழகினையுடைய சீதையைத் திருமணஞ் செய்யும் பொருட்டு இராமன் வருகின்றான் என்று மகிழ்ந்து, தேவமகளிர் வானத்திலே ஆடுகின்ற ஆட்டம்போல அந்நகரத்தின் மாடங்களின்மேல் வரிசையாகக் கட்டப்பட்டிருந்த கொடிகள் எல்லாம் ஆடுவதைக் கண்டனர்.”

நிரம்பிய மாடத் தும்பர்

நிரைமணிக் கொடிக ளெல்லாந்

தரம்பிற ரின்மை யுன்னித்

தருமமே தூது செல்ல

வரம்பில்பே ரழகி னானே

மணஞ்செய்வான் வருகின் றுனென்

றரம்பையர் விசும்பி னாடு

மாடலி னாடக் கண்டார்.⁴

மிதிலை மாநகரத்தின் மாடங்களிலே வரிசையாகக் கொடிகள் ஆடின. அவை தேவ மகளிர் நடன மாடுவதைப்போலக் கம்பனின் கற்பனைக் கண்களுக்குத் தெரிந்தன. அதுவும் சீதையைத் திருமணஞ் செய்வதற்கு இராமன் வருகின்றான் என்ற மகிழ்ச்சியினால் அவை ஆடுவதாகக் கம்பன் கற்பனை செய்தான். மகிழ்ச்சி ஏற்படும்போது தம்மை மறந்து ஆடுவது மனித இயல்பு. எனவே, மிதிலையிலே நடைபெறவிருந்த திருமணம், காப்பியத்தைச் செய்த புலவனையும் மகிழ்ச்சிக்குள்ளாக்கியது. அந்த மகிழ்ச்சியால் உள்ளம் குதூகலங் கொண்ட கம்பன், உள்ளக் களிப்பை ஆடுகின்ற கொடிகள்மேல் ஏற்றிக் கூறினான்.

மாடங்களிலே ஆடுகின்ற கொடிகள் வானத்திலே ஆடுகின்ற அரம்பையர் போலத் தெரிந்தன. மிதிலை மாநகரத்திலுள்ள மாடங்கள் வாளைத் தொட்டு நின்றன. அங்கே கட்டப்பட்டிருந்த பல வருணக் கொடிகள் அரம்பையர்கள்போல் அமைந்தன. திருமணத்தின்போது நடன நிகழ்ச்சிகள் இடம்பெறுவது வழக்கமாகும். இங்கே திருமணம் நடப்பதற்கு முன்பாகவே அரம்பையர் ஆடுவதாகக் கம்பன் கற்பனை செய்துள்ளான்.

மிதிலை மாநகரத்திலுள்ள மாடங்கள் வாளைத் தொட்டு நிற்கின்றன என்பதை அடுத்த பாடலினூற் கம்பன் புலப்படுத்தியுள்ளான்.

பகற்கதிர் மறைய வானம்
 பாற்கடல் கடுப்ப நீண்ட
 துகிற்கொடி மிதிலை மாடத்
 தும்பரிற் றுவன்றி நின்ற
 முகிற்குலந் தடவுந் தோறு
 நனைவன முகிலிற் சூழ்ந்த
 வகிற்புகை கதவுந் தோறும்
 புலர்வன வாடக் கண்டார்.⁵

கொடிகள் முகிற் குலத்தால் நனைவதும், அகிற் புகையால் உலர்வதும் புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. மாடங்கள் வானத்தை அளாவி நிற்கின்றன என்பதையும் மிதிலை மாநகரம் செல்வச் சிறப்பு மிக்கது என்பதையும் இவ்வருணனையாற் கவிஞன் தெளிவு படுத்தினான்.

மறுபுறத்தில், மதுரை மாநகரத்திலே கோவலனுக்கு ஏற்படப்போகின்ற துன்பம் இளங்கோவடிகளின் உள்ளத்தை வேதனைப்படுத்தியது. அதாவது கள்வன் என்று பழிசுமத்தப்பட்டு மதுரையிலே கோவலன் கொலை செய்யப்படப்போகின்றானே என்று இளங்கோவின் உள்ளம் ஏங்கியது. கோவலனை மதுரைக்குள்ளே செல்லவிடாது தடுத்து நிறுத்தி விடலாமோ என்றுகூட அவரின் உள்ளம் எண்ணியிருக்கும். ஆனால் அவ்வாறு செய்தாற் காப்பியமே அந்த அளவில் நின்றுவிடும் அல்லவா? எனவே, இளங்கோவடிகள் என்ன செய்தார்? தமது உள்ளக் கிடக்கையை மறைமுகமாக வெளியிடக் கருதினார். அசைந்தாடிய கொடிகளைப் பார்த்தார்; மறைமுகமாகத் தமது உள்ளக் கருத்தை அசைந்தாடிய அந்தக் கொடிகளின்மேல் ஏற்றிக் கூறினார். தமது

கைகளால் மதுரைக்கு வராதீர்! வராதீர்! என்று காட்டுவதற்குப் பதிலாகப் பாண்டியரின் பெரிய கோட்டையின் மேலே உயர்ந்து பறந்த நெடுங் கொடிகளினால் மறித்துத் தடுத்துத் தமது உள்ளத்து உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தினார்.

மிதிலையில் அசைந்தாடிய கொடிகளின் வாயிலாகக் கம்பன் தன் உள்ளத்தில் எழுந்த மகிழ்ச்சியை வெளிக்காட்டினான். மதுரையிலே அசைந்தாடிய கொடிகளின் வாயிலாக இளங்கோவடிகள் தமது உள்ளத்திலெழுந்த துன்பவுணர்ச்சியைப் புலப்படுத்தினார். மகிழ்ச்சியையும் துன்பத்தையும் புலப்படுத்த அசைந்தாடிய கொடிகளைக் கவிஞர்கள் பயன்படுத்தியுள்ள இடங்கள் செய்யுள்களின் உயிர்நாடியாக அமைந்துள்ளன.

குறிப்புகள் :

1. நளவெண்பா, கலிதொடர் காண்டம், 28.
2. கம்பராமாயணம், மிதிலைக்காட்சிப்படலம், செய். 1.
3. சிலப்பதிகாரம், புறஞ்சேரியிறுத்த காதை, 189-90
4. கம்பராமாயணம், மிதிலைக்காட்சிப்படலம், செய். 2.
5. ஷு, செய். 3.

6. ஈருடலும் ஒருயிரும்

கம்பனும் புகழேந்தியாரும் சமகாலத்தவர் என்று இலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியர் கூறுவர். எனவே, கம்பராமாயணமும் நளவெண்பாவும், சமகாலத்திலே தோன்றிய காப்பியங்களாகும். கம்பராமாயணத்தைக் கம்பன் செய்தான்; நளவெண்பாவைப் புகழேந்தியார் பாடினார். இவை கற்பனை வளனும் கவிச் சிறப்பும் மிக்கனவாகத் திகழ்கின்றன.

இராமனுக்கும் சீதைக்குமிடையே எழுந்த காதலைக் கம்பன் வருணிக்கின்றான்; நளனுக்கும் தமயந்திக்குமிடையே உண்டான காதலைப் புகழேந்தியார் சித்திரிக்கின்றார். இவ் வருணனைகள் இரண்டும் பல அமிசங்களில் ஒரே தன்மையனவாக அமைந்து விளங்குகின்றன. சமகாலத்திலே வாழ்ந்த இரு பெரும் புலவர்கள் ஒருவர் வருணித்துள்ளதைப் போலவே மற்றவர் வருணித்துள்ள காதற் பண்பு ஆய்வோருக்கு இன்பம் தருவதாகும்.

“கண்ணோடு கண்ணினை கௌவின”

விசுவாமித்திரன் செய்த வேள்வியை இராமனும் இலக்குவனும் காத்தனர். போரிடத் திரண்டுவந்த அசுரரை அழித்துத் தேவர்களுக்கு அபயங்கொடுத்தனர். வேள்வியும் இனிது நிறைவேறியது. விசுவாமித்திரன் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை. அவன் இராமனையும் இலக்குவனையும் அழைத்துக்

கொண்டு மிதிலைமா நகரத்தின் வீதியிலே சென்றான். விசுவாமித்திரன் முன்னே சென்றான். அவனைத் தொடர்ந்து இராமனும், இராமனின் பின்னே இலக்குவனும் சென்றனர்.

மிதிலைமா நகரத்திலுள்ள அரண்மனையிற் கன்னி மாடத்து உப்பரிகையிலே சீதை நின்றாள். பொன்னின் சோதியும் போதின் நறுமணமும் தேனின் தீஞ்சுவையும் செஞ்சொற் கவியின்பமும் ஒருங்கே உருவெடுத்தாற் போன்று உப்பரிகையிலே அவள் காட்சி கொடுத்தாள். வீதியிலே விசுவாமித்திரனுக்குப் பின்னே வந்த இராமன் உப்பரிகையிலே நின்ற சீதையைப் பார்த்தான். அப்போது தோழியரோடு நின்ற சீதை இராமனைப் பார்த்தாள். இருவரின் கண்களும் சந்தித்தன.

எண்ணரு நலத்தினு ளிணைய னின்றழிக்
கண்ணோடு கண்ணினை கவ்வி யொன்றையொன்
றுண்ணவு நிலைபெறு துணர்வு மொன்றிட
வண்ணலு நோக்கினு னவளு நோக்கினுள்.¹

இராமனின் கண்ணிணையோடு சீதையின் கண்ணினை கௌவியது. அவ்வாறு இணைந்த கண்கள் ஒன்றையொன்று அநுபவித்து இன்பம் நுகர்ந்தன. இன்பத்தை மட்டும் அநுபவித்ததோடு அவை நின்ற விடவில்லை. அக் கண்களின் நோக்கால் இருவரின் உள்ளங்களும் இணைந்தன. அதாவது, அவர்களின் கண்கள் சந்தித்தபோது, அவர்களின் உள்ளங்

களும் ஒன்றுடன் ஒன்று இணைந்து ஒற்றுமைப் பட்டன. அப்போது இருவரது மனவுணர்ச்சியும் ஒற்றுமைப்பட்டு ஒருதன்மையான நிலையை அடைந்தன.

இதுவே கண்களின் வழி ஏற்பட்ட காதல். ஒரு வரை யொருவர் பார்த்தபோது, இராமனின் கண்களின் வழியே சென்று, அவன் உள்ளத்திற் சீதை குடிகொண்டாள்; சீதையின் கண்களின் வழியே சென்று, அவளின் உள்ளத் தாமரையிலே இராமன் உறைந்தான். இராமனுக்குச் சீதையும் சீதைக்கு இராமனும் என்ற நிலை ஏற்பட்டது. ஒருவருக்கு ஒருவர் உயிராயினர். இராமனும் சீதையும் அடைந்த இந்த நிலையினை “ இருவரும் மாறிப்புக் கிதய மெய்தினார் ” என்று எழிலுறக் கம்பன் வருணித்துள்ளான். கண்கள் இணைந்து, உள்ளம் பிணைந்து, உணர்வும் ஒன்றி, ஈருடலும் ஒருயிரும் போலத் தலைவனும் தலைவியும் ஒருவழிப்படுகின்ற நிலையே உண்மையான காதலாகும்.

கம்பராமாயணத்திலே வருகின்ற காதற் காட்சி இது. இராமனுக்கும் சீதைக்கும் ஏற்பட்ட காதலை இது வருணிக்கின்றது. இவ்வருணனையால் இரு உள்ளங்கள் இணைந்த முறையினையே கண்டுகொள்ள முடிகின்றது. இராமனுக்கும் சீதைக்குமிடையே ஏற்பட்ட காதலைக்கொண்டு, காதலின் உயர்ந்த தத்துவத்தைக் கம்பன் தமிழ் மரபுக்கேற்ப எடுத்துரைத்தான்.

பொது நோக்கும் எதிர் நோக்கும்

இனி, நளவெண்பாவிலே வருகின்ற காதற் காட்சியை நோக்குவோம். தமயந்தியிடம் நளனைத் தூது செல்லுமாறு இந்திரன் வேண்டினான். அதன் படி நளன் குண்டினபுரத்துக்குச் சென்றான். அது வாணுலகம்போல் அவனுக்குத் தோன்றியது. கன்னி மாடத்தில் நளனும் தமயந்தியும் ஒருவரையொருவர் சந்தித்தனர்.

நளனும் தமயந்தியும் முன்பின் ஒருவரை ஒருவர் அறியார். அவர்கள் இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்தனர். இருவரின் கண்களும் சந்தித்தன. அவர்களின் பார்வை மனத்திலே வேறுபாடற்ற பொதுப் பார்வையாகும். எனினும், ஒருவரையொருவர் பார்த்தபோது பருவத்தால் ஒத்த இருவரிடத்தும் காதல் உணர்வு உண்டாயிற்று. இருவர் உள்ளங்களும் இணைந்தன. இந்தக் காட்சியையே புகழேந்தியார் கற்பனையிலே கண்டு சொல்லோவியமாக நளவெண்பாவிலே தந்துள்ளார்.

நளனும் தமயந்தியும் ஒருவரையொருவர் பார்த்தனர். இருவர் கண்களும் சந்தித்தன. இவ்வாறு நளனும் தமயந்தியும் ஒருவரையொருவர் பார்த்து நின்ற நிலையைப் புகழேந்தியார் கற்பனையிலே கண்டார். நளனுடைய கண்களைப் பார்த்தார். நளன் ஆண்மை மிக்கவன் ; செந்நிறமான கண்களையுடையவன். எனவே, கண்களின் செம்மை நிறமும் அவைகளின் மலர்ச்சியும் கவிஞனுக்குச் செந்தாமரை மலர்களை நினைவுக்குக் கொண்டுவந்தன. பின்னர், தமயந்தியின் கண்களைப் புகழேந்தியார் பார்த்தார்.

தமயந்தி பெண்மை நிறைந்தவள்; கருநிறமான கண்களை உடையவள். எனவே, அவளின் கண்களின் கருமை நிறமும் அவைகளின் மலர்ச்சியும் கவிஞனுக்குக் கருங்குவளை மலர்களை நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தன.

செந்தாமரை மலர்கள் ஒருபுறம்; கருங்குவளை மலர்கள் மறுபுறம். இருவகைப் பூக்களும் இணைந்தன. அதாவது நளனுடைய செந்தாமரைக் கண்களும், தமயந்தியின் கருங்குவளைக் கண்களும் இணைந்தன. இந்தச் சந்திப்பு, குவளை மலரிற் செந்தாமரை மலரும், செந்தாமரை மலரிற் கருங்குவளைப் பூவும் பூத்தாற்போற் கவிஞனின் கற்பனைக்குத் தோன்றியது. இதனை,

தேங்குவளை தன்னிலே செந்தா மரைமலரப்
பூங்குவளை தாமரைக்கே பூத்ததே — ஆங்கு
மதுநோக்கும் தாரானும் வாள்நுதலும் தம்மில்
போதுநோக் கெதிர்நோக்கும் போது.²

என்று புகழேந்தியார் சொற் சித்திரமாகத் தீட்டினார்.

நளன், தமயந்தி ஆகிய இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்ததைச் செந்தாமரை மலரும், கருங்குவளைப் பூவும் ஒன்றையொன்று பார்த்தன என்று கூறி, இருவரின் கண்களும் இணைந்ததை அதாவது நளனுடைய கண்கள் தமயந்தியின் கண்களுடன் இணைந்ததைத் தேங்குவளையிற் செந்தாமரை மலர்ந்தது என்றும், தமயந்தியினுடைய கண்கள் நளனுடைய கண்களுடன் இணைந்ததைக் கருங்குவளைப் பூ செந்தாமரை மீது மலர்ந்தது

என்றும் புகழேந்தியார் எழிலுற வருணித்துள்ளார். இன்னொரு வகையாக இதனைக் கூறின் நளன், தமயந்தி ஆகிய இருவரின் கண்களையும் முறையே செந்தாமரை மலராகவும், கருங்குவளைப் பூவாகவும் புலவர் உருவகஞ்செய்து, குவளை மலர் போன்ற தமயந்தியின் கண்களைச் செந்தாமரை மலர் போன்ற நளனுடைய கண்கள் பார்த்தன என்றும் குவளை மலர்போன்ற தமயந்தியின் கண்கள், செந்தாமரை மலர்போன்ற நளனுடைய கண்களை நோக்கின என்றும் வருணித்துள்ளார்.

இராமனும் சீதையும் ஒருவரையொருவர் பார்த்த பார்வையும், நளனும் தமயந்தியும் ஒருவரையொருவர் நோக்கிய நோக்கும் ஒரே தன்மையன. ஆனால், இராமனும் சீதையும் ஒருவரையொருவர் பார்த்ததைக் கம்பன் வருணித்துள்ள முறையிலும், நளனும் தமயந்தியும் ஒருவரையொருவர் பார்த்ததைப் புகழேந்தியார் வருணித்துள்ள முறையிலும் நிறைந்த வேறுபாடு உண்டு. இராமனும் சீதையும் ஒருவரையொருவர் பார்த்ததை அப்படியே சொற்களாற் கம்பன் வருணித்துள்ளான். நளனும் தமயந்தியும் ஒருவரையொருவர் பார்த்ததை உவமைகொண்டு புகழேந்தியார் வருணித்துள்ளார்.

இராமனும் சீதையும் ஒருவரை யொருவர் பார்த்து உள்ளத்தாலும் உணர்வாலும் ஒன்றியமை நான்கு பாடல்களில் வருவிக்கப்பட்டுள்ளது. “அண்ணலும் நோக்கினான் அவளும் நோக்கினாள்” என்றும், பின்னர், “இருவரு மாறிப்புக் கிதய மெய்தினார்”

என்றும், இதுபோன்று இறுதியாக, “இரண்டு உடற்கு உயிரொன்று” என்றும் இராமனும் சீதையும் காதலாற் பிணைந்ததைக் கம்பன் வருணித்தான். சொற்களால் மட்டும் வருணித்து இருவரின் காதலைப் புலப்படுத்த வேண்டிய நிலை கம்பனுக்கு இருந்தது. எனவே, நான்கு பாடல்களால் அந்தக் காதற்காட்சியை வருணிக்க வேண்டியதாயிற்று.

நளனும் தமயந்தியும் ஒருவரையொருவர் கண்டு உள்ளத்தாலும் உணர்வாலும் ஒன்றியதைப் புகழேந்தியார் ஒரு பாடலாற் புலப்படுத்தினார். இருவரும் ஒருவரையொருவர் நோக்கியதையும், இருவரும் ஒருவர் உள்ளத்தில் மற்றவர் மாறிப் புகுந்து கொண்டதையும் இறுதியில், ஈருடலும் ஒருயிருமானதையும் எடுத்துரைக்கப் பொருத்தமான உவமையொன்றைப் புகழேந்தியார் எடுத்தாண்டார். கம்பன் நான்கு பாடல்களிலே சொல்லிய யாவற்றையும் தன்னகத்துக்கொண்டு அந்த உவமை விளங்குகின்றது. உவமையால் உணர்த்தியமையால் நான்கு பாடலிற் கம்பன் கூறியவற்றை, நான்கு அடிகளாற் புகழேந்தியாரால் வருணிக்க முடிந்தது.

இராமனும் சீதையும் ஒருவரையொருவர் கண்டு பிணைந்த முழுமையான காதல் நிலையை நான்கு பாடல்களையும் படித்த பின்னரே தெரிந்துகொள்ள முடிகின்றது. ஆனால், புகழேந்தியார் எடுத்துக் காட்டுகின்ற,

தேங்குவளை தன்னிலே சேந்தா மரைமலரப்
பூங்குவளை தாமரைக்கே பூத்ததே.

என்ற உவமையைக் கொண்டு, கம்பன் நான்கு பாடல்களிற் கூறியவற்றையெல்லாம் உணர்ந்து கொள்ளக்கூடியதாக இருக்கிறது. இன்னொருவகையாகக் கூறின், கம்பன் வருணித்துள்ள காதற் காட்சி, புகழேந்தியாரின் உவமையிலே காணக்கிடக்கின்றது. உவமையை ஆழ்ந்து சென்று ஆராய்கின்றபோது, காதலர் இருவரின் உள்ளங்களும் எவ்வாறு இணைந்து ஒன்றின என்பதைக் கண்டு கொள்ளலாம்.

கம்பன், நான்கு பாடல்களிலே இராமனும் சீதையும் உள்ளத்தாலொன்றிய காதற் காட்சியை வருணித்தான். புகழேந்தியார், நளனும் தமயந்தியும் உள்ளத்தாலொன்றியதை நான்கு அடிகளால் வருணித்தார். இந்த வருணனைகள் யாவற்றையும் உள்ளடக்கி இரண்டு அடிகளில் விளக்குகின்றது வள்ளுவன் கண்ட காதல்.

கண்ணோடு கண்ணினை நோக்கோக்கின்
வாய்ச்சொற்கள்
என்ன பயனு மில.³

குறிப்புகள்:

1. கம்பராமாயணம், மிதிலைக்காட்சிப் படலம், செய்: 35
2. நளவென்பா, சுயம்வரகாண்டம், 81
3. திருக்குறள், குறிப்பறிதல், 10.

7. குணதிசைக் கதிரவன்

ஞாயிறு எழுதல், ஞாயிறு படுத்தல் முதலிய வற்றை வருணித்துச் சொல்லுதல் பெருங்காப்பிய இலக்கணங்களுள் ஒன்று. இரு சுடர்த் தோற்றம் கம்பராமாயணத்திலும் பெரிய புராணத்திலும் இடம் பெறுகின்றது. கதிரவன் உதிப்பதைக் கம்பனும் வருணித்துள்ளான்; சேக்கிழார்பெருமானும் வருணித்துள்ளார். கம்பராமாயணத்தில் இடம்பெறும் வருணனை ஒன்றில் வெய்யவன் கோபங்கொண்டனன் போன்று கம்பனுடைய கண்களுக்குத் தோன்றுகிறான். பெரிய புராணத்தில் வரும் வருணனை ஒன்றில் மணக்கோலங் காணக் காமுறும் மனத்தான் போலக் கதிரவன் சேக்கிழார் பெருமானுடைய கண்களுக்குக் காணப்படுகிறான். இன்னொரு வகையாகக் கூறின், கம்பனுடைய கண்களுக்குக் கோபமுள்ளவன் போலத் தோன்றும் கதிரவன், சேக்கிழாருடைய கண்களுக்கு மகிழ்ச்சி பொங்கும் மனம் படைத்தவனாகக் காணப்படுகிறான்.

கோப மிக்குச் சிவந்தனன்

முதலிற் கதிரவன் உதயத்தைக் கம்பன் எவ்வாறு கம்பராமாயணத்திற் காட்டுகிறான் என்பதைப் பார்ப்போம். 'பரதன் நாடாள் வேண்டும்; இராமன் காடேக வேண்டும்' என்ற வரங்களைத் தசரதனிடம் கைகேயி பெற்றாள். இரண்டு வரங்களையும் கொடுத்த தசரதன் மூர்ச்சித்துக் கீழே விழுந்தான். இரவு முழுவதும் நிலத்திலே புரண்டு புரண்டு அழுதான்.

அவன் உயிர் ஊசலாடியது, கடைசி யாமம் கழிந்தது; கதிரவன் கிழக்குத் திசையிலே உதயமானான். தசரதனின் துன்பமான நிலையையும், கதிரவனின் உதயத்தையும் காப்பியமாகச் செய்த கம்பன் கற்பனைக் கண்களாற் பார்த்தான். அவன் உள்ளத்தில் எழுந்தவை வாய் மலரிற் கவிதைத் தேகை மெல்ல மெல்லத் துளிர்ந்தன.

தூப முற்றிய காரி ரூட்பகை
 துள்ளி யோடிட வுள்ளேழுந்
 தீப முற்றவு நீர்த்த கன்றெனச்
 சேய தாருயிர் தேய்தலாற்
 பாப முற்றிய பேதை செய்த
 பகைத்தி றத்தினில் வெய்யவன்
 கோப முற்றி மிகச்சி வந்தன
 னோத்த னன்குணக் குன்றிலே.¹

“புகையைப் போலக் கரியதாகி முதிர்ந்த இருள்முகில் ஆகிய பகை ஒளித்து ஒடிப்போகவும், மாளிகைகளின் உட்புறத்தே எரிகின்ற விளக்குகள் எல்லாம் ஒளி மழுங்கிடவும் சூரியன் உதய கிரியில், தன் குலத்திற் பிறந்த புத்திரனாகிய தசரதச் சக்கர வர்த்தியினுடைய அரிய உயிர் மெலிதலால், தீவினை முதிர்ந்த கைகேயி செய்த பகைத்தன்மையினாற் சினம் மிகுந்து சிவப்பு நிறத்தை யடைந்தவனை ஒத்தனன்.”

உதய கிரியிற் கதிரவன் தினமும் உதயமாகின்றான். அப்போது கதிரவன் செந்நிறம் மிக்கவனாய்த் தோன்றுவான். கதிரவன் உதயமாகும்போது இருள் நீங்கிவிடும்; மாளிகையின் உட்புறத்தே எரிகின்ற

விளக்குகள் எல்லாம் ஒளிமங்கும். இவை இயற்கையாகவே தினமும் நிகழ்வதைக் காணலாம். கதிரவன் உதயமாகின்ற இந்த இயற்கை நிகழ்ச்சியைப் பொருத்தமாகக் கம்பன் இச் செய்யுளிலே எடுத்தாண்டுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

கைகேயியினுடைய கொடிய செயல், கம்பனைக் கோபத்துக்குள்ளாக்கியது. உண்மையாகவே கம்பனுக்குக் கைகேயியின் மேல் கோபம் பொங்கிவந்தது. கைகேயியை அடித்து உதைத்துத் தன் கோபத்தைத் தணித்துக்கொள்ளலாமா என்று அவன் எண்ணியிருந்தாலும் அதில் வியப்பில்லை. உள்ளத்திற் பொங்கியெழுந்த தன் சினத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளக் கம்பன் துடிதுடித்தான். அப்போது கதிரவன் கீழ்த்திசையில் உதயமாவதைக் கண்டான். தனது சினத்தைத் தணித்துக்கொள்ளக் கதிரவனைப் பயன்படுத்த அவன் உள்ளம் எண்ணியது. எனவே, செந்நிறப் பிளம்பாக உதயமான கதிரவன் கைகேயியின் மேற் கோபங்கொண்டு அவ்வாறு உதயமானான் என்று செய்யுளைச் செய்தான். அதாவது கம்பன் தனக்கு ஏற்பட்ட கோபத்தைச் செந்நிறப் பிளம்பான கதிரவன் மேல் ஏற்றிக் கூறித் தன் சினத்தைத் தணித்துக்கொண்டான்.

‘மரபுக்கு மாறாகப் பரதன் பாராளவேண்டும் என்றாள்; ஈவிரக்கமின்றி, இராமன் காடேகவேண்டும் என்றாள்’. கைகேயியினுடைய இந்தப் பாவச் செயல்கள் கதிரவனுக்குப் பகை உணர்ச்சியை உண்

டாக்கின. எனவே, கதிரவன் சினங்கொண்டான் ; சீறி எழுந்தான் என்று கற்பனைசெய்து செந்நிறப் பிளம்பாகக் கதிரவன் உதயத்தைக் கம்பன் வருணித்தான்.

கதிரவனுடைய இந்தச் சினத்திற்குக் கம்பன் காரணம் ஒன்றையும் காட்டினான். சூரிய குலத்திலே தசரதன் தோன்றியவன் என்பதைக் கம்பன் அறிவான். எனவே, கதிரவன்கொண்ட சினத்திற்கு அதனைக் காரணமாய்க் காட்டிக் தனது கருத்தை மேலும் வலியுறுத்தக் கருதினான். தன் குலத்துதித்த தசரதனுக்கு உயிர் ஒருங்குமாறு பாவத்தொழில் புரிந்த கைகேயி மேலே கதிரவன் கோபங்கொள்வது இயல்பானதே என்னும் பொருளில்,

“கோப முற்றி மிகச் சீவந்தன
நோத்தனன் குணக் குன்றிலே”

என்று பாடலை அமைத்தான்.

இனிக் கதிரவன் உதயத்தைச் சேக்கிழார் பெருமான் பெரியபுராணத்திலே எவ்வாறு வருணிக்கின்றார் என்பதை நோக்குவோம்.

காமுறு மனத்தான்

திருமண நாளுக்கு முன் நாளிலே மங்கல வாத்தியங்கள் இயம்பின. நம்பியாரூரருக்கு மலர் மாலைகளை அணிந்து அழகு செய்தனர். மணமகளை வாழ்த்தி வலக்கையிற் பொண்ணை காப்புச் செய்தனர். திருவாரூரிலே அன்றிரவு மறைநூல் விதிப்படி, செய்யவேண்டிய ஏனைய சடங்குகள் யாவும் நடந்தன.

நம்பியாரூரர் திருமணக்கோலங் கொண்டார். மார்பிலே பூணூலும் ஏனைய அரச அணிகளும் விளங்கின. சாந்துகள் நறுமணம் பரப்பின. நம்பியாரூரரின் அழகினால், அவர் அணிந்திருந்த ஆடைகளே அழகைப் பெற்றன. மலர் மாலைகளும் மார்பிலே பொலிந்தன. பவித்திரம் கையிலே விளங்கியது. நெற்றியிலே திலகம் திகழ்ந்தது. மங்கல வாத்தியங்கள் இயம்பின. அப்போது கதிரவன் கீழ்த் திசையில் உதயமானான்.

நம்பியாரூரரின் இந்தத் திருமணக் கோலத்தைச் சேக்கிழார் கற்பனையிலே கண்டார். தலையிலிருந்து பாதம்வரை நம்பியாரூரைப் பார்த்தார்; திரும்பவும் திரும்பவும் பார்த்தார். நம்பியாரூரரின் திருமணக் கோலம் சேக்கிழாரை மெய் மறக்கச் செய்தது. இவ்வாறு தம்மை மறந்து நம்பியாரூரரின் அழகிலே ஈடுபட்டு நின்ற சேக்கிழார் திருமணக்கோலத்தில் நின்ற நம்பியாரூரையும் பார்த்தார். கதிரவன் கிழக்குத் திசையில் உதிப்பதையும் கண்டார். தம்மையே மறந்தார். கற்பனையிலே கண்டவற்றைக் கவிதையாக வரைந்தார்.

மாமறை விதிவ ழாமன்

மணத்துறைக் கடன்க ளாற்றித்

தூமறை முதூர் கங்குள்

மங்கலந் துவன்றி யார்ப்பத்

தேமரு தோடையன் மார்பன்

றிருமணக் கோலங் காணக்

காமுறு மனத்தான் போலக்

கதிரவ னுதயஞ் செய்தான்.²

“காப்புச் சேர்த்தபின், திருநாவலூரிலே அன்றிரவு மறை நூல் விதிப்படி செய்ய வேண்டிய சடங்குகள் யாவும் தவறாது செய்து முடிந்தன. மங்கல வாத்தியங்கள் இயம்பிக் கொண்டிருந்தன. அப்போது தேன்பொருந்திய மலர்மாலை அணிந்த நம்பியாரூரரது திருமணக் கோலத்தைக் காணும் ஆசையுடையவன்போல ஞாயிறு உதயமாயினன்.”

கதிரவன் கிழக்குத் திசையில் உதிப்பது அன்றாட நிகழ்ச்சி. இந்த இயற்கை நிகழ்ச்சியை ஓர் உத்தியாகக் கொண்டு நம்பியாரூரரின் திருமணக் கோலத்தின் பேரழகைப் புலப்படுத்தச் சேக்கிழார் எண்ணினார். இன்னும், தமது உள்ளத்திலுண்டான உவப்பை வெளிப்படுத்த உதிக்கின்ற கதிரவனைப் பயன்படுத்தியுள்ளார் என்றும் கூறலாம். அதாவது அறிந்தோ அறியாமலோ தமது மனத்திலெழுந்த மகிழ்ச்சியை மறைமுகமாக உதிக்கின்ற கதிரவன்மேல் ஏற்றிக் கூறியுள்ளார்.

நம்பியாரூரரின் திருமணக்கோலத்தைச் சேக்கிழார் கற்பனைக் கண்களாற் கண்டார். தாம் வருணித்த மணக்கோலம் அவருக்கே வியப்பினைக் கொடுத்தது. தம்மை மறந்து நம்பியாரூரரின் அழகிலே உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்தார். தம்மை அறியாமலே தமது உள்ளத்திலெழுந்த உவப்பினை உதிக்கின்ற கதிரவன்மேல் ஏற்றிக் கூறி இன்பங் கண்டார். நம்பியாரூரரின் பேரழகைக் கண்டு உண்மையாகவே மனம் மகிழ்ந்தவர் சேக்கிழார் பெருமான் ஆவார். ஆனால் அவர் தமது மகிழ்ச்சியைக் காட்டாமல், தம் மகிழ்ச்சியைக் கதிரவனின் மகிழ்ச்சியாகக் காட்டினார்.

சேக்கிழார் தமது உள்ளத்தில் உண்டான பேருவகையைப் பாடலிற் புகுத்திக் காட்டுவதற்குக்

கதிரவன் உதயத்தை உத்தியாகக் கொண்டார் என்பது இன்னொன்று. தாம் பெற்ற இன்பம் மற்றவர்களும் பெறவேண்டும் என்ற பரந்த நோக்கங் கொண்டவர் சேக்கிழார். எனவே, நம்பியாரூரரின் பேரழகைத் தமது பாடலைப் படிக்கின்ற மற்றையோரும் கண்டு இன்புற வேண்டுமென அவரின் உள்ளம் விழைந்தது. எனவே, நேரடியாக நம்பியாரூரரின் பேரழகில் தாம் மெய்மறந்ததாகக் கூறாமல் நம்பியாரூரரின் திருமணக் கோலத்தைக் காணும் ஆசையுடையவன்போல ஞாயிறு உதயமாயினுள் என்று வருணித்தார்.

கதிரவன் உதயத்தைக் கம்பனின் கண்கொண்டுங் கண்டோம்; சேக்கிழாரின் கண்கொண்டும் பார்த்தோம். குணக்குன்றின் மேற் செந்நிறமாகக் கதிரவன் கம்பனுடைய கண்களுக்குத் தோன்றினான். நம்பியாரூரருடைய திருமணக் கோலத்தைக் காணும் ஆசையுடையான்போலக் கதிரவன் சேக்கிழாருடைய கண்களுக்குத் தோன்றினான். கதிரவன் உதயத்தைக் கோபச் சுவையோடு கம்பன் வருணிக்க, உவகைச் சுவை தோன்றச் சேக்கிழார் வருணித்தார். இயற்கையாகவே தினந்தோறும் உதிக்கின்ற குணதிசைக் கதிரவனை, கோபம் மிக்கவனாகக் கம்பனும் உவகை மிக்கவனாகச் சேக்கிழாரும் சித்தரித்துள்ளமை கவிச் சிறப்பு மிக்கது, சுற்பனை வளமுடையது.

குறிப்புகள் :

1. கம்பராமாயணம், அயோத்தியா காண்டம், கைகேயி சூழ்விளைப் படலம் (செய். 61)
2. பெரியபுராணம், தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் (செய். 13)

8. வானிடைக் கதிரவன்

சிவத்துக்கும் இயற்கைக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. சிவம் எங்கும் வியாபகமானது என்னும்போது, இயற்கையோடு சிவம் இயைந்து நிற்பதனையே குறிக்கின்றது. எனினும், சிவம் தனித்தும் நிற்கும், இயற்கையுடன் கலந்தும் நிற்கும். ஆனால், இயற்கை தனித்து நில்லாது; அது சிவத்துடன் கலந்தே இயங்கும். தனித்த சிவத்துக்கும் தனித்த இயற்கைக்கும் இயக்கம் இல்லை.

சிவமும் இயற்கையும் கலந்த நிலையினைச் சிதம்பரம் விளக்குகிறது. சிதம்பரம் வெறுங் கல்லன்று; மண்ணுமன்று. அஃது உயர்ந்த தத்துவப் பொருளை விளக்குவதாகும்.

நடராசப் பெருமானின் இயக்கம்—திருக்கூத்து—ஒரிடத்தில் மட்டுமன்று. அஃது எங்கும் நிகழ்வது. “அம்பலமாவது அகில சாரம்” என்றும், “எங்கும் சிதம்பரம் எங்கும் திருநட்டம்” என்றும் திருமந்திரம் கூறுகின்றது. நளவெண்பாவினும் கம்பராமாயணத்தினும் வருகின்ற வானிடைக் கதிரவனின் ஆடல் இவ்வுண்மையினையே தெளிவுபடுத்துகின்றது; சிவமும் இயற்கையும் கலந்த நிலையினை விளக்குகின்றது.

வானரங்கில் வெய்யோன்

வானத்திலே தோன்றிய கதிரவனைப் புகழேந்தியார் பார்த்தார். அப்போது முன்னொருபோது கண்டு களித்த நடன விருந்தொன்று அவர் நினைவுக்கு

வந்தது. ஆடல் அரங்கும், ஆடற் கூடத்தில் அமர்ந்திருந்த இரசிகர்களும், அரங்கில் ஆடிய ஆடலும், ஆடலுக்கு அமைந்த பாடலும், அரங்கில் அமைந்திருந்த எழினியின் அசைவும் அவர் கண்களின் முன்னே தோன்றித் தோன்றி மறைந்தன. இந்தப் பழைய நினைவுகள் வானத்திலே தோன்றிய கதிரவனைக் கண்டபோது புதிய எண்ணங்களை அவர் உள்ளத்தில் உண்டாக்கின.

வானத்தைப் புகழேந்தியார் பார்த்தார். அஃது ஆடல் அரங்குபோல அவர் கண்களுக்குத் தோன்றியது. மண்ணுலகை நோக்கினார். அஃது ஆடற் கூடத்தின் மண்டபம்போலக் காட்சி கொடுத்தது. மண்ணுலகத்தில் வாழ்ந்த மக்களைப் பார்த்தார். ஆடற்கூடத்தில் அமர்ந்திருந்த இரசிகர் கூட்டத்தை அது நினைவுபடுத்தியது. மண்ணுலகத்து மறையவர்களின் வேத ஒலியைக் கேட்டார். அஃது ஆடலுக்கு அமைந்த பாடலாக அமைந்தது. வானத்திற் படர்ந்திருந்த முகிற் கூட்டத்தை நோக்கினார். அஃது ஆடலரங்கின் எழினிபோலத் தெரிந்தது. வானத்திலே தோன்றிய கதிரவனைக் கண்டார். அரங்கிலே ஆடுகின்ற கூத்தன்போலக் கதிரவன் தோன்றினான். கற்பனையிலே கண்ட இவற்றைச் சொல்லோவியமாகப் புகழேந்தியார் தீட்டினார்.

மாயிரு ஞாலத் துயிர்காண வானரங்கில்
பாயிருள் என்னும் படாம்வாங்கிச்—சேய்நின்(று)
அறைந்தா ரணம்பாட ஆடிப்போய் வேய்யோன்
மறைந்தான் குடபால் வரை.¹

“ஞாயிறு என்னும் கூத்தன், பெரிய மண்ணுலகத்திலுள்ள உயிர்கள் எல்லாம் கண்டு மகிழும்படி, வான் வெளியாகிய கூத்து மேடையிற் பரந்துள்ள இருளாகிய திரைச் சீலையை ஒதுக்கித் தூரத்தில் நின்று, பாடுவோர் உரத்த ஒலியில் மறை மொழிப் பாடல்களைப் பாடக் கூத்தாடி, குடபால் மலையிற் போய் மறைந்தான்.”

வானக அசைவும் மண்ணுலக நிகழ்வும், முன்னர் தாம் கண்ட ஆடலரங்கின் அமைவையும் அங்கு இடம்பெற்ற ஆடல் நிகழ்ச்சியையும் ஒத்திருக்கக் கவிஞன் கண்டான்.

இருள் என்ற திரை நீங்கியது. வானம் என்ற அரங்கிலே கதிரவன் தோன்றினான். மறை ஒலி இன்னிசையாக இசைத்தது. கதிரவன் என்ற கூத்தன் ஆடினான். ஆடலும் பாடலும் இசைந்து சென்றன. அரங்கிலே இடம்பெற்ற ஆடலை மண்ணுலக மக்கள் என்ற இரசிகர் கூட்டம் கண்டு களித்தது. நடனம் நடந்துகொண்டே இருந்தது. இரசிகர்களும் நடனத்தைக் கண்டு களித்த வண்ணம் இருந்தனர். ஆடல் முடிந்ததும் குணதிசையிலே தோன்றிய கதிரவன் என்ற கூத்தன், குடதிசையிலே விரைந்து மறைந்தான். இருள் என்ற திரை அரங்கை மூடிக்கொண்டது.

வானத்தை ஆடலரங்காகக் கற்பனை செய்து, கதிரவனின் ஆடலைக் கூத்தன் ஒருவனின் ஆடலுக்கு ஒப்பிட்டுப் பாடியுள்ள கவிதை பயில்தோறும் நூல் நயம்போல அமைந்துள்ளது.

வானரங்கில் வாள் இரவி

ஒரு நாள் அதிகாலையில் உறக்கத்திலிருந்து கம்பன் விழித்தெழுந்தான்; வீட்டிற்கு வெளியே வந்தான். வானத்தையும் அலைகடலையும் பார்த்தான். அப்போது கதிரவன் கீழ்த்திசையில் உதயமாகிக் கொண்டிருந்தான். செந்நிறமான கதிர்களைப் பரப்பி வானத்தில் பவனிவர ஆரம்பித்தான். அப்போது வேதவொலி எழுந்தது. கின்னரர் இன்னிசை பாடினர். உலகத்தோர் கதிரவனைத் தொழுதனர். தேவர்களும் முனிவர்களும் வேதியரும் கைகூப்பி வணங்கினர். கதிரவன் உதயத்தின்போது இவற்றையெல்லாம் கண்ட கம்பன், தன்னை மறந்து கற்பனை உலகிற்குச் சென்றான்.

கற்பனை உலகில் நின்று வானத்தை உற்று நோக்கினான். அஃது ஆடல் அரங்குபோலத் தெரிந்தது. உதயமாகி வானத்திற் பவனிவரத் தொடங்கிய கதிரவனைப் பார்த்தான். அம்பலத்தில் ஆடுகின்ற கூத்தப்பெருமானை அது நினைவு படுத்தியது. கதிரவனின் பளபளக்கும் ஒளிக் கதிர்களைப் பார்த்தான். அவை ஆடல் தெய்வத்தின் செஞ்சடையைப் போலத் தெரிந்தன. அலை வீசும் கடலைப் பார்த்தான். அது கூத்தப் பெருமானின் ஆடலுக்கு ஏற்ற முழுவொலிபோல அதிர்ந்தது. மண்ணுலகில் எழுந்த வேதவொலியும் விண்ணுலகில் எழுந்த கின்னரர்களின் இன்னிசையும் ஆடலுக்கு ஏற்ற இன்னிசையாகக் கம்பன் காதுகளில் ஒலித்தன. உலகத்திலுள்ள உயர்ந்தோர் அதிகாலையிற் கதிரவனைக் கரங்குவித்து வணங்குவதையும் தேவர்

களும் வேதியர்களும் கைகூப்பித் தொழுவதையும் கம்பன் கண்டான். கூத்தப் பெருமானின் ஆடலைப் பார்த்து வியந்து நிற்கும் கலைஞர் கூட்டத்தைப் போல அவர்கள் அவன் கற்பனைக் கண்களுக்குத் தோன்றினர்.

எண்ணரிய மறையினோடு கின்னரர்க
ளிசைபாட வுலக மேத்த
விண்ணவரு முனிவர்களும் வேதியருங்
கரங்குவிப்ப வேலை யென்னு
மண்ணுமணி முழுவதிர வானரங்கி
னடம்புரிவா ளிரவி யான
கண்ணுதல்வா னவன்கனகச் சடைவிரிந்தா
லெனவிரிந்த கதிர்க ளெல்லாம்.²

செஞ்சடைக் கடவுளின் எழுவகைத் தாண்ட வங்களைக் கம்பன் நன்கு அறிவான். அந்த நடனங்களின் அங்க அசைவுகள் பற்றியும் அவற்றின் தத்துவப்பொருள் பற்றியும் கம்பனுக்கு நிறைந்த அறிவுண்டு. பொன்னம்பலத்திற் கூத்தப் பெருமான் ஆடிய நடனத்தைக் கற்பனையிற் கண்டு கம்பன் களிப்படைந்ததுண்டு. அம்பலத்தின் அமைவும் அரன் அங்கே ஆடிய ஆட்டமும் ஆட்டத்திற்கு ஏற்ப அமைந்த வாத்தியங்களின் இசையும் கம்பனின் மனத்திரையில் அழியாத ஒவியங்களாக இடம் பெற்றிருந்தன. எனவே, காலை நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டபோது அந்தப் பழைய நினைவுகள் புதிய எண்ணங்களைக் கம்பனுடைய உள்ளத்தில் எழவைத்தன.

எனவே வானத்தின்மீது, கதிரவனின் ஒளிக் கதிர்கள் பரவுதலை, வானத்தையளாவி ஒங்கி உயர்ந்துள்ள சிவபிரானது செஞ்சடைவிரிதலுக்குக் கம்பன் ஒப்பிட்டுக் கூறினான். செஞ்சடைக் கடவுளின் ஆடலுக்கு முழுவொலி அதிர்வதுபோல, கதிரவனின் நடனத்துக்குக் கடலொலி அமைந்ததென வருணித்தான். சிவனின் ஆட்டத்திற்கு அம்பலம் அமைந்ததுபோல, கதிரவனின் நடனத்துக்கு வானம் அரங்காக அமைந்ததைக் காட்டினான். ஒளிக் கதிர்கள் பளபளப்பது கதிரவன் நடனமிடுவது போலத் தோன்றியது. அத் தோற்றம் கூத்தனின் ஆட்டத்தைக் கம்பனின் நினைவுக்குக் கொண்டுவந்தது. சிவபிரான் திருநடனம் புரிந்தருளும்போதும் கதிரவன் உதயமாகும்போதும் அந்தணர்கள் வேதம் ஒதுவர்; கின்னரர்கள் இசைபாடுவர்; உலகத்தோர் புகழ்ந்து போற்றுவர்; தேவர்கள் கைகூப்பித் தொழுவர். ஆகவே, கூத்தப் பெருமானின் நடனம் பற்றிய பழைய அறிவு, புதிய நினைவுகளைக் கம்பனிடம் ஏற்படுத்தியதில் வியப்பில்லை அல்லவா?

இந்த வருணனைகள் இரண்டுக்கும் இடையே யுள்ள ஒப்புமை வேறுபாடுகள் ஆராயற்பாலன. ஞாயிற்றை ஆடலரங்கில் நடிக்கும் கூத்தன் என்று மட்டும் புகழேந்தியார் வருணித்துள்ளார். ஆனால் அம்பலத்தில் ஆடுகின்ற கூத்தப் பெருமானோடு கதிரவனை ஒப்பிட்டுக் கம்பன் வருணித்துள்ளான். ஆகவே, முன்னர் தாம் பார்த்த நடன நிகழ்ச்சி ஒன்றை ஆதாரமாகக்கொண்டு வானரங்கிற் கதிர

வனை ஆடுபவனாகப் புகழேந்தியார் வருணிக்க, அம்பலத்தாடும் செஞ்சடைக் கடவுளின் ஆட்டத் தைப் பின்னணியாக வைத்துக் கதிரவன் வானரங்கில் ஆடுவதாகக் கம்பன் சித்திரித்துள்ளதைக் காண முடிகின்றது.

குணதிசையிலே தோன்றி, வானம் என்ற அரங்கிலே ஆடிக் குடதிசையிலே கதிரவன் என்ற கூத்தன் மறைவதாகப் புகழேந்தியார் வருணிக்கின்றார். அதேநேரத்தில், அம்பலத்திற் செஞ்சடைக் கடவுள் ஆடும்போது, அப் பெருமானின் செஞ்சடை விரிந்ததுபோல, வானம் என்ற அரங்கிலே கதிரவன் என்ற கூத்தன் ஆடி செந்நிறக் கதிர்களைப் பரப்பி நின்றான் என்று கம்பன் சித்திரிக்கின்றான். முன்னையதிற் கதிரவன் மறைந்தான், பின்னையதிற் கதிரவன் செந்நிறக் கதிர்களைப் பரப்பி நின்றான்.

“இருள் என்னும் எழினி ஒதுங்கியது. அப் போது மறையொலி எழுந்தது. வானரங்கிற் கதிரவன் ஆடினான். மாநிலத்தோர் மகிழ்ந்தனர். ஆடி முடிந்ததும் கதிரவன் குடதிசையில் மறைந்தான்” என்று புகழேந்தியார் கதிரவனின் நடனத்தை வருணித்தார். வேதங்கள் ஒலிக்க, கின்னரர்கள் இசைபாட, கடல் முழுவென அதிர, மாநிலத்தோர் புகழ்ந்து போற்ற, விண்ணவரும் முனிவர்களும் வேதியரும் கரங்குவிப்ப வானரங்கிற் கதிரவன் நடம் புரிந்தான் என்று கம்பன் சித்திரித்தான். புகழேந்தியார் வருணித்ததிலும் கூடுதலாகச் சிலவற்றைக்

கம்பன் வருணித்தான். புகழேந்தியார் தமது வெண் பாவிற் சுருக்கமாகக் கதிரவனின் ஆட்டத்தை வருணிக்க, கம்பன், தனது விருத்தப் பாடலிலே அதனை விளக்கமாக வருணித்தான்.

பிற்காலத்திற் பாரதியார் ஞாயிறை வருணித்த முறையிலும் தனிச்சிறப்பிருக்கக் காணலாம் :

கடலின்மீது கதிர்களை வீசிக்
கடுகி வான்மிசை ஏறுதி யையா!
படரும் வாளுளி யீன்பத்தைக் கண்டு
பாட்டுப் பாடி மகிழ்வன புட்கள்
உடல்ப ரந்த கடலுந் தன்னுள்ளே
ஒவ்வோர் நுண்டுளி யும்விழி யாகச்
சுடரும் நின்றன் வடிவையுட் கொண்டே
சுருதி பாடிப் புகழ்கின்ற திங்கே.³

குறிப்புகள் :

1. நளவெண்பா, சுயம்வர காண்டம், 98.
2. கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம், மிதிலைக்காட்சிப்படலம்,
செய். 153.
3. பாரதிபாடல், ஞாயிறு வணக்கம், 70.

9. அந்திப் பொழுது

கவிஞன் தன் கற்பனையால் நம்மையும் அவன் வாழ்கின்ற கற்பனை உலகிற்கு அழைத்துச் செல்கின்றான். கற்பனை உலகில் நின்று, தான் கண்டு அனுபவித்த அழகையெல்லாம் காட்டி நம்மை இன்புறுத்துகின்றான். இயற்கைக் காட்சிகளை நம் மனக் கண்முன் கொணர்ந்து, புதிய எண்ணங்களை எமது உள்ளத்திலும் தோற்றுவிக்கின்றான். மண்ணிலிருந்து விண்ணிற்குப் பறக்கின்றான். விண்ணிலிருந்து மண்ணுக்கு வருகின்றான். எல்லையற விரிந்து பரந்து கிடக்கும் இயற்கைப் படைப்புக்களிற் புதிய தோற்றங்களைக் கண்டு தானும் மகிழ்கின்றான். மற்றையவர்களையும் மகிழ்விக்கின்றான்.

பவனி வந்த மன்னன்

கதிரவன் மேற்குத் திசையில் மெல்ல மெல்ல ஊர்ந்துகொண்டிருந்தான். மாலைப்பொழுது மெல்ல மெல்ல வந்தது. செவ்வானம் மெல்ல மெல்ல மங்கியது. மண்ணில் ஒளி குறைந்தது. விண்ணில் இருள் பரந்தது. அப்போது மண்ணிலும் விண்ணிலும் புதிய தோற்றங்கள் உருவெடுத்தன. அத்தோற்றங்கள் கைபுனைந்தியற்றுக் கவின்பெறு வனப்பாகக் காட்சி கொடுத்தன.

மாலை நேரம் அல்லவா? மல்லிகை மலர்கள் கட்டவிழ்ந்து நறுமணம் பரப்பின. அந்த மலர்களைச் சுற்றி வண்டுகள் வட்டமிட்டுப் பறந்தன;

அவை மலர்களில் அமர்ந்திருந்து தேனை உறிஞ்சிக் குடித்து மதிமயங்கிப் பண்கள் பாடின. முல்லைக் கொடிகள் படர்ந்திருந்தன; அங்கே முல்லை மலர்கள் நிறைந்திருந்தன; அவை இதழ்களை விரித்து மலர்ந்திருந்தன. அதனால் இலைகளும், தளிர்களும் மறைந்து, மலர்கள் மட்டும் காட்சி கொடுத்தன. தென்றல் வீசியது. மன்மதன் கருப்பு வில்லை வளைத்து மலரம்புகளை எய்தான்.

இந்த அந்திப்பொழுதைப் புகழேந்தியார் கற்பனையிலே கண்டார். அவரின் கற்பனைக் கண்களுக்கு அந்திப் பொழுதும், அந்நேரத்தில் நிகழ்ந்தவையும் புதிய எண்ணங்களைத் தோற்றுவித்தன.

புகழேந்தியார் மண்ணில் நின்றுகொண்டு வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்தார். மண்ணுக்கும் விண்ணுக்கும் மாறி மாறி அவர் கற்பனை சிறகடித்துப் பறந்தது. அவர் இயற்கை நிகழ்ச்சிகளின் விந்தையை வியப்புடன் நோக்கினார். மெல்ல மெல்ல வந்த அந்திப் பொழுதைப் பார்த்தார்; மண்ணுலகத்தை ஆட்சி செய்யும் மன்னன் மெல்ல மெல்ல நடைபோடுவது போலத் தோன்றியது. மல்லிகைப் பூக்களைப் பார்த்தார்; மல்லிகைப் பூக்கள், வெண் சங்குகள் போலத் தெரிந்தன. வண்டுகள் மல்லிகை மலர்களில் அமர்ந்து இறகுகளை அசைத்துத் தேனை உறிஞ்சுவது, சங்கைவாயில் வைத்து விரல்களை அசைத்து ஊதுவாரைப் போன்றிருந்தது. கரும்புகளும் மலர்களும்

மன்மதனையும் அவனின் மலர்க் கணைகளையும் அவருக்கு நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தன. கொடியில் மலர்ந்திருந்த முல்லை மலர்கள், தொகுத்துக் கட்டிய மலர்மாலைகள் போலத் தோற்றமளித்தன.

அழகைக் கண்டு மகிழ்வதுடன் நாம் நின்று விடுகின்றோம். ஆயின் கவிஞன் அதே அழகைக் காணும்போது, அந்த அழகை முழுமையாகவும் தெளிவாகவும் காண்கின்றான். கண்டு களித்த அந்த அழகை மற்றையோருக்குக் காட்டவும் வல்லவனாகின்றான். நாம் அழகைக் கண்டு களிப்பதுடன் அமைதி பெற்றுவிடுகின்றோம். ஆயின், கவிஞன் அந்த அழகை மறவாது போற்றுவதுடன், தனது முன்னைய அனுபவத்தைச் சேர்த்துப் புதியதொன்றையும் படைத்தளிக்கின்றான்.

மல்லிகையே வேண்சங்கா வண்டுதே வான்கரும்பு வில்லி கணைதேரிந்து மேய்காப்ப — முல்லையேனும் மேன்மாலை தோளசைய மெல்ல நடந்ததே புன்மாலை அந்திப் பொழுது.¹

இது புகழேந்தியார் மாலைநேர இயற்கை நிகழ்ச்சிகளைத் தமது பழைய அனுபவத்தோடு இணைத்துப் புனைந்த சொல்லோவியமாகும்.

அந்திப் பொழுது வந்ததை, நாட்டை ஆட்சி செய்யும் ஓர் அரசன் உலா வந்ததற்கு ஒப்பிட்டுப் புகழேந்தியார் வருணித்துள்ளார். நாட்டை ஆட்சி செய்யும் அரசன் மெல்ல மெல்ல நடந்து உலா வந்தான். அந்திப் பொழுதும் மெல்ல மெல்ல வந்தது. அரசன் பவனி வந்தபோது சங்குகள்

முழுங்கின. அந்திப்பொழுது என்ற அரசன் உலா வந்தபோது மல்லிகை மலரென்ற சங்குகளை வண்டு கள் ஊதி ஒலி செய்தன. அரசன் உலா வந்தபோது மெய்க்காப்பாளர் வில்லும் அம்பும் தாங்கியவர்களாக அவனைத் தொடர்ந்து வந்தனர். அந்திப் பொழுது என்ற அரசன் உலாவந்தபோது, மன்மதன் கருப்பு வில்லை வளைத்து மலரம்புகளைத் தொடுத்து மெய்க் காப்பாளனாக வந்தான். அரசன் உலா வந்தபோது அவன் தோள்களை மலர் மாலைகள் அணிசெய்தன. முல்லை மலர் மாலைகள் அந்திப் பொழுது என்ற அரசனை அழகு செய்தன.

இவ்வாறு அந்திப் பொழுது மெல்ல மெல்ல வந்ததை, நாட்டை ஆட்சி செய்யும் அரசன் ஒருவனின் பவனிக்கு ஒப்பிட்டுப் புகழேந்தியார் வருணித்துள்ளமை பாராட்டுதற்குரியது.

கணவனை இழந்த மனைவி

குடதிசையிலே கதிரவன் சென்று மறைந்து கொண்டிருந்தான்; குணதிசையில் முழு மதியம் தோன்றியது. அப்போது தாமரை மலர்கள் இதழ்களை மெல்ல மெல்லக் குவித்துக் கொண்டன. அன்றில் பெடை மெல்லிய குரலிலே தன் சேவலை அழைத்தது. கன்றுகளின் 'அம்மா' என்ற அழைப்பை ஏற்று, பசுக்கள் மன்றுவழிப் படர்ந்தன. அந்தணர்கள் அந்திச் செந்தீயினை வளர்க்கத் தொடங்கினர். இல்லற மகளிர் மனைகளில் விளக்குகளை ஏற்றினர். பாணர்கள் யாழ் நரம்புகளை வருடி மருதப் பண்ணை இசைத்தனர். கோவலர் தம் வேய்ங் குழலிலே முல்லைப் பண்ணை இசைத்தனர்.

இந்த இயற்கை நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் புகார் நகரிலே நின்று அந்திப் பொழுதிற் சீத்தலைச் சாத்தனார் கற்பனைக் கண்களாற் பார்த்தார். பரந்து பட்ட மண்ணுலகிலிருந்து விரிந்து கிடக்கும் விண்ணுலகிற்குச் சென்றார். பின்னர் விண்ணில் நின்று மண்ணிற்கு வந்தார். இயற்கை நிகழ்ச்சிகள் அவரை வியப்புக்குள்ளாக்கின. பகற்பொழுது நீங்கி, மாலைக் காலம் வந்ததைக் கற்பனைக் கண்களாற் கண்ட போது, பழைய நிகழ்ச்சி ஒன்று சாத்தனாரின் நினைவுக்கு வந்தது. அடிமனத்திலிருந்து அலையலையாக அந்த நிகழ்ச்சியின் சம்பவங்கள் அவர் நினைவுக்கு வந்தன.

தலைவியைத் தனியே வீட்டில் விட்டு நாட்டைக் காக்கப் போர்க் களத்தை நோக்கித் தலைவன் சென்றான். போர்க்களத்திற் பகைவரோடு போரிட்டான். அஞ்சி ஓடாமல் நேருக்கு நேர் நின்று போரிட்டு வீர சுவர்க்கம் அடைந்தான். போர்க் களத்துக்குச் சென்றவன் திரும்பவில்லை. கணவனுக்கு நேர்ந்த கதியை மனைவி அறிந்தாள். உள்ளம் நொந்தாள். கண்ணீர்விட்டுக் கதறி அழுதாள். ஆருமற்ற அனாதையாகி அல்லலுற்றாள். ஆருத்துயரம் அவளை வாட்டியது. இல்லத்தைத் துறந்தாள். இங்கும் அங்கும் அலைந்தாள். இறுதியில் தன் சுற்றத்தார் வீட்டை நோக்கி நடந்தாள். தமிழ்நாட்டாய் அங்கே தஞ்சம் புகுந்தாள்.

சாத்தனாரின் சிந்தனை கலைந்தது. அவரின் கண்கள் கலங்கின. கணவனை இழந்த மங்கையோடு மாலைக் காலத்தை ஒப்பிட்டு நோக்கினார். சோக

உணர்ச்சி பெருக்கெடுத்து ஓடியது. சாத்தனார் எழுத்தாணியைக் கையிலெடுத்து,

அமரக மருங்கிற் கணவனை இழந்து
தமரகம் புகூஉம் ஒருமகள் போலக்
கதிராற்றுப் படுத்த முதிராத் துன்பமோடு
அந்தி என்னும் பசலைமேய் யாட்டி
வந்திறுத் தனளால் மாநகர் மருங்கென்.²

என்ற சொல்லோவியத்தைத் தீட்டி முடிந்தார். காட்சி, உணர்ச்சி, கருத்து முதலியவற்றுலே தமது சுற்பனைக் கண்களுக்குத் தெரிந்த மாலைக் காலக் காட்சியையும், தமது அடிமனத்திலிருந்து நினைவுக்கு வந்த பழைய சம்பவத்தையும் இணைத்துச் சாத்தனார் கவிதையாகப் புனைந்தார்.

போர்க்களத்திலே தன் கணவனை இழந்தவளாகி, தன் சுற்றத்தாரின் வீட்டினை நோக்கிப் போகின்ற ஒரு மங்கையைப் போல, தன் காதலனாகிய கதிரவனை வழிகூட்டி வைத்த நீங்காத அந்தத் துன்ப நினைவுடனே, அந்திப் பொழுது என்னும் பசலை நோயினைப் போர்த்த மேனியைக் கொண்டவளாக மாலை என்ற மங்கை, புகார் நகரினிடத்தே வந்து தங்குவாளாயினள்.

மாலைக்காலத்தை ஒரு மங்கையாகச் சீத்தலைச் சாத்தனார் உருவகஞ் செய்தார். பகற்பொழுதை—பகலவனை—அம்மங்கையின் கணவனாகச் சித்திரித்தார்.

பகல் முழுவதும் வானத்தில் நின்று ஒளி கொடுத்த பகலவன் அந்திப் பொழுதில் மேற்குத் திசையில் மறைகின்றான். அவ்வாறு பகலவன் — பகற் பொழுது—மறைந்த காட்சி, அந்த மங்கையின் கணவன் போர்க்களத்திற்குப் போய்ப் போரிட்டு மாண்டது போலச் சாத்தனாரின் கற்பனைக் கண்களுக்குத் தெரிந்தது.

பகலவன் மறைகின்றபோது மாலைக்காலம் வருகின்றது. அவ்வாறு வந்த மாலைக் காலத்தை ஒரு பெண்ணாகச் சாத்தனார் கண்டார். அதாவது பகற் பொழுது என்ற கணவனை இழந்த — பகலவனை இழந்த—கைம்பெண்ணாகக் கண்டார். புகார் நகரத்தில் மாலைக்காலம் வந்தது. அவ்வாறு வந்தமை, கணவனை இழந்த கைம்பெண் ஒருத்தி வந்தது போலக் கவிஞன் கண்களுக்குத் தெரிந்தது. அதாவது, அப்பெண் அழுதுகொண்டு தன்னந் தனியாக ஊருக்குள் வந்ததுபோலச் சாத்தனாரின் கண்களுக்குத் தோன்றியது.

கணவனை இழந்த மங்கையர் வெண்ணிற ஆடையை அணிவர். இங்கே கணவனை இழந்த மாலைக்காலம் என்ற மங்கை, பசலை என்ற ஆடையை அணிந்துகொண்டு புகார் நகரத்துக்குள் நுழைந்தாள். பசலை வெண்ணிறமானது. அந்த வெண்ணிறமான பசலையை, கணவனையிழந்த மங்கை அணிந்துள்ள வெண்ணிற ஆடையாகக் கண்டு, “அந்தி என்னும் பசலை மெய்யாட்டி” என்று சீத்தலைச் சாத்தனார் சித்திரித்தார்.

இதுவரை அந்திப் பொழுதைப் புலவர்கள் இருவர் வருணித்ததைக் கண்டோம். புகழேந்தியார் அந்திப்பொழுதை அரச பவனிக்கு ஒப்பிட்டுரைத்தார். சீத்தலைச் சாத்தனார் பகற்பொழுது நீங்கி மாலைக்காலம் வந்ததை, கணவனை இழந்த ஒரு மங்கை சுற்றத்தார் வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தமைக்கு ஒப்பிட்டுக் காட்டினார். இவ்வருணனைகள், எங்கெங்கோ பரவிக்கிடக்கும் அழகெல்லாவற்றையும் ஒன்றுகூட்டிப் பெருவனப்பாக நம் மனக்கண்முன் காட்சிக்கு வைத்துள்ளது போன்ற தோற்றத்தை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. மேலும் இவற்றுல், “கவிஞனின் கூரிய கண்கள் மண்ணிலிருந்து விண்ணையும் விண்ணிலிருந்து மண்ணையும் விரைந்து நோக்க வல்லன”³ என்னும் சேக்ஸ்பியரின் கருத்தையும் கண்டுணர முடிகின்றது,

குறிப்புகள் :

1. நளவெண்பா சுயம்வரகாண்டம், செய். 99.
2. மணிமேகலை 5 : 137 — 141.
3. *William Shakespeare. The Complete works, Ed. By Peter Alexander, 1951, A Midsummer Night Dream, Act—V, Scene I, Lines 12 & 13.*

10. குடதிசைக் கதிரவன்

மாலை நேரம், கதிரவன் தன் ஒளிக்கதிர்களை மெல்ல மெல்ல மடக்கிக் குடதிசையிலே மறையத் தொடங்கினான். அப்போது மணியோசை கேட்டது. மலர்கள் இதழ்களை விரித்து நறுமணம் பரப்பின. வண்டுகள் ரீங்காரஞ் செய்து பண்கள் பாடித் திரிந்தன. இரைதேடச் சென்றிருந்த புள்ளினங்கள் தத்தம் குஞ்சுகளைச் சென்றுசேர்ந்து குலாவிக் களித்தன. கன்றுகளின் 'அம்மா' என்ற குரலைக் கேட்டு, ஆவினங்கள் இல்லங்களை நோக்கி விரைந்தன. ஆழ்கடலில் மீன் பிடிக்கச் சென்றிருந்த மீனவர்கள் கரையை நோக்கிக் கலங்களைச் செலுத்தினர்.

கதிரவன் தினமும் மறைகின்றான். அவ்வாறு கதிரவன் மறைவதை நாம் தினமும் காண்கின்றோம். கவிஞனும் காண்கின்றான். கதிரவன் மறைவது எமக்குப் புதுமையாகத் தோன்றுவதில்லை; புதிய எண்ணங்களை ஏற்படுத்துவதில்லை. ஆனால், மறைகின்ற கதிரவன் கவிஞனின் உள்ளத்திற் புத்துணர்வை உண்டாக்குகின்றான்; புதிய எண்ணங்களைத் தோற்றுவிக்கின்றான்.

கற்பனைக் கண்களாற் கண்ட குடதிசைக் கதிரவனைத் தத்தம் காப்பியங்களிற் புகுத்திக் கம்பனும் புகழேந்தியாரும் வருணித்துள்ள முறை பாராட்டுதற்குரியது. கம்பராமாயணத்திலே இடம்பெறும் வருணனைகள் ஒருவகைத்தன; நளவெண்பாவில் வரும் வருணனைகள் இன்னொரு வகைத்தன.

முதலிற் கம்பராமாயணத்திலுள்ள இரண்டு
வருணனைகளை நோக்குவோம்.

சினங்கொண்ட சிங்கம்

மேற்குத் திசையிலே கதிரவன் மறைந்தான்; அப்போது உலகம் முழுவதும் இருள் பரவியது. இந்த இயற்கைக் காட்சியைக் கம்பன் கற்பனைக் கண்களாற் பார்த்தான். குடதிசையிலே மறைந்து கொண்டிருந்த கதிரவன், கொடிய சிங்கம் போலக் கம்பன் கண்களுக்குத் தோன்றினான். கதிரவனின் வெம்மை, சிங்கத்தின் சிவந்த கண்களை ஒத்திருந்தது. கதிரவனுடைய ஒளிக் கற்றைகள், சிங்கத்தினுடைய உளைமயிரைப் போலத் தெரிந்தன. குடதிசையிலே கதிரவன் மறைந்தமை, சிங்கம் ஒன்று மலை ஒன்றிலே சென்று மறைந்ததுபோல இருந்தது. கதிரவன் மறைய இருள் பரந்தமை, அந்தச் சிங்கம் மலையில் மறைய யானைக் கூட்டம் ஒன்று வெளியே வந்தமையை ஒத்தது.

கால்வா னசத் தேருடை

வெய்யவன் காய்கடுங்கட்

கோன்மாய் கதிர்ப்புல் லுளைக்

கோல்சினக் கோளரிம்மா

மேல்பான் மலையீற் புகவீங்

கிருள்வே றிருந்த

மால்யானை யீட்டம் மேனவந்து

பரந்த தன்றே.¹

குடதிசைக் கதிரவனின் தோற்றத்தைக் கம்பன் வருணித்துள்ளான்.

கதிரவன் வெம்மை மிக்கவன், ஒளிக் கதிர்களை உடையவன். கம்பீரமான தோற்றமுள்ளவன். கதிரவனுடைய ஒளிப்பிரகாசத்தில் வானத்திலுள்ள கோள் மண்டலங்கள் யாவுமே ஒளி இழந்து விடுகின்றன. சூரியன் ஒளிக் கதிர்களைப் பரப்ப, இருள் ஓடி மறைகின்றது. ஆனால், மாலைநேரத்திற் கதிரவன் குடதிசையில் மறைகின்றான். அப்போது உலகம் முழுவதும் இருள் மெல்லமெல்லப் பரவத் தொடங்குகின்றது. மங்கிக் கிடந்த கோள் மண்டலங்கள் மெல்ல மெல்ல ஒளிவிடத் தொடங்குகின்றன. ஆகவே பகற்பொழுதிற் கோள் மண்டலங்களைக் கட்டியாள்கின்ற மன்னனாகவும், உலகம் முழுவதையும் ஒரு குடைக்கீழ் வைத்திருக்கும் பெருந்தலைவனாகவும் கதிரவன் கவிஞன் கண்களுக்குத் தோன்றினான்.

சிங்கம் மிடுக்கான தோற்றமுள்ளது. அதன் சிவந்த கண்கள் சினத்தைக்கக்கும். அதன் கர்ச்சனை காடெல்லாம் எதிரொலிக்கும். அதன் நடமாட்டம் ஏனைய மிருகங்களை அடக்கியொடுக்கும். காட்டு யானைகளும் சிங்கத்துக்குப் பயந்து ஓடும். சிங்கம் காட்டில் நடமாடும்போது, யானைகள் தலைமறைவாகிவிடும். சிங்கம் காட்டை விட்டு வெளியேறியதும், யானைகள் கம்பீரமாக நடைபோடும். யானைகள் புகை நிறமானவை. அவை கூட்டமாக வந்தமை, இருட்கூட்டம் உலகைச் சூழ்ந்தது போலக் கவிஞன் கண்களுக்குத் தெரிந்தது.

கதிரவனைக் காட்டில் வாழும் சிங்கத்துக்குக் கம்பன் ஒப்பிட்டுக் கூறினான். கதிரவனுடைய

கொடிய வெம்மையைச் சினங்கொண்ட சிங்கத்தின் கண்களாகக் கண்டான். கதிரவனின் ஒளிக் கதிர்களைச் சிங்கத்தின் உளை மயிராக வருணித்தான். கதிரவன் குடதிசையில் மறைந்ததைச் சிங்கம் வேறொரு மலையிற் சென்று சேர்ந்ததாகச் சொன்னான். கதிரவன் மறைந்தபோது, இருள் பரந்தது. அந்த இருட் கூட்டத்தைச் சிங்கம் வேறு மலைக்குச் சென்றபோது பதுங்கியிருந்த யானைக் கூட்டம் வெளிவந்ததாகச் சித்திரித்தான்.

கம்பராமாயணத்தில் வரும் மற்றைய வருணனையைக் காண்போம்:

கடலில் முழுகிய கதிரவன்

விசுவாமித்திரனுடன் இராமனும் இலக்குவனும் மிதிலை மாநகரத்து வீதியிலே சென்றனர். அரண்மனையிலுள்ள கன்னிமாடத்திற் சீதை நின்றாள். வீதியிற் சென்ற இராமனும், உப்பரிகையில் நின்ற சீதையும் ஒருவரையொருவர் பார்த்தனர்; இருவர்கண்களும் சந்தித்தன. ஒருவர் கண்களை மற்றவர்கண்கள் கௌவின. உணர்வுகள் ஒன்றின; உள்ளங்கள் இணைந்தன; காதல் பிறந்தது.

கண்வழிப் புகுந்த காதல்தோய் உடம்பு முழுவதும் பரவியது. சீதாபிராட்டி காம நோயால் வருந்தினாள். எரிகின்ற நெருப்பிலே விறகைப் போட்டது போல மன்மதனும் பாணத்தை எய்தான். நெருப்பிலே இடப்பட்ட பூங்கொடிபோலச் சீதை வாடினாள். காம நோய்க்குப் பரிகாரஞ் செய்ய அவளைத் தோழியர்கள் அழைத்துச் சென்றனர். அவளை

மலர்ப் படுக்கையிற் படுக்க வைத்தனர். உலைக் களத்திலே எழுகின்ற நெருப்புப் போலச் சீதை பெருமூச்சு விட்டாள். வேடனின் அம்பு பட்ட மயில் போல, மன்மதன் மலர்க்கணையால் அடிபட்டுச் சீதை சோர்ந்து வீழ்ந்தாள். தோழியர் சாமரைகளை வீசினர். அதனால் எழுந்த காற்று காமத்தீயை வளர்த்தது. படுக்கையிலிருந்த மலர்களும் சீதை அணிந்திருந்த மலர் மாலையும் கருகின. “இவன் மன்மதன்தானோ? கண்வழி நுழையும் கள்வனோ?” என்றெல்லாம் சீதாபிராட்டி காமநோயினால் பிதற்றினாள்.

இவ்வாறு காமநோயாற் சீதை கவன்றுகொண்டிருந்தபோது, கதிரவன் குடதிசையில் மறைந்து கொண்டிருந்தான். காப்பியத்தைச் செய்த கம்பன் சீதையின் காமத் துன்பத்தையும் மேல்கடலில் மறைகின்ற கதிரவனையும் பார்த்தான். அவனது கவிதையுள்ளம் கற்பனை உலகிற்குச் சென்றது. இயற்கையாக மறைகின்ற சூரியன், காமத்தீ சுடுதலால் வெதும்பிக் கைகள் நடுங்கிக் கடலில் மூழ்குவது போலக் கம்பனின் கற்பனைக் கண்களுக்குத் தெரிந்தது. கற்பனையிற் கண்ட அக் காட்சியை,

அன்னமேன் னடையவட் கமைந்த காமத்தீத்
தன்னையுஞ் சுடுவது தரிக்கி லாலேன
நன்னெடுங் கரங்களை நடுக்கி யோடிப்போய்
முன்னைவேங் கதிரவன் கடலின் மூழ்கினான்.²

என்று கவிதையாகக் கம்பன் புனைந்தான்,

சுதிரவன் மறைவதைக் கீழ்க் கடலிலே அஸ்த
கிரியில் அவன் மறைவதாகக் கூறுதல் கவிமரபு.
மேற்குத் திசையில் மறையும்போது சுதிரவன்
நெருப்புப் பிழம்பாகத் தோன்றுவான். அத்தோற்றம்
கடற்கரையில் நின்று காண்போர்க்கு, நெருப்புப்
பிழம்பு கடலில் மூழ்குவதுபோலத் தோன்றும்.
பெரிய நெருப்புப் பிழம்பைக் கொஞ்ச நீரினால்
அணைத்துவிட முடியாது. கடல் நீராலேயே அதனை
அணைக்க முடியும். எனவே, சுதிரவன் கடலில் மறைந்த
போது, அந்த இயற்கை நிகழ்ச்சியைக் கம்பன்
எழிலுறக் காப்பியத்தில் அமைத்து சீதையின்
காமநோயின் கொடுமையைப் புலப்படுத்தினான்.
சூரியனின் வெம்மையிலும் காமத்தின் வெம்மை
மிக்கதெனக் கவிஞன் வருணித்துள்ள வகையும்,
சூரிய கிரணங்கள் பளபளப்பதைக் கைகள் நடுங்கு
வதாகச் சித்திரித்துள்ள முறையும் நயந்து
சுவைத்தற்குரியன.

இனி, நளவெண்பாவில் வரும் வருணனைகளை
நோக்குவோம்:

சென்றடைந்த விரிகதிரோன்

நிடத நாட்டு மன்னன் நளன். கோல் முறை
கோடாது குடிகளைப் பேணினான். வேணிற் காலத்
தில், ஒரு நாள், நளன் சோலைவளங் காணச் சென்
றான். அங்கே அழகான ஓர் அன்னத்தைக் கண்
டான். அதன் அழகிலே மயங்கினான். அதனைத்
தன் கைகளாற் பிடித்தான். அதன் வண்ணத்தி
லும் வடிவத்திலும் தன் மனத்தைப் பறிகொடுத்
தான். அன்னம் அஞ்சி நடுங்கியது; “நளன் தன்னைக்

கொன்று விடுவானே” என்று எண்ணி ஏங்கியது. அன்னத்தின் நிலையை உணர்ந்த நளன், அதனை அப்பாற் போக விட்டான்.

அன்னம் பறந்து சென்றது; பின்னர் மீண்டும் வந்தது. வந்து, “வேந்தே, நின் அழகுக்கேற்ற ஆரணங்கு ஒருத்தியை நின் தோளுக்கியைய மணஞ் செய்து வைக்க எண்ணினேன். அவள் பெயர் ‘தமயந்தி’; வீமன் குலத்துக்கு ஒரு மெய்விளக்கு; அழகு சூழ்ந்தினைத்த ஆகத்தாள்” என்று கூறியது. நளன் தமயந்தியின் மேற் காதல் கொண்டான். அன்னத்தைத் தமயந்தியிடம் தூதாக அனுப்பினான். அன்னம் தமயந்தியிடம் சென்று அவளின் உடன்பாட்டைப் பெற்றுத் திரும்பி வந்தது. தமயந்தியின் சுயம்வர நாளும் வந்தது.

நளனும் தமயந்தியும் ஒருவரையொருவர் கண்டு காதல்கொண்டனர். உள்ளத்தால் இணைந்த அவர்கள் ஒருவரைவிட்டு ஒருவர் பிரிய முடியாதவராக வருந்தினர். தன் உயிர் போனாலும் நளன்மேற் கொண்ட காதல் நீங்காதெனச் சொல்லித் தமயந்தி பெருமூச்சு விட்டாள். அவ்வாறு தமயந்தி வருந்துங்கால் ஞாயிறு குடதிசையில் மறைந்தது.

வையம் பகல்இழப்ப வானம் ஒளிஇழப்பப்
போய்கையும் நீள்கழியும் புள்இழப்பப் — பையவே
சேவ்வாய அன்றில் துணைஇழப்பச் சேன்றடைந்தான்
சேவ்வாய் விரிகதிரோன் வேற்பு.³

விரிகதிரோன் மேற்குத் திசையில் மறைந்தான். அப்போது நிகழ்ந்தவை, உலகம் பகற்பொழுதை

இழந்தது. வானம் ஒளியை இழந்தது. தடாகங்களும் உப்பளங்களும் பறவைகளை இழந்தன. அன்றிற் பறவைகள் தம் துணைகளை இழந்தன.

இதனை இன்னொரு வகையாகக் கூறின், பகற் பொழுது கழிந்தது. வான் இருண்டது. பொய்கைகளை விட்டுப் பறவைகள் போயின. அன்றிற் பறவைகள் ஒன்றுகூடித் தத்தம் இருப்பிடங்களைச் சேர்ந்தன. இவ்வாறு பல்வேறு நிலைகளை உலகில் உண்டாக விட்டுக் கதிரவன் குடதிசையிற் சென்றடைந்தான்.

இழப்ப, இழப்ப என்னும் வாய்பாடுகள் மாலைப் பொழுதின் வருகைச் சிறப்பை விளக்குகின்றன. இந்த மாலைக்கால வருணனை வாயிலாகத் தமயந்தியின் காதல் துன்பத்தைப் புகழேந்தியார் புலப்படுத்தியுள்ளார். 'தமயந்தி நாண் முதலியவற்றைப் பறிகொடுத்த நிலையில் வருந்துகின்றாள்; மேலும் வருந்தித் தன்வசம் இழப்பாள்' என்னும் பொருள் மறைவாகத் தோன்றப் புகழேந்தியார் குடதிசைக் கதிரவனின் மறைவை வருணித்துள்ளார்.

இனிக் கலியின் கொடுமையால் நளனும் தமயந்தியும் துன்பமடைந்த கட்டம் ஒன்றில், ஞாயிறு மறைந்ததைப் புகழேந்தியார் வருணிக்காமாற்றைக் காண்போம்.

குடகடலிற் குளித்த கதிரவன்

நளன், தமயந்தி ஆகிய இருவரும் பொன்னிற் பறவையின் பக்கலிற் சென்றனர். நளன் தன் ஆடையால் அந்தப் பறவையைப் பிடிக்க முயன்

றான். பறவை அகப்படாது ஆடையைத் தூக்கிக்
கொண்டு வானிற் பறந்து சென்று, வேந்தே!
யானே உன் நாட்டைத் தோற்கும்படி செய்தவன்,
என்று கூறிற்று.

நளன், தமயந்தி ஆகிய இருவரின் ஆடையும்
ஒன்றாயிற்று. தமயந்தி வருந்தினாள். அந்த இடத்தை
விட்டு வேறிடஞ் செல்ல நளனை அழைத்தாள்.
கதிரவன் மேற்குத் திசையில் மறைந்து கொண்
டிருந்தான்.

அந்த நேடுசுரத்தின் மீதேக ஆங்கழலும்
வெந்தழலை ஆற்றுவான் மேல்கடற்கே — எந்தை
குளிப்பான்போல் சென்றடைந்தான் கூரிருளால் பாரை
ஒளிப்பான்போல் பொற்றே ருடன்.⁴

கதிரவன் மறைவதற்கான இரண்டு காரணங்
களைப் புகழேந்தியார் இங்கே குறிப்பிட்டார். பாலை
நிலத்திலெழுந்த கொடிய வெப்பம் கதிரவன் உடலைச்
சுட்டது. அந்த வெப்பத்தைத் தாங்கமுடியாது
ஆற்றிக்கொள்வதற்காக மேற்குக் கடலிலே குளிப்ப
வன்போலக் கதிரவன் மறைந்தான் என்பது ஒன்று ;
மிக்க இருளினால் உலகையெல்லாம் மறைத்து
வைப்பவன்போலப் பொன்னிறமுள்ள தேருடன்
கதிரவன் மறைந்தான் என்பது இன்னொன்று.

கொடிய வெயிற் காலத்தில் வெப்பத்தைக்
குறைப்பதற்கு எவரும் குளிப்பது இயற்கையாகும்.
அந்த முறையிற் குளிப்பவன்போல், கதிரவன் மேல்
கடலிற் சென்றடைந்தான் என்று கவிஞன் முதலிற்
குறிப்பிட்டான். சூரியன் மறைகின்றபோது, இருள்
மெல்ல மெல்லப் பரந்து, உலகைக் காரிருள் சூழ்வது

இயற்கை. இந்த இயற்கை நிகழ்ச்சியை, வெம்மையாற் பாதிப்படைந்த உலகையெல்லாம், இருளினால் மூடுவான் போன்று கதிரவன் குடதிசையில் மறைந்தான் என்றும் கவிஞன் பின்னர் வருணித்தான்.

காலையிற் கதிரவன் கடலிலே தோன்றுகிறான்; மாலையிற் கதிரவன் கடலிலே மறைகின்றான். கடற்கரையிலே நின்று பார்க்குங்கால் இக்காட்சிகளைக் காணலாம். இந்த இயற்கை நிகழ்ச்சிகளை;

நின்கடற் பிறந்த ஞாயிறு பெயர்த்துநின்
வேண்டலைப் புணரிக் குடகடற் குளிக்கும்
யாணர் வைப்பின் னன்னாட்டுப் போருந்.⁵

என்று புறநானூறு சித்திரிக்கின்றது.

தமயந்தியின் காதல் உணர்வை மிகைப்படுத்திக் காட்டக் குடதிசைக் கதிரவனைப் புகழேந்தியார் எடுத்தாண்டுள்ள திறனை முதல் வருணனையிற் கண்டோம். நளன், தமயந்தி ஆகியோரின் துன்பத்தின்போது சோகச் சுவையை ஏற்படுத்தக் குடதிசைக் கதிரவனைக் கவிஞன் பயன்படுத்திய சிறப்பினை இரண்டாவது வருணனையிற் பார்த்தோம்.

குறிப்புகள்

1. கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம், வரைக் காட்சிப்பலம், செய். 70.
2. கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம், மிதிலைக்காட்சிப்பலம், செய். 61.
3. நளவெண்பா, சுயம்வரகாண்டம், 97.
4. நளவெண்பா, கலிதொடர் காண்டம், 89.
5. புறநானூறு, 2 : 9—11,

11. வானிடை வெண்ணிலா

மன நிலைக்கு ஏற்ற உணர்ச்சிகளை வெண்ணிலா உண்டாக்குகிறது. சிலருக்கு இன்ப உணர்வுகளை ஏற்படுத்துகிறது. வேறு சிலருக்குத் துன்ப உணர்வுகளை உண்டாக்குகிறது. இன்னும் சிலருக்குப் பழைய நினைவுகளை வரவழைக்கிறது. காதலர்களை வெண்ணிலா வெதுப்புகிறது. அதுவும் ஒருவகை இன்பமே. கலைஞர்களைக் கற்பனை உலகிற்கு அழைக்கிறது. அங்கே இன்பத்திலே தினைத்தும் துன்பத்திலே மூழ்கியும் கலைஞர்கள் வாழ்கின்றனர்.

இகழ்ந்தும் புகழ்ந்தும் வெண்ணிலாவைக் கவிஞன் பாடுகின்றான். வண்ண வண்ண நிறங்களாலே வெண்ணிலாவைத் தீட்டி அழகுசெய்து ஓவியன் மகிழ்கின்றான். குழந்தையின் அழகையைப் போக்க வெண்ணிலாவைக் காட்டித் தாய் தாலாட்டுப் பாடுகின்றாள். வெண்ணிலாவைப் பற்றிய கதைகளைச் சொல்லிப் பாட்டி மகிழ்கின்றாள். வெண்ணிலாவைப் பயன்படுத்திக் காதல் நிகழ்ச்சிகளைக் கவிஞன் சித்திரித்துக் காட்டுகின்றான்.

சேக்கிழாரும் புகழேந்தியாரும் வெண்ணிலாவை வருணிப்பது ஒருவகை. கம்பனும் பாரதியாரும் சித்திரிப்பது இன்னொருவகை. இவை ஒப்பிட்டு நோக்குவோர்க்குத் தெவிட்டாத இன்பத்தை நல்கு வன.

வெண்ணிலாவும் புன்முறுவலும்

வன்றெண்டர் அழகு மிக்கவர். அவரின் அழகுத் தோற்றத்தைக் கடவுளர்களின் தோற்றங்களாகவே சேக்கிழார் வருணித்துள்ளார். முருகனாகவும், மாரனாகவும், விஞ்சையனாகவும், செஞ்சடையண்ணல் மெய்யருள் பெற்றவனாகவும் வன்றெண்டர் வருணிக்கப்பட்டுள்ளார். இவ்வாறு தெய்வப் பொலிவோடு விளங்கிய வன்றெண்டர் பரவையார்மேற் காதல் கொண்டார். அக்காதலால் அவர் நெகிழ்ந்தார். வானத்திலே தோன்றிய வெண்ணிலா அக்காதல் துன்பத்தை மேலும் அதிகரிக்கச் செய்தது.

வன்றெண்டரையும் வானத்திலே நின்ற வெண்ணிலாவையும் சேக்கிழார் பெருமான் கற்பனைக்கண்களாற் பார்த்தார். அப்போது அவரின் உள்ளத்திலே ஊற்றெடுத்த கவிதைத்தேன் அவரின் வாய் மலரிலே மெல்ல மெல்லத் துளிர்ந்தது.

“மறுவில் சிந்தைவன் றெண்டர் வருந்தினால் இறும ருங்குலார்க் கியார்பிழைப் பா”ரேன்று நறும லர்க்கங்கு னங்கைமுன் கொண்டபுன் முறுவ லென்ன முகிழ்த்தது வெண்ணிலா.¹

இறைவன் விரும்பி வலிய ஆட்கொள்ளும் பெருமை பெற்றவர் வன்றெண்டர். அவரையே காதல்தோய் வருத்தியது.

இப்பாடலின் வாயிலாகச் சேக்கிழார் பல கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். ‘தூய்மையான உள்ளத்தை வன்றெண்டர் உடையவர், இறைவனின்

இன்னருளைப் பெற்றவர். இவ்வகைப் பண்புகள் நிறைந்த ஒருவரையுமே காதல் ஆட்கொண்டது. எனவே, காதல் இயல்பான ஓர் உணர்ச்சி, அஃது எவரையும் அடிமைப்படுத்தும் பண்பினையுடையது' என்ற கருத்துகளைச் செய்யுளின் முதலிரண்டு அடிகளின் வாயிலாகச் சேக்கிழார் தெளிவுபடுத்தினார்.

காதல் உணர்ச்சியை வெண்ணிலா மிகைப் படுத்தும் இயல்புடையது. அந்த வெண்ணிலாவைக் கவிஞர்கள் வெவ்வேறு முறையிற் காதலர்களோடு தொடர்புபடுத்தி வருணிப்பர். இப்பாடலிற் பெண்களுக்குத் தப்பி யாவர் பிழைக்க வல்லார்? என்ற கருத்துடன், “வாசனையுடைய பூக்களை அணிந்த இரவு என்னும் பெண்ணின் முன்னே கொண்ட தாகிய புன்சிரிப்புத்தானே இஃது என்று காணும் படி வெள்ளிய இளமதி ஒளி வீசிற்று” என்று வெண்ணிலாவை வன்ருண்டரின் காதலோடு தொடர்புபடுத்திச் சேக்கிழார் வருணித்தார்.

முறுவலித்த வெண்ணிலா

நளன்மேல் தமயந்தி அயராத காதல் கொண்டாள். அவளை நினைத்து நினைத்து உடலும் உள்ளமும் மெலிந்தாள். அவள் அடைந்த காதல் துன்பத்துக்கு எல்லையேயில்லை. அந்திப்பொழுது அவளின் துன்பத்தை மேலும் அதிகரிக்கச் செய்தது; எரிகின்ற நெருப்பிலே எண்ணெய்யை ஊற்றியது போல வானத்திலே தோன்றிய வெண்ணிலா, தமயந்தியின் காதல் நோயை மேன்மேலும் அதிகரிக்கச் செய்தது.

புகழேந்தியார் கற்பனைக் கண்களாலே தமயந்தி யையும், வானத்திலே தோன்றிய வெண்ணிலாவை யும் பார்த்தார். அவரின் கற்பனை சிறகடித்துப் பறந்தது. அப்போது,

பைந்தோடியாள் ஆலி பருகுவான் நிற்கின்ற
அந்தி முறுவலித்த தாமென்ன — வந்ததால்
மையார்வேற் கண்ணாள் வனமுலைமேல் ஆரமுலைப்
பெய்வான் அமைந்த பிறை.²

என்ற கவிதை பிறந்தது.

நான்கு அடிகளிலே தமயந்தியின் காதல் நோயைப் புகழேந்தியார் புலப்படுத்தியுள்ள திறன் பாராட்டுதற்குரியது. மைதீட்டிய வேல்போன்ற கண்களை உடையவள் தமயந்தி. பசுமை நிறம் பொருந்திய வளையல்களை அணிந்தவள். அண்ணாந் தேந்திய வன முலைகளை உடையவள். அவள் காத லால் வருந்தினாள். மறுபுறத்தில், வானத்திலே வெண்ணிலவு பவனீ வந்தது. அது தாய்மையான தோற்றத்தை உடையது. கடல் நடுவேயுள்ள ஒரு தீவு போலவும், குளத்தின் கண்ணே பூத்துள்ள வெண்டாமரை போலவும் விளங்கியது. தண்ணொளி வீசி மண்ணுலகத்துக்கு இன்பத்தைக் கொடுத்தது. இவ்வியல்புகளையுடைய வெண்ணிலா, காதலருக்கு இன்பத்தைக் கொடுப்பதில்லை; துன்பத்தையே கொடுக்கின்றது.

புகழேந்தியார், கற்பனைக் கண்களாலே தமயந்தி யைப் பார்த்தார். நளன்மேற் கொண்ட காதலால் அவள் வேதனை யடைந்து கொண்டிருந்தாள். வானத்தை நோக்கினார். அங்கே நின்று வெண்ணிலா

நெருப்புப் போன்ற ஒளிக்கதிர்களைத் தமயந்தியின் கொங்கைகளிற் சொரிந்து கொண்டிருந்தது. அவ்வொளிக்கதிர்கள் விரிந்து பரந்து நின்றமை, அந்திப்பொழுது என்ற நங்கை, தமயந்தியின் காதலை அறிந்து கேலி செய்து சிரிப்பது போலக் கவிஞன் கண்களுக்குப் பட்டது. ‘கதிரவன் ஆரமுலை வனமுலைமேற் பெய்தான்’ என்று கூறித் தமயந்தியின் காதல் நோயைப் புகழேந்தியார் புலப்படுத்தினார்.

இரவு என்னும் பெண்ணின் முன்னே கொண்ட புன்சிரிப்பு என்று வெண்ணிலாவைச் சித்திரிக்க, அந்திப்பொழுது முறுவலித்ததெனப் புகழேந்தியார் வருணித்துள்ளார். “கங்குல் நங்கைமுன் கொண்ட புன்முறுவல்” என்று பெரிய புராணமும், “அந்தி முறுவலித்த தாமென்ன வந்தது” என்று நள வெண்பாவும் எடுத்துரைக்கின்றன.

வெண்ணீலாவும் வெண்ணீறும்

கவிஞனுடைய உள்ள நிலைக்கேற்பவே அவன் எடுத்தாளும் உவமைகளும் அமைகின்றன. பெரிய புராணத்தைப் பக்திச்சுவை நனிசொட்டச் சொட்டப் பாடிய சேக்கிழார் பெருமான் எடுத்தாண்ட உவமைகள் இதற்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டுகளாகும். உதாரணமாக, வானத்திலே தோன்றிய வெண்ணிலாவின் தண்ணொளி, வெண்ணீற்றின் பேரொளி போலச் சேக்கிழார் பெருமானின் பக்திக் கண்களுக்குக் காட்சி கொடுத்தது. எனவே, “வெண்ணீற்றின் பேரொளி போன்றது நீணிலா” என்று வெண்ணிலாவைச் சேக்கிழார் பாடி மகிழ்ந்தார்.

சந்திரன் தூய்மையானவன். உலகத்தார்க்குத் தண்ணொளி தருபவன்; இன்பத்தைக் கொடுப்பவன். அதே போல வெண்ணீறு தூய்மையானது; பேரொளியுடையது; அணிபவர்க்கு இன்பத்தை அளிப்பது. எனவே, வானத்தில் வெண்ணிலாவைக் கண்ட போது, அதன் தோற்றமும் பொலிவும் தெய்வச் சேக்கிழாருக்கு வெண்ணீற்றை நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தது. பத்திக் கண்களாற் கண்ட அக்காட்சியை அவர் பத்திச் சுவையோடு பாடினார்.

தோற்று மன்னுயிர் கட்கேலாந் தூய்மையே
சாற்று மின்பமுந் தண்மையுந் தந்துபோ
யாற்ற வண்டமே லாம்பரந் தண்ணல்வேண்
ணீற்றின் பேரொளி போன்றது நீணிலா.³

வெண்ணிலாவிற்கும் வெண்ணீற்றிற்குமுள்ள ஒற்றுமைகள் ஆழ்ந்து சிந்திக்கற்பாலன. “இந்நிலவுலகத்திற் சிருட்டிக்கப்படும் உயிர்த்தோற்றங்கள் யாவுக்கும் தூய்மை, இன்பம், தண்மை என்பனவற்றையெல்லாம் கொடுத்தல் வெண்ணிலாவின் இயல்பாகும். அஃதன்றியும், மேலும் கீழுமுள்ள அண்டங்களிலும் தன் இயல்பைப் பரப்பி நின்றலும் அதன் பண்பாகும். இதனால் வெண்ணிலா வெண்ணீற்றைப் போன்றது. எவ்வாறெனில் வெண்ணிலாவைப் போலவே வெண்ணீறும் உலகத்திலே தோன்றுகின்ற உயிர்களுக்கெல்லாம் தூய்மை, இன்பம், தண்மை என்பவற்றைத் தருவது. எல்லா அண்டங்களிலும் தன் ஆணையினைப் பரப்புவது. வெண்ணிலா, தோற்றம் பெறுகின்ற உயிர்களின் உடம்புக்கு அளிக்கின்ற இயல்பை, வெண்ணீறு உயிர்களுக்கு அளிக்கின்றது.

வெண்ணிலா, தோற்றம் பெறும் உடம்புகளுக்குத் தூய்மை, இன்பம், தண்மை என்பன தந்து தாங்குகின்றது. சூரியன், உயிர் தங்குவதற் சூரிய வெப்பத்தைக் கொடுப்பவன். அதே நேரத்தில் வெண்ணிலா உடம்பு வளர்வதற்குரிய தண்மையையும் பிறவற்றையும் தருபவன் என்பது உலக நூற்றுணிவு. சைவ சமயத்தவர்களுக்கு விதித்துரைக்கப்பட்ட சடங்குகளிற் சந்திரனுக்குரிய பகுதிகளையே சிவாகமங்களும் கூறுகின்றன.

“தூய்மை, இன்பம், தண்மை என்பவற்றைத் திருநீறு நல்குதல் எங்ஙனம்? ‘கட்டியுள்ள பாசத்திலிருந்து நீக்கி உயிர்களுக்குத் திருநீறு தூய்மையைக் கொடுக்கின்றது; பிறப்பு, இறப்புகளால் வருகின்ற துன்பத்தை நீக்கிப் பேரின்பத்தைத் தருகின்றது. உயிர்களைப் பாச வெப்பத்தினின்றும் நீக்கிச் சிவனடித் தண்ணிழலிற் சேர்க்கின்றமையால் அது தண்மையைத் தருகின்றது”⁴.

வெண்ணிலாவும் வெண்டாமரையும்

கற்பனைத் திறம் வாய்ந்த அற்புதக் கவிஞன் கம்பன். இயற்கை நிகழ்ச்சிகளை எழிலுற வருணிப்பதில் வல்லவன். கதிரவன் உதிப்பதையும், மறைவதையும் கம்பன் அழகான உவமைகளைக் கொண்டு வருணித்ததை முன்னர் கண்டோம். அதேபோல அவன் வெண்ணிலாவை வருணித்துள்ள முறையிலும் தனிச்சிறப்பு இருப்பதைக் காணலாம். வெண்ணிலாவின் உதயத்தை, ‘உந்திக் கடல்பூத்த வெண்டாமரை’ என்றும், வெண்ணிலாவின் தோற்றத்தை,

‘அமுது நிறைந்த பொற்கலம்’ என்றும், நிலாக்கற்றையை, ‘வெள்ளிக் கும்பத்தின் இளங்கமுகில் பாளை’ என்றும், வெண்ணிலா ஒளி வீசியதை, ‘வெண்ணெய்ச் சடையன்றன் புகழ்போலெங்கும் பரந்துளது’ என்றும் கம்பன் வருணித்துள்ளான். முன்னுள்ளது கம்பனின் பத்தி உணர்வையும், பின்னுள்ளது கம்பனின் நன்றிப் பெருக்கையும், ஏனையவை கம்பனின் கற்பனை வளத்தையும் இனிது புலப்படுத்துகின்றன.

பத்திக்கண் கொண்டு சேக்கிழார் வெண்ணிலாவை முன்னர் வருணித்ததைக் கண்டோம். சமய உணர்வோடு கம்பன் எவ்வாறு வெண்ணிலாவைச் சித்திரிக்கின்றான் என்பதை இனிது நோக்குவோம்.

ஆவிலையின் மேலே திருமால் பள்ளிகொண்டான். அவன் உலகங்களையும் கடல்களையும் உண்டான். அவ்வாறு உட்கொண்டருளிய திருமாலினது நாபியாகிய கடலிற் பிரமன் அமர்ந்திருந்து நான்கு வேதங்களையும் பாடினான். அப்போது தாமரை மலர் தோன்றிற்று என்பது புராண வரலாறு. வெண்ணிலாவை வானத்திற் கண்டபோது கம்பனுக்கு இந்தப் புராண வரலாறு நினைவுக்கு வந்தது. வானத்தைப் பார்த்தான். அது கடல்போலக் காட்சி கொடுத்தது. வெண்மதியைப் பார்த்தான். அது வெண்டாமரை மலர் போலத் தெரிந்தது. எனவே, புராணக்கதை கூறுகின்ற நாபிக் கமலம் போல வானத்திலே தோன்றிய வெண்மதி அவன் கற்பனைக் கண்களுக்குத் தெரிந்தது. கற்பனையிற் கண்ட அத்தோற்றத்தை,

வண்டா யயனான் மறைபாட
 மலர்ந்த தோருதா மரைப்போது
 பண்டா லிலையின் மிசைக்கிடந்து
 பாரு நீரும் பசித்தான்போ
 லண்டா னுந்திக் கடல்பூத்த
 தோதக் கடலுந் தான்வேறோர்
 வேண்டா மரையின் மலர்பூத்த
 தோத்த தாழி வேண்டிங்கள்.⁵

என்று கவிதையாகக் கம்பன் புனைந்தான்.

அயன், வண்டாய் நின்று ரீங்கார ஒலிபோல நான்மறை பாடினான். திருமாலின் திருவுந்திக்கடல் ஒரு தாமரை மலரைப் பூத்தது. அதனைக் கண்டு கருங்கடலும் ஒரு வெண்டாமரை மலரைப் பூத்தது போன்று, கடலிற் சந்திரன் உதயமானான். ஒருவர் ஒன்றனைச் செய்தால், மற்றவர் அதனை விரும்பிச் செய்தலும், அவ்வாறு அதனைச் செய்யும்போது சிறிது வேறுபாடுடையதாகச் செய்தலும் உலக வியல்பு. எனவே, உந்திக் கடல் போலச் செந்தாமரை மலரைப் பூக்காது, வானமென்ற கடல் வெண்டாமரை மலரைப் பூத்ததெனக் கவிஞன் வருணித்துள்ளமை நோக்கற்பாலது. மலரின் நடுவிலே வண்டு மொய்த்தது போலப் பூவிற் பிரமன் அடங்கிக் கிடந்தானெனத் திருமாலின் நாபிக் கமலத்தின் பெருமையைக் கவிஞன் எடுத்துரைத்தான். கலை நிறைந்த சந்திர மண்டலம், இதழ் விரிந்த வெண்டாமரை மலரை ஒக்குமெனக் கம்பன் வருணித்துள்ளான்.

வெண்ணிலாவை வெண்ணீற்றுடன் ஒப்பிட்டுச் சைவசமயக் கருத்தொன்றைச் சேக்கிழார் எடுத்துரைத்தார். வெண்ணிலாவை நாபிக் கமலமாக வருணித்துத் திருமாலின் பெருமையைக் கம்பன் போற்றினான்.

வெண்ணிலாவும் பெண்முகமும்

வெண்ணிலாவின் அழகினையும், அதன் தண் ணொளியின் இனிய பண்பினையும் பாரதியார் புதிய முறையில் வருணித்துள்ளார். வெண்ணிலாவின் வியத்தகு பண்புகளுக்கெல்லாம் வண்ணமும் வடிவுங் கொடுத்துச் சொற் சித்திரங்களாகத் தீட்டியுள்ள பாரதியாரின் கவிதைகள் சுவைத்துச் சுவைத்து அனுபவிக்கத் தக்கவை. வெண்ணிலாவின் வடிவையும் பண்பையும் புலப்படுத்தப் பாரதியார் பல உவமைகளை எடுத்தாண்டுள்ளார். அவை வெண்ணிலாவின் ஏற்றத்தையும், எழிலையும் தோற்றப் பொலிவையும் புலப்படுத்துகின்றன.

வானத்தில் விளங்கும் வெண்ணிலாவைக் கடல் நடுவே விளங்கும் தீவுக்கு ஒப்பிட்டுப் பாரதியார் பாடியுள்ளார். எல்லைகாண முடியாத வானத்தைப் பார்த்தார். அது பெரிய கடலாகத் தெரிந்தது. நீலவான் பரப்பிலே தோன்றிய வெண்ணிலாவைக் கண்டார். அது கடல் நடுவிலுள்ள ஒரு தீவுபோல அவர் கண்களுக்குத் தோன்றிற்று. எனவே, எல்லை காண முடியாமல் அகன்று கிடக்கும் நீலவான் பரப்பைப் பாரதியார் கடலாக உருவகித்தார். அந்த நீலவான் பரப்பிற் காணப்படுகின்ற வெண்ணிலாவை ஒரு தீவாக உவமித்தார்.

எல்லையில் லாததோர் வானக் கடலிடை
 வேண்ணிலாவே! — விழிக்
 கின்ப மளிப்பதோர் தீவேன் றிலகுவை
 வேண்ணிலாவே.⁶

வெண்ணிலாவைப் பாடிய பாரதியாரின் கண்
 களிலே நிழலாடுகின்ற புலமையொளியுடன் நாமும்
 கலந்து இன்பம் பெறலாம். பாரதியார் வெண்ணில
 வைக் கடல் நடுவேயுள்ள தீவாகக் கண்டு தீட்டிய
 சொல்லோவியம் எழில் நிறைந்தது. இன்பம்
 பயப்பது.

வெண்ணிலாவை இன்றோர் உவமையாலும்
 பாரதியார் வருணித்துள்ளார். வானப் பரப்பிலே
 தோன்றுகின்ற வெண்ணிலாவைக் குளத்திலுள்ள
 வெண்டாமரையாக அவர் வருணித்துள்ளமை
 சாலப் பொருத்தமானதாகும். பாரதியாரின் மனக்
 கண்ணுக்கு நீலவானம் ஒரு குளம் போலத் தெரிந்
 தது. நீலவானத்திலே தோன்றிய வெண்மதி,
 குளத்தின்கண் பூத்து நிற்கும் வெண்டாமரைபோலக்
 காட்சி கொடுத்தது. அந்த அழகான காட்சியைப்
 பாரதியார் சொல்லோவியமாகத் தீட்டியுள்ளார்.

சீத மணிநெடு வானக் குளத்திடை
 வேண்ணிலாவே! — ஈ
 தேசு மிகுந்தவெண் டாமரை போன்றனை
 வேண்ணிலாவே!⁷

இங்கே நீலவான் பரப்பைக் குளத்திற்கும், வெண்
 மதியை வெண்டாமரைக்கும் வண்ணத்தாலும் வடி
 வத்தாலும் உவமையாகப் பாரதியார் கூறியுள்ளார்.

வெண்ணிலா அழகுள்ளது. தாமரை மலர்களுட்
சிறந்தது. வெண்ணிலா தேய்ந்து வளர்கின்றது.
தாமரை கூம்பி மலர்கின்றது.

குறிப்புகள் :

1. பெரியபுராணம், தடுத்தாட்கொண்ட புராணம், செய். 160.
2. நளவெண்பா, சுயம்வர காண்டம், 101.
3. பெரியபுராணம், தடுத்தாட்கொண்ட புராணம், செய். 162.
4. பெரிய புராணத்திற்கு திரு. சி. கே. பாலசுப்பிரமணியம்
முதலியார் அவர்கள் எழுதிய உரை, பக். 373.
5. கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம், மிதிலைக்காட்சிப் படலம்,
செய். 71.
6. பாரதியார் பாடல், வெண்ணிலாவே! 73 : 1.
7. ஷூ, 73 : 4.

12. கவிஞரின் கண்ணீர்

மலர்களுக்குள் சிறப்புடையது தாமரை மலர். “பூவினிக் கருங்கலம் பொங்கு தாமரை” என்று தாமரை மலரின் பெருமையைத் தேவாரம் புகழ்ந்து பேசுகின்றது. தாமரை மலரில் இருவகை உண்டு. ஒன்று வெண்டாமரை, மற்றையது செந்தாமரை. வெண்டாமரை மலர் தூய்மையுடையதெனவும், அதன்மேலே கலைமகள் வீற்றிருப்பாளெனவும் புலவர்கள் கூறுவர்.

காலையிற் கதிரவன் உதயமாகும்போது, தாமரை மலர் இதழ்களை விரித்து மலர்கின்றது. மாலையிற் கதிரவன் மறைகின்றபோது தாமரை மலர் இதழ்களை மடக்கிக் குவிகின்றது. தாமரை மலர்வதும் கூம்புவதும் இயற்கையாக நிகழ்பவை. அவைகளின் தோற்றமும் பொலிவும் கவிஞர்களின் கருத்துக்கு நல்விருந்தாக அமைகின்றன. தமிழ் இலக்கியங்களிலும் காப்பியங்களிலும் தாமரை மலர்களைப் பற்றிய வருணனைகள் இடம்பெறுகின்றன. சிலப்பதி காரத்தில் இடம்பெறும் தாமரையைப் பற்றிய வருணனை ஒன்றையும், கம்பராமாயணத்தில் வருகின்ற இன்னொரு வருணனையையும் நோக்குவாம்.

இளங்கோ சிந்திய கண்ணீர்

கோவலனும் கண்ணகியும் மதுரையை நோக்கிப் புறப்பட்டனர். கவுந்தியடிகளின் துணையோடு நாட்டையும் காட்டையும் கடந்தனர். பகல் நேரத்தில் வெயிலோ கடுமையாக இருந்தது. அதனால், பகலில் வெயிலிற் செல்லாது, இரவில் நிலா வெளிச்சத்தில் வழிநடந்தனர். செல்லும் வழியிற் கௌசிகன்,

மாதவி எழுதிக் கொடுத்த ஒலையுடன் வந்தான் ; அந்த ஒலையைக் கோவலனிடம் கொடுத்தான். அதனை வாசித்த கோவலன், “ தன்தீது ஏதும் இல்லாதவள் மாதவி ” என்பதை உணர்ந்தான். அவன் உள்ளத்தில் நிலவியிருந்த தளர்ச்சி நீங்கியது. “ மாதவி கொண்ட துன்பத்தைப் போக்க விரைந்து செல்வாயாக ” என்று கூறிக் கௌசிகனை அனுப்பினான். அதன்பின்னர், அவ்வழியே வந்த பாண்டருடன் யாழிசைத்துத் தன் துன்பச் சுகமையைக் குறைத்துக் கொண்டான்.

கவுந்தியடிகள், கோவலன், கண்ணகி ஆகிய மூவரும் ஓடம் ஒன்றில் ஏறி வையை ஆற்றைக் கடந்தனர். ஆற்றின் தென் கரையை அடைந்த மூவரும், மதுரைப் புறஞ்சேரியைச் சென்று சேர்ந்தனர். மேலோர் வாழ்கின்ற மதுரை மாநகரை வலம் வந்தாற் பெரும்பயன் உண்டாகுமென எண்ணினர் ; காவற்காடு சூழ்ந்த அகழியைச் சுற்றிப் போயினர். அந்த அகழியிற் குவளையும் ஆம்பலும் கமலமும் காணப்பட்டன.

கண்ணகியின் கதையைச் சிலப்பதிகாரம் என்ற காப்பியமாகச் செய்த இளங்கோவடிகள் கற்பனை உலகிற்குச் சென்றார். மதுரையிற் கோவலன் கொலையுண்ணப் போகின்றனே என்றெண்ணி அவரின் கவிதையுள்ளம் ஏங்கியது. அவரின் கண்கள் கலங்கின ; கைகள் நடுங்கின. கோவலனையும் கண்ணகியையும் மதுரைக்குள்ளே செல்லவிடாது தடுத்து நிறுத்தி விடலாமோ என்றுகூட இளங்கோவடிகள் அப்போது எண்ணியிருப்பார்.

கையிலிருந்த எழுத்தாணியை இளங்கோவடிகள் கீழேவைத்தார். கவலை தோய்ந்த முகத்தோடும் கலங்கிய கண்களோடும் சுற்பனையிலே கோவலனையும் கண்ணகியையும் பார்த்தார். அதே நேரத்தில் அவர்கள் வலமாகச் சென்றுகொண்டிருந்த அகழியையும் பார்த்தார். அங்கே குவளை, ஆம்பல், கமலம் ஆகிய மலர்கள் இருந்தன; அவற்றை உற்று நோக்கினார். அந்த மலர்களின் தண்டுகள் காற்றினால் அசைந்தாடின; மலர்களைச் சுற்றி வண்டுகள் பண்கள் பாடிப் பறந்தன; அசைந்தாடிய மலர்களிலிருந்து தேன் துளிகள் சிந்திக்கொண்டிருந்தன.

வண்டுகளின் பண்களை இளங்கோ கேட்டார். வண்டினங்கள் கோவலனுக்கும் கண்ணகிக்குமாக வருந்தி ஏங்கி அழுவனபோல அவர் செவிகளுக்குக் கேட்டது. மலர்களிலிருந்து சிந்திக்கொண்டிருந்த தேன் துளிகளைப் பார்த்தார். கோவலனும் கண்ணகியும் அடையப்போகின்ற துன்பத்தை முன்கூட்டியே அறிந்து அப்பூக்கள் கண்ணீர் சொரிவது போலத் தெரிந்தது. காற்றுக்கு ஆடுகின்ற மலர்களின் தண்டுகளைப் பார்த்தார். அவை துன்பத்தால் நடுங்குவன போலக் காணப்பட்டன.¹ கவலை தோய்ந்திருந்த இளங்கோவடிகளாரின் முகத்தில் இன்பக்குறிகள் தோன்றின. திடீரென எழுத்தாணியை எடுத்து,

கருநெடுங் குவளையு மாம்பலுங் கமலமும்
தையலுங் கணவனுந் தனித்துறு துயரம்
ஐய மின்றி யறிந்தன போலப்
பண்ணீர் வண்டு பரிந்தினைந் தேங்கிக்
கண்ணீர் கோண்டு காலுற நடுங்க.²

என்று எழுதி முடித்தார்.

கோவலன் மதுரையிற் கொலையுண்ணப்படப் போவதையும், கண்ணகி கணவனை இழந்து துயருறப் போவதையும் உண்மையாகவே முன்கூட்டி அறிந்தவர் இளங்கோவடிகள். வண்டுகளும் மலர்களும் அவற்றை எப்படி அறியும்? வண்டுகள் ஏங்கி அழவுமில்லை; மலர்கள் கண்ணீர் சிந்திக் கவலை கொள்ளவுமில்லை; மலர்களின் தண்டுகள் நடுங்கித் துன்பப்படவுமில்லை. கவலைகொண்டு நடுங்கி அழுது கண்ணீர் விட்டவர் இளங்கோவடிகளாரே ஆவார். அவ்வாறு தாமடைந்த துன்பத்தைக் காப்பியத்தில் மறைமுகமாகக் காட்டுவதற்கு, அவரின் கவிதையுள்ளம் விழைந்தது. எனவே, அகழியிலிருந்த மலர்களையும் அங்கே தேனுண்ணப் பறந்து திரிந்த வண்டுகளையும் இளங்கோவடிகள் பயன்படுத்தித் தமது கவலையை அவற்றின்மேல் ஏற்றிக் கூறி ஆறுதலடைந்தார்.

கம்பன் சொரிந்த கண்ணீர்

தந்தையின் கட்டளைப்படி இராமன் நாட்டை விட்டுக் காட்டுக்குப் புறப்பட்டான். அயோத்தியை ஆண்ட தசரதன் குற்றுயிரானான். நாட்டை ஆளவேண்டிய இராமன், காட்டை ஆளவேண்டியவனானான். காட்டை நோக்கிச் சென்ற இராமனின் பின்னே, அயோத்திமா நகரமே சென்றது; அயோத்திமா நகர மக்கள் கண்ணீரும் கம்பலையுமாகக் காணப்பட்டனர். அப்போது மாலை நேரம். கதிரவன் மேற்குத் திசையில் மறைந்து கொண்டிருந்தான். மேதியும் ஆனும் தொழுவத்திற் புகுந்தன. தாமரை மலர்கள் இதழ்களைக் குவித்து நின்றன.

இராமனின் கதையைக் காப்பியமாகச் செய்த கம்பன், கற்பனை உலகிற்குச் சென்றான். இராமனின் துன்பமான நிலை கம்பனைக் கவலைக்குள்ளாக்கியது. அவனின் கண்கள் கலங்கின. இராமன் காட்டிற்குப் போவதைத் தடுத்து நிறுத்தி, அவனை அழைத்து வந்து, அயோத்திமா நகரத்தில் முடிசூட்டி விழா வெடுக்க வேண்டுமெனக் கம்பனின் உள்ளம் விழைந்திருக்கும் என்று கூறின் அது மிகையாகாது.

கையிலிருந்த எழுத்தாணியைக் கம்பன் கீழே வைத்தான். கலங்கிய கண்களோடு இராமன் காட்டை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருப்பதைக் கற்பனைக் கண்களாற் பார்த்தான். அதே நேரத்திற் கதிரவன் குடதிசையில் மறைவதையும், தாமரை மலர்கள் இதழ்களைக் குவித்து நிற்பதையும் கண்டான். இராமனுடைய துன்பத்தைப் பொறுக்க முடியாது கதிரவனே மலையிடை மறைவது போலக் கம்பனின் கற்பனைக் கண்களுக்குத் தோன்றியது.

கான்புகக் காண்கில னென்று கல்லிடைத்
தான்புக முடுகின னென்னுந் தன்மையான்³

என்று தன் கவலையைக் குடதிசையில் மறைந்த கதிரவன்மேல் ஏற்றிக் கூறி ஆறுதலடைந்தான். பின்னர் பொய்கைகளிலும், தடாகங்களிலுமுள்ள தாமரை மலர்களைக் கம்பன் உற்று நோக்கினான். மங்கையரின் வதனங்கள் போல அவை தோன்றின; அந்த மலர்கள் தேன் துளிகளைச் சிந்தின; இதழ்களை மூடிக் கூம்பின.

தாமரை மலர்களைக் கம்பன் கவனமாகப் பார்த்தான். இராமன் காட்டுக்குப் போவதைக் கண்டு, கவலைகொண்ட அயோத்தி மாநகர மங்கையரின் வதனங்களைப் போல அவை தோன்றின. தாமரை மலர்களிலிருந்து சிந்திக்கொண்டிருந்த தேன் துளிகளைப் பார்த்தான்; இராமன் காட்டிற்குப் போவதை மங்கையர் கண்டு கண்ணீர் விடுவதுபோல அவை தோன்றின. அம் மலர்கள் கூம்பிநிற்பதை நோக்கினான்; அயோத்தி மாநகர மங்கையரின் முகங்கள் கவலையால் ஒளியிழந்து, அழகிழந்து இருந்ததைப் போலத் தெரிந்தன. அவன் கற்பனைக் கண்களாற் கண்டவை அவன் கவலையைக் குறைக்க உதவின. கவலை தோய்ந்த கம்பனின் முகத்தில் மகிழ்ச்சி பொங்கியது. எழுத்தாணியை எடுத்து,

பகுத்தவான் மதிகொடு பதுமத் தண்ணலே
வகுத்தவா ணுதலியர் வதன ராசிபோ
லுகுத்தகண் ணீரினி லொளியு நீங்கின
முகிழ்த்தழ கிழந்தன முரளி யீட்டமே.⁴

என்று அவன் கவிதை புனைந்து மகிழ்ந்தான்.

அரசுரிமையை இழந்து இராமன் காட்டுக்குச் சென்றமையால், துயரில் உழன்றவர்கள் அயோத்தி மாநகர மங்கையர் ஆவர். ஆற்றிவில்லாத தடாகத்திலிருந்த தாமரை மலர்கள் இராமனுக்காக எப்படிக்கவலைகொள்ள முடியும்? கண்ணீர் பெருக்கி நிற்க இயலும்? மாலை நேரத்தில் தாமரை மலர்கள் தேனைத் துளிர்க்கின்றன; இதழ்களைக் குவிக்கின்றன; அதனால் ஒளியிழந்து நிற்கின்றன. இஃது உலக இயற்கை. இந்த உலக இயற்கையை இராமனுக்காக ஏங்கிக்

கலங்கிக் கண்ணீர் பெருக்கிய அயோத்தி மாநகரத்து மங்கையர்களோடு தொடர்புபடுத்தி வருணிக்கக் கம்பன் எண்ணினான். மங்கையர் இராமனுக்காகக் கவலைகொண்டது போலத் தாமரை மலர்களும் கவலை கொண்டதாகக் கூறினான். மங்கையர் கண்ணீர் சிந்தியதுபோலத் தாமரை மலர்கள் தேனைச் சிந்தியதாகச் சொன்னான். மங்கையரின் முகங்கள் அழகிழந்த மதிபோலத் தாமரை மலர்கள் அழகிழந்ததாக வருணித்தான்.

அரசுரிமையை இழந்த இராமன் காட்டை நோக்கிச் சென்றதையும், அவனைக் கண்டு அயோத்தி மாநகர மங்கையர் கலங்கிக் கண்ணீர் விட்டு நின்றதையும் கற்பனைக் கண்களாற் கண்டு காப்பியத்தைச் செய்த கவிஞனின் கண்களிலும் கண்ணீர் வடிந்தது. தனது கவலையையும் கண்ணீரையும் தாமரை மலரின்மேல் ஏற்றிக் கூறிக் கவிதையைப் புனைந்தான். இன்னொரு வகையாகக் கூறின், தேன் துளிகள் சிந்தத் தம் நிறங்கெட்டு, அழகிழந்து, குவிந்து கிடந்த தாமரை மலர்க் கூட்டங்களுக்கு, இராமபிரான் காட்டிற்குச் செல்லும் துயரத்தால் கண்களினின்று நீர் ஆரூய்ப் பெருகத் தம் நிறங்கெட்டு, அழகிழந்து, மலர்ச்சியின்றி அமுங்கிக் கிடக்கும் அந்நகரத்து மங்கையர்களின் முகங்களை உவமை கூறிக் கம்பன் அமைதியும் ஆறுதலும் அடைந்தான்.⁵

குவளை, ஆம்பல், கமலம் ஆகிய மலர்களின் மேல் ஏற்றிக் கூறி இளங்கோவடிகள் தமது கவலையைப் போக்கிக் கொண்டார். அயோத்தி மாநகர

மங்கையர்களின் கவலையைக் கண்டு தாமரை மலர் கண்ணீர் விட்டுக் கவலை கொண்டதாகச் சித்திரித்துக் கம்பன் தனது கவலையைக் குறைத்துக் கொண்டான்.

குறிப்புகள்:

1. பரிமேலழகர் உரை:

குவனையும் ஆம்பலும் கமலமும், தையலும் கணவனும் மேல் தனித்துறுந் துயரத்தைத் தாம் தெளிய அறிந்தனபோல வண்டுகள் இரங்கும் பண்ணீர்மையைக் கொண்டு பரிந்தேங்கியமுது கண்ணீரைக் கொண்டு காலுற நடுங்கா நிற்க வென்க.

பண்ணீர்மையன்றிப் பண்ணீரென்றமையால் திறம் பன்னிரண்டனுள் நோதிறமெனவுமாம். கண்ணீர்-கள் ளாகிய நீரெனவுமாம். காலுற - காலிலேயுறவெனவும், காற்று உறுதலாலெனவுமாம். அறிந்தனபோல நடுங்க வென்க. ஏங்கியென்னும் செய்தெனெச்சம் நடுங்கவென்னும் பிறவினை கொண்டு முடிந்தது.

2. சிலப்பதிகாரம், புறஞ்சேரியிறுத்த காதை, 185—9.

3. கம்பராமாயணம், அயோத்தியா காண்டம், தைலமாட்டுப் படலம், செய். 3.

4. ஷு செய். 4.

5. நுதலியார் வதனம் போன்றுள்ள முளரியீட்டம் ஒளி நீங்கி முகிழ்த்து அழகிழந்தன என்று உரைப்பாருமுளர்.

13. கிளிகள் கிளர்ந்த மொழிகள்

கலிங்கத்துப் பரணி பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிலே தோன்றியது. நடைதம் பதினாறாம் நூற்றாண்டிற் பாடப்பட்டது. முன்னையதைச் செய்தவர் சயங்கொண்டார்; பின்னையதைத் தமிழிலே தந்தவர் அதிவீரராமபாண்டியர். சயங்கொண்டார் முதலாம் குலோத்துங்கனின் கலிங்க வெற்றியைக் கூறுகின்றார். அதிவீரராம பாண்டியர் நளன் தமயந்தியின் வரலாற்றைத் தருகின்றார். “தென்றமிழ்த் தெய்வப் பரணி” என்று போற்றப்படுவது முன்னையது. “நடைதம் புலவர்க் கௌடதம்” என்று போற்றப்படுவது பின்னையது.

கலிங்கத்துப் பரணியின் கடை திறப்பும் நடைதத்தின் மணம்புரிபடலமும் சிருங்காரச் சுவை நிறைந்தவை; காதல் நிகழ்ச்சிகளைப் பச்சையாகவே படம்பிடித்துக் காட்டும் பல பாடல்களைக் கொண்டவை. சில காதல் நிகழ்ச்சிகளை இரு புலவர்களும் வருணித்துள்ளதில் ஒருமைப்பாடு உண்டு; உயிர்த்துடிப்பும் உண்டு. அவை படித்துப் படித்துச் சுவைக்கத்தக்க பொருட்சிறப்பும் கற்பனை வளமும் கொண்டவை.

வாய் புதைத்தல்

போர்மேற் சென்றான் வேந்தன். அவனோடு படைத்தலைவனும் போர்வீரரும் சென்றிருந்தனர். அவ்வாறு சென்றிருந்த அவர்கள் குறித்த காலத்திலே திரும்பி வந்திலர், காலந்தாழ்த்தி வந்த அவர்களைக் கண்ட

அவர்தம் மனைவியர் கோபங்கொண்டு கதவைத் தாளிட்டுக்கொண்டனர். இச்செயலைக் கண்ட புலவர் ஒருவர், அம்மடந்தையரை அணுகி, அக்காவலன் முதலானோரின் வீரச் செயல்களை விரித்துரைத்தார். தாளிட்ட கதவைத் திறக்குமாறும் போர்முனைக்குச் சென்று திரும்பிய வீரர்களின் வெற்றிச் சிறப்பைக் கேட்டு மகிழ்மாறும் வேண்டினார். இவ்வாறு அம் மகளிரை இன்மொழிகளால் வேண்டித் தல்போற் புனைந்துரைத்தல் கடைதிறப்பின் இலக்கணமாகும்.

தொண்ணூற்றாறு பிரபந்தங்களுட் பரணியும் ஒன்றாகும். தமிழிற் பல பரணிகள் உள. அவற்றுட் கலிங்கத்துப் பரணி முதற்கண் இயற்றப்பட்ட தலை சிறந்த இலக்கிய நூலாகும். அது, 'பரணிக்கோர் சயங்கொண்டான்' எனப் புகழ்ந்து பேசப்படும் பெரும் புலவராற் பாடப்பட்டது. கலிங்கத்துப் பரணியிற் கடை திறப்புத் தனிச் சிறப்பு வாய்ந்தது. காதற்சுவை மிக்கது; மங்கையரின் எழிலையும் மனநிலையையும் படம் பிடித்துக் காட்டுவது.

முதற் குலோத்துங்க சோழனின் படைத் தலைவன் கருணாகரத் தொண்டமான். குலோத்துங்கனின் ஏவுதலின்படி கருணாகரனும் படைவீரரும் கலிங்க நாட்டின்மேற் போர் தொடுத்தனர். கலிங்க நாட்டை அழித்து அந்நாட்டின் வேந்தனாகிய அனந்த பத்மனை வென்று வாகை சூடினர்; வெற்றிப் பிரவாகத்தோடு நாடு திரும்பினர். போருக்குச் சென்றவர்கள் குறித்த காலத்தில் வரத் தவறியதால் ஊடல்கொண்ட அவர்தம் மனைவியர் கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டனர். அப்போது போருக்குச்

சென்ற வீரர் கலிங்க நாட்டை வென்று மீண்ட செய்தியை, ஊடிய மகளிர்க்கு எடுத்துரைத்துக் கதவைத் திறக்குமாறு புலவர் வேண்டுகிறார்.

காதற் கிழத்தியர்க்கும் அவர்தம் கொழுநர்க்கு மிடையே நிகழ்ந்த பல சம்பவங்களைக் கடை திறப்புச் சித்திரிக்கின்றது. கொழுநரோடு மடவார் ஊடிய நிலையையும், அவ்வூடல் நீங்கிய முறையையும், பீன்னர் கொழுநருடன் அவர்கள் கூடிப் புணர்ந்து மகிழ்ந்தவகையையும் கடை திறப்பிலுள்ள பாடல்கள் எழில்மிக வருணிக்கின்றன. அம் மங்கையர்களின் உடலழகையும் உறுப்புகளின் அமைவையும் சயங்கொண்டார் பாடியுள்ள திறன் வியக்கற்பாலதாகும்.

மைந்தரும் மகளிரும் புணருங்கால் உண்டாகும் காம மயக்கத்தில் அவர்கள் பேசிக்கொள்வனவற்றை எடுத்துச்சொல்லச் சயங்கொண்டார் கையாண்டுள்ள முறையினைக் கடை திறப்புப் பாடலொன்று கவின்பெறச் சித்திரிக்கின்றது.

இரவிலே தலைவனும் தலைவியும் புணர்ந்தனர். புணர்ச்சியின்போது காமக்களிப்பால் மனங்கனிந்து அவர்கள் உரையாடியவை பல; முறை பிறழ்ந்து பேசிக்கொண்ட தகுதியற்ற சொற்களும் உள. அவர்களின் படுக்கை அறையிற் கிளி ஒன்று கூட்டில் வாழ்ந்தது. புணர்ச்சியின்போது தலைவனும் தலைவியும் பேசிக்கொண்டவற்றை அந்தக் கிளி உற்றுக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

இரவு கழிந்து பகற்பொழுது வந்தது. வீட்டிற்கு விருந்தினர் வந்திருந்தனர். அவர்களோடு தலைவனும் தலைவியும் உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது கூட்டிலிருந்த கிளி வாயைத்திறந்து பேசத் தொடங்கியது. உரையாடிக் கொண்டிருந்தவர்கள் பேச்சை நிறுத்திக் கிளி சொன்னவற்றை உற்றுக் கேட்டனர். சொன்னதைச் சொல்லும் இயல்புடையது அல்லவா கிளி? புணர்ச்சியின்போது தலைவனும் தலைவியும் முறைபிறழ்ந்து பேசிய தகுதியற்ற வார்த்தைகளைக் கிளி அப்படியே சொல்லியது; ஒலிப்பதிவு செய்ததுபோல ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் அது திரும்பச் சொல்லியது. அவற்றைச் செவிமடுத்த தலைவி நாணித் தலைகுனிந்தாள். ஓடிச் சென்றாள்; மேலும் சொற்கள் வெளிவராமற் கிளியின் வாயைப் பொத்தினாள்.¹ இவ்வாறு மங்கையரின் இயல்பை எடுத்துக்கூறி, “இளம் பருவமுடைய மங்கையரே! போர் முகத்துக்குச் சென்ற நுங் கணவர் திரும்பி விட்டார்; சினந்தணிந்து கதவைத் திறவுங்கள்” என்று சயங்கொண்டார் பாடினார்.

நேயக் கலவி மயக்கத்தே
நிகழ்ந்த மொழியைக் கிளியுரைப்ப
வாயைப் புதைக்கு மடநல்லீர்
மணிப்போற் கபாடந் திறமினே.²

புணர்ச்சிக் காலத்தில் இயல்பாக நிகழ்பவற்றைப் புலவரே தம் வாயினாற் சொல்லாமல், கிளியின் வாயிற்றிணித்து வெளிப்படுத்தியுள்ள முறை பாராட்டுதற்குரியது.

சொன்னதைச் சொல்கின்ற இயல்பினை உடையது கிளிப்பிள்ளை. தான் சொல்பவையால் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகளை அறியாமல் அது பேசுகின்

றது. கிளி நல்லனவற்றையும் சொல்லும்; அல்லாதனவற்றையும் சொல்லும். அதன் வார்த்தைகள் ஆக்கத்துக்கும் காரணமாகும்; அழிவுக்கும் காரணமாகும்; நாணத்தையும் ஏற்படுத்தும்; நகைச்சுவையையும் உண்டாக்கும். இங்கே கிளியின் வாயால் வெளிவந்த வார்த்தைகளைக் கொண்டு விருந்தினராக வந்திருந்தோருக்கு நகைச்சுவையைப் புலவர் ஏற்படுத்தினார்; தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் நாணத்தை உண்டாக்கினார்.

புன்முறுவல் செய்தாள்

நளன் தமயந்தி வரலாற்றை நைததம் கூறுகின்றது. இதன் முதல்நூல் வடமொழியில் அமைந்துள்ளது. இதற்கு முன் தோன்றிய பெருங் காப்பியங்களின் பொலிவினை இந்நூலிலும் காணலாம். இந்நூலைத் தமிழில் ஆக்கித் தந்தவர் அதிவீரராம பாண்டியராவர். இவர் அரசராக வாழ்ந்து, புலவராக விளங்கினார். தென்காசியிலிருந்து பாண்டி நாட்டை ஆண்டார்; தென்காசியிற் கோயில் ஒன்றையும் கட்டினார்.

அதிவீரராமபாண்டியர் செய்த நைததத்தின் மணம்புரிபடலம் சிருங்காரச்சுவை நிறைந்த பாடல்களைக் கொண்டது. நளனுக்கும் தமயந்திக்கும் நன்னாளிலே திருமணம் நடந்தது. திருமணம் முடிந்த பின்னர் மலர்ப்படுக்கையிலே நளனும் தமயந்தியும் அமர்ந்திருந்தனர். அந்த அறையிலே தொங்கிய கூட்டில் இரண்டு கிளிகள் இருந்தன. இவை மலர்ப்படுக்கையில் மணமக்கள் உரையாடியவற்றை உற்றுக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தன.

நளன் தமயந்தியை அழகு செய்தான். மணி வடம் சூட்டினான். கூந்தலை வாரி முடித்தான். அவளுக்கு ஆபரணங்களை ஒவ்வொன்றாக அணிவித்து அழகு செய்தான். வாரி முடித்தான். கூந்தலிலே பூவைச் சூடினான். நெற்றியிலே திலகத்தை யிட்டான். அவளின் அழகு அவனை மயக்கியது. அவள் அழகிலே உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்த நளன் “இந்தப்பிறப்பில் உன்னைப் பிரியமாட்டேன்” என்றான். “அப்படியா? இந்தப் பிறப்பில் மட்டுமா? மறு பிறப்பிற் பிரியக் கருதிவிட்டாயா?” என்று ஊடிக்கொண்டே தமயந்தி கண்கலங்கினாள். தமயந்தியைத் தன் தோள்களோடு நளன் அணைத்தான்; அன்பு மொழிகள் பேசினான்.

“இரத்தினாபரணங்களை அணிந்த என் ஆரு யிரே! உன் அன்பையே வேண்டுகிறேன்; எனக்கு அருள் செய்” என்று தமயந்தியை நளன் வேண்டினான். அப்போது நறுமணம் வீசும் கூந்தலை யுடைய தமயந்தி, நளனை இறுகத் தழுவினாள். நளனும் அவளை ஆரத் தழுவினான். புணர்ச்சியின் போது மதிமயக்கத்திலே தமயந்தி காதல்மொழிகளைப் பேசினாள். காமவேட்கையால் முறை பிறழ்ந்து தமயந்தி பேசிய வார்த்தைகளைக் கேட்டு நளன் காதற்களிப்பில் இறுமாந்திருந்தான்.

கூட்டிலிருந்த கிளிகள் திடீரெனப் பேசத் தொடங்கின. மலர்ப் படுக்கையிற் கிடந்த நளனும் தமயந்தியும் இன்பபுரியை மறந்தனர்; இவ்வுலகத் திற்கு வந்தனர். கிளிகள் சொல்லியவற்றைக் கவன மாகக் கேட்டனர். புணர்ச்சி முயக்கத்தின்போது

தமயந்தி உளறிய காதல் மொழிகளை ஒவ்வொன்றாக அவை சொல்லத் தொடங்கின. தமயந்தி எவற்றைச் சொன்னாளோ அவற்றையெல்லாம் கிளிகள் அப்படியே எடுத்துக் கூறின. அவற்றைக் கேட்டுத் தமயந்தி நாணமடைந்தாள். இள நிலவு போன்ற புன்முறுவல் அவள் இதழ்களிலே தோன்றியது.

திருமணப் படலத்தைப் பாடிக்கொண்டிருந்த அதிவீரராம பாண்டியர் மலர்ப்படுக்கையிலே படுத்திருந்த நளனையும் தமயந்தியையும் கற்பனைக் கண்களாற் பார்த்தார். கூட்டிலிருந்த கிளிகள் பேசிய காதல் மொழிகளையும் கேட்டார். கற்பனையிலே அவர் கண்டதையும் கேட்டதையும் கவிதையாக எழுதினார்.

அள்ளிலை மணிப்பூங் கோதை
 யருளேனப் பணித லோடுங்
 கள்ளுலா நறிய கூந்தல்
 கலவியீ னுரைத்த யாவுங்
 கிள்ளைகண் மிழந்து மாறு
 கேட்டிள நிலவு காலு
 முள்ளெயி றிலங்கச் சேவ்வி
 முகிழ்நகை கோட்டி னுளே.*

இப்பாடலிற் கலவியின்போது தமயந்தி சொல்லியவற்றைக் கிள்ளைகள் எடுத்துரைத்த திறத்தினைப் புலவர் புகழ்ந்தார். பாடலின் ஏனைய பகுதி தமயந்தியின் அழகையும் அணிகலன்களையும் வருணிப்பதாக அமைந்துள்ளது. 'அள்ளிலை மணிப்பூங் கோதை' என்றும், 'கள்ளுலா நறியகூந்தல்' என்றும்,

‘இளநிலவு காலு முள்ளெயி நிலங்கச் செவ்வி முகிழ்நகை கோட்டினுள்’ என்றும் தமயந்தியை அதிவீரராமபாண்டியர் வருணித்துள்ளார்.

இதுவரை இரண்டு பாடல்களை ஆராய்ந்தோம். கலவியின் போது தலைவியர் பிதற்றிய காதல மொழிகளைக் கிளி எடுத்துரைத்ததை மட்டும் கடை திறப்பிற் சயங்கொண்டார் வருணித்ததைக் கண்டோம். கலவிப் போதின்போது தமயந்தி பிதற்றிய காதற் கதைகளைக் கிளிகள் எடுத்துச் சொல்லிய திறத்தை அதிவீரராமபாண்டியர் மணம் புரி படலத்திற் சித்திரித்ததையும் கண்டோம்.

கிள்ளைகள் சொல்லியவற்றைக் கேட்டுத் தலைவி நாணமடைந்து மேலும் பேசவிடாமற் கிளியின் வாயைப் பொத்திச் சயங்கொண்டார் சித்திரித்தார். மற்றைய பாடலிற் கிளிகள் சொல்லியவற்றைக் கேட்டுத் தமயந்தி புன்முறுவல் செய்ததாக மட்டுமே புலவர் கூறினார். முன்னைய பாடலிற் கிளிகள் மிழற்றியதைக் கேட்டோம். பின்னையதிற் கிளியுரைத்ததைக் கேட்டோம்.

குறிப்புகள் :

1. ‘வாயைப் புதைக்கும்’ என்பதற்கு ‘நாமும் நம் கணவரும் தனியாய்ப் பேசியவற்றை இக்கிளிகள் பலருமறிய வெளியிடுகின்றனவே. இப்படியுமுண்டோ!’ என வியந்து, அம்மடவார் தமது வாயைத் தாமே புதை துக் கொண்டனரெனினும் பொருந்தும்.
2. கலிங்கத்துப் பரணி, கடை திறப்பு, செய். 47.
3. நைடதம், மணம்புரியலம். செய், 54.

MICROFILMED

Positive
Negative
Reel No.

RESERVE

MICROFILMED
SERIALS
SECTION
UNIVERSITY MICROFILMS
SERIALS ACQUISITION
SERIALS ACQUISITION
SERIALS ACQUISITION

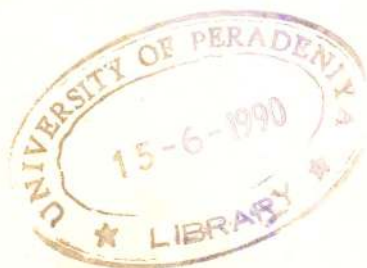
378100

RESERVE

UNIVERSITY OF PERADENIYA
15-6-1990
LIBRARY

MICROFILMED
Positive
Negative 1
Reel No. 11071
Date 6/12/91

376193

இந்நூலாசிரியர்...

- 'உச்சிமேற் புலவர் கொள் பச்சையப்பன்' என மெச்சிப் பேசும் கல்விக் கழகத்தில் டாக்டர் மு. வ. அவர்களின் கற்பனை வானில் சஞ்சரித்த வாய்ப்பினால் இப்பொழுது 'கற்பனை வளம்' என்ற இப் பொருள்நயமிக்க நூலை ஆக்கிய கலாநிதி கந்தையா அவர்கள்.
- இலண்டன் பல்கலைக் கழகத்தில் பேராசிரியர் 'ஜாண்மார்' அவர்களின் வழிகாட்டலில் ஆய்வை மேற்கொண்டு பத்தி இலக்கியம் எனும் ஆய்வில் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றவர்.
- இவர் ஆக்கிய 'திருக்கேதீஸ்வரம்', 'மலரும் மணமும்', 'இலக்கிய வளம்' என்னும் நூல்கள் தமிழ் மணம் கமழ்பலையாகவும் இலக்கியப் பொலிவுள்ளவையாகவும் விளங்குகின்றன. மலரும் மணமும் எனும் நூல் திருப்பதி வெங்கடேஸ்வரப் பல்கலைக் கழகத்திற் பாடநூலாகப் புகழ் பெற்றது.
- 1978—1980ஆம் ஆண்டுகளில் களனிப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்த் துறைத் தலைவராக விளங்கியுள்ளார்.
- கல்விச் சேவை ஆணைக்குழு, பாடநூல் ஆலோசனைக்குழு, தமிழ் சொல்லாக்கக் குழு என்பவற்றில் கௌரவ பதவிகளை வகித்து வருகிறார்.
- இப்பொழுது திறந்தவெளிப் பல்கலைக்கழகத்தின் மானிடவியல் துறைக்கு இயக்குநராக நியமிக்கப்பட்டுள்ளார். இவரின் ஆய்வுரை யாளராகப் பல...

376193